

แนวปฏิบัติ

OECD-FAO

สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน

องค์การอาหารและการเกษตร
แห่งสหประชาชาติ

แนวปฏิบัติ OECD-FAO
สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตร
ที่ยั่งยืน

เอกสารฉบับนี้และแผนที่ใดๆ ในคู่มือนี้ จะไม่ส่งผลกระทบต่อสถานะหรืออำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนใดๆ รวมถึงต่อการกำหนดเขตพรมแดนระหว่างประเทศและเขตแดน และต่อนามของดินแดน เมือง หรือพื้นที่ใดๆ ชื่อประเทศและดินแดนที่ใช้ในสิ่งพิมพ์ร่วมกันปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติของ FAO.

โปรดอ้างอิงสิ่งพิมพ์นี้ในนามของ:

OECD/FAO (2016), *แนวปฏิบัติ OECD-FAO สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน*, สำนักพิมพ์ OECD, ปารีส
<http://dx.doi.org/10.1787/9789264251052-en>

ISBN 978-92-64-25095-6 (สิ่งพิมพ์)

ISBN 978-92-64-25105-2 (PDF)

FAO :

ISBN 978-92-5-109395-5 (print and PDF)

ข้อมูลทางสถิติของอิสราเอลจัดทำและอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของอิสราเอล การใช้ข้อมูลดังกล่าวโดย OECD ปราศจากอคติต่อสถานะของที่ราบสูงโกลัน เสรฐาเล็มตะวันออก และการตั้งถิ่นฐานของอิสราเอลในเวสต์แบงก์ภายใต้เงื่อนไขของกฎหมายระหว่างประเทศ

เครดิตรูปถ่าย: Cover © pink_cotton_candy/iStock/Thinkstock.com

สามารถดูข้อผิดพลาดใดๆ ของสิ่งพิมพ์ OECD ได้ทางออนไลน์ที่: www.oecd.org/about/publishing/corrigenda.htm.

ลิขสิทธิ์: © OECD, FAO 2016

สามารถคัดลอก ดาวน์โหลด หรือพิมพ์เนื้อหาของ OECD เพื่อนำไปใช้ในงานส่วนตัว และสามารถนำข้อความที่ตัดตอนมาจากสิ่งพิมพ์ ฐานข้อมูล และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ของ OECD ไปใช้ในเอกสาร การนำเสนอผลงาน บล็อก เว็บไซต์ และสื่อการสอน โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องได้รับการยอมรับอย่างเหมาะสมจาก OECD และ FAO ในฐานะแหล่งที่มาและเจ้าของลิขสิทธิ์ ถ้าขอทั้งหลายเพื่อใช้ในการสื่อสารสาธารณะ หรือการใช้งานเชิงพาณิชย์ และสิทธิ์ในการแปล ควรนำเสนอไปที่ rights@oecd.org. การขออนุญาตให้ทำสำเนาส่วนของเนื้อหาเพื่อการสื่อสารสาธารณะหรือในเชิงพาณิชย์จะต้องถูกส่งตรงไปที่ศูนย์คุ้มครองลิขสิทธิ์ (Copyright Clearance Center หรือ CCC) ที่ info@copyright.com หรือศูนย์คุ้มครองลิขสิทธิ์ฝรั่งเศส (Centre français d'exploitation du droit de copie (CFC) ที่ contact@cfcopies.com.

คำนำ

แนวปฏิบัติ *OECD-FAO* สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน (แนวปฏิบัติ) ได้รับการพัฒนาเพื่อช่วยให้กิจการปฏิบัติตามมาตรฐานที่มีอยู่สำหรับการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรมาตรฐานเหล่านี้รวมถึงแนวทาง *OECD* สำหรับบริษัทข้ามชาติ หลักการในการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบในระบบการเกษตรและอาหาร และแนวทางโดยสมัครใจเกี่ยวกับการกำกับดูแลอย่างยั่งยืนในการครอบครองที่ดิน การประมง และป่าไม้ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ การสังเกตมาตรฐานเหล่านี้ช่วยให้กิจการสามารถบรรเทาผลกระทบเชิงลบและมีส่วนช่วยในการพัฒนาที่ยั่งยืนได้

แนวปฏิบัติจะกำหนดเป้าหมายกิจการทั้งหมดตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร รวมถึงกิจการทั้งในประเทศและต่างประเทศ ภาคเอกชนและภาครัฐ ขนาดเล็ก กลาง และใหญ่ ครอบคลุมภาคคั้นน้ำและปลายน้ำทางการเกษตรจากอุปทานปัจจัยการผลิต การจัดการหลังการเก็บเกี่ยว การแปรรูป การขนส่ง การตลาด การจำหน่าย และการค้าปลีก ความเสี่ยงหลายประเภทที่เกิดขึ้นตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรและได้รับการกล่าวถึงได้แก่ สิทธิมนุษยชน สิทธิแรงงาน สุขภาพและความปลอดภัย ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ การครอบครองสิทธิ์และการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ สวัสดิภาพสัตว์ การปกป้องสิ่งแวดล้อม และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน การกำกับดูแล รวมถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรม

โดยแนวปฏิบัติแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้:

- นโยบายกิจการต้นแบบร่างภาพมาตรฐานที่กิจการควรปฏิบัติตามเพื่อสร้างห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน
- โครงร่างสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงอธิบาย 5 ขั้นตอนที่กิจการควรปฏิบัติตามเพื่อระบุ ประเมิน บรรเทา และพิจารณาวิธีรับมือกับผลกระทบเชิงลบจากกิจกรรมของตน
- คำอธิบายเรื่องความเสี่ยงสำคัญที่บรรดากิจการต้องเผชิญ และมาตรการเพื่อลดความเสี่ยงเหล่านี้
- แนวปฏิบัติสำหรับการมีส่วนร่วมกับชนเผ่าพื้นเมือง

แนวปฏิบัตินี้พัฒนาโดย *OECD* ผ่านกระบวนการที่มีผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่ายในระยะเวลา 2 ปี ได้รับการอนุมัติโดยคณะกรรมการการลงทุน *OECD* คณะกรรมการการเกษตร *OECD* และคณะรัฐมนตรีของอิตาลี *FAO* คำแนะนำเกี่ยวกับแนวปฏิบัติถูกนำมาใช้โดยคณะมนตรี *OECD* เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2559 ในขณะที่ไม่มีผลผูกพันตามกฎหมาย คำแนะนำนี้สะท้อนให้เห็นถึงตำแหน่งทั่วไปและความมุ่งมั่นทางการเมืองของบรรดาสมาชิก *OECD* และแนวร่วมที่ไม่ได้เป็นสมาชิก

นอกจากนี้ *OECD* ยังได้พัฒนาแนวปฏิบัติที่ออกแบบเพื่อช่วยให้กิจการสร้างห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืนในภาคอื่นๆ ได้ โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมเชิงสกัด และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแร่ธาตุจากภาคที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งและความเสี่ยงสูงอย่าง เครื่องนุ่งห่มและรองเท้า และการเงิน

สารบัญ

ตัวย่อและคำย่อต่างๆ	9
คำนำ.....	11
คำแนะนำของคณะกรรมการเรื่องแนวปฏิบัติ OECD-FAO	
สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน.....	13
1. บทนำ.....	15
ความเป็นมา.....	15
วัตถุประสงค์.....	15
ขอบเขต.....	16
กลุ่มผู้ใช้ที่คาดหวัง.....	18
กระบวนการ.....	18
แนวคิดหลัก.....	19
โครงสร้าง.....	23
2. นโยบายกิจการต้นแบบสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน.....	25
1. มาตรฐาน RBC แบบเชื่อมโยง.....	25
2. สิทธิมนุษยชน.....	26
3. สิทธิแรงงาน.....	27
4. สุขภาพและความปลอดภัย.....	27
5. ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ.....	28
6. สิทธิในการครอบครองและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ.....	28
7. สวัสดิภาพสัตว์.....	28
8. การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน.....	28
9. การกำกับดูแล.....	29
10. เทคโนโลยีและนวัตกรรม.....	29
3. โครงร่างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร.....	31
ขั้นตอนที่ 1. สร้างระบบการจัดการกิจการที่แข็งแกร่งสำหรับห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืน.....	31
ขั้นตอนที่ 2. ระบุ ประเมิน และจัดลำดับความสำคัญของความเสี่ยงในห่วงโซ่อุปทาน.....	33
ขั้นตอนที่ 3. ออกแบบและใช้กลยุทธ์เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ระบุไว้.....	36
ขั้นตอนที่ 4. ตรวจสอบการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน.....	37
ขั้นตอนที่ 5. รายงานการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน.....	38

หมายเหตุ.....	40
เอกสารอ้างอิง.....	47
ภาคผนวก ก. มาตรการในการบรรเทาและการป้องกันความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร.....	49
1. มาตรฐาน RBC แบบเชื่อมโยง.....	49
2. สิทธิมนุษยชน.....	54
3. สิทธิแรงงาน.....	55
4. สุขภาพและความปลอดภัย.....	58
5. ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ.....	59
6. สิทธิในการครอบครองและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ.....	61
7. สวัสดิภาพสัตว์.....	63
8. การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน.....	65
9. การกำกับดูแล.....	67
10. เทคโนโลยีและนวัตกรรม.....	69
หมายเหตุภาคผนวก ก.....	70
เอกสารอ้างอิงภาคผนวก ก.....	76
ภาคผนวก ข. การทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมือง.....	78
คำนิยามของชนเผ่าพื้นเมือง.....	78
การใช้ FPIC.....	80
การตอบสนองต่อการขาดความยินยอมหรือปฏิเสธที่จะเข้าร่วม.....	81
ข้อความที่ตัดตอนมาจากตราสารและมาตรฐานที่มีอยู่.....	81
สำหรับแนวปฏิบัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับ FPIC.....	84
หมายเหตุภาคผนวก ข.....	85
ตาราง	
ก.1 ลักษณะของกลไกการร้องเรียนที่มีประสิทธิภาพ.....	54
รูปประกอบ	
1.1. ขั้นตอนต่างๆ ของห่วงโซ่อุปทานการเกษตรและกิจการที่เกี่ยวข้อง.....	20
1.2. ความเสี่ยงในขั้นตอนต่างๆ ของห่วงโซ่อุปทานการเกษตร.....	20
กรอบ	
1.1. คำอธิบายของมาตรฐานสำคัญที่พิจารณาในแนวปฏิบัติ.....	17
1.2. การรับมือกับผลกระทบเชิงลบ.....	21
1.3. โครงร่างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจ.....	22
3.1. ตัวอย่างสถานการณ์ที่รับรองการสอบทานธุรกิจที่ได้รับการยกระดับ: สัญญาชัดเจน.....	35

ติดตามสื่อสิ่งพิมพ์ OECD ได้ที่:

http://twitter.com/OECD_Pubs

<http://www.facebook.com/OECDPublications>

<http://www.linkedin.com/groups/OECD-Publications-4645871>

<http://www.youtube.com/oecdlibrary>

<http://www.oecd.org/oecddirect>

ติดตาม FAO ได้ที่:

องค์การอาหารและการเกษตร
แห่งสหประชาชาติ

twitter.com/FAOstatistics
twitter.com/FAOKnowledge
twitter.com/FAOnews

www.facebook.com/UNFAO

www.linkedin.com/company/fao

plus.google.com/+UNFAO

www.instagram.com/unfao

www.youtube.com/user/FAOoftheUN

ตัวย่อและคำย่อต่างๆ

CAO	คณะกรรมการป้องกันและการบริหารของเจ้าหน้าที่ทั่วไปของรัฐที่เกี่ยวข้องกับ IFC และ MIGA
CBD	อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ
CEDAW	อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ
CFS	คณะกรรมการความมั่นคงทางอาหารโลก
CFS-RAI	หลักการสำหรับการลงทุนด้านการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ
CSR	องค์กรเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ
EIA	การประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม
ESHRIA	การประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน
EU	สหภาพยุโรป
FAO	องค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ
FDI	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ
FPIC	ฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ
ICESCR	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม
IFAD	กองทุนระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรม
IFC	บริษัทเงินทุนระหว่างประเทศ
IFPRI	สถาบันวิจัยนโยบายอาหารนานาชาติ
ILO	องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ITPGR	สนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยทรัพยากรพันธุกรรมพืชเพื่ออาหารและการเกษตร
MIGA	สถาบันประกันการลงทุนพหุภาคี
MNE	บริษัทข้ามชาติ
NCP	ศูนย์ติดต่อประสานงานแห่งชาติ
NGO	องค์การนอกภาครัฐ
OECD	องค์การเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ
OIE	องค์การโรคระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ
PRAI	หลักการสำหรับการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบที่เคารพสิทธิการดำรงชีพ และทรัพยากรที่พัฒนาโดย FAO กองทุนระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรม (IFAD) การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (องค์การ) และธนาคารโลก
RBC	การดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบ
VGGT	แนวทางโดยสมัครใจเกี่ยวกับการกำกับดูแลอย่างยั่งยืนในการครอบครองที่ดิน การประมง และป่าไม้ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ
UN	องค์การสหประชาชาติ
UNCTAD	การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา
US	สหรัฐ
USD	ดอลลาร์สหรัฐ
WB	ธนาคารโลก
WHO	องค์การอนามัยโลก

คำนำ

แนวปฏิบัติ OECD-FAO สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนตอบสนองต่อความต้องการที่สำคัญสำหรับแนวปฏิบัติเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับกิจการที่ดำเนินธุรกิจในภาคเกษตรกรรม การลงทุนด้านการเกษตรเติบโตขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาและคาดว่าจะเติบโตอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากมีการขยายตัวของภาคเพื่อตอบสนองความต้องการที่เพิ่มขึ้น เมื่อการลงทุนในภาคเติบโตขึ้น ก็มีความตระหนักเช่นกันว่าต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมตามมาตรฐานการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมห่วงโซ่อุปทานการเกษตรเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่าผลประโยชน์จะแพร่กระจายออกไปและการเกษตรยังคงปฏิบัติหน้าที่ตอบสนองกิจกรรมที่หลากหลาย รวมถึงความมั่นคงทางอาหาร การบรรเทาความยากจน และการเติบโตทางเศรษฐกิจ

แนวปฏิบัติ OECD-FAO ได้รับการพัฒนาในช่วงตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึงกันยายน พ.ศ. 2558 ภายใต้แนวปฏิบัติของกลุ่มที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่าย รวมถึงตัวแทนจาก OECD และที่ไม่ใช่สมาชิก OECD ภาคส่วนเอกชน และภาคประชาสังคม กลุ่มที่ปรึกษามี David Hegwood หัวหน้าฝ่ายข้อตกลงและกลยุทธ์ระดับโลก สำนักความมั่นคงทางอาหารของหน่วยงานเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศสหรัฐ (USAID) เป็นประธาน รองประธาน 3 คนเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ได้แก่ Mella Frewen อธิบดีแห่งสมาคมการค้า (Food Drink Europe) Bernd Schanzenbaecher ผู้ก่อตั้งและหุ้นส่วนผู้จัดการของ EBG Capital และ Kris Genovese นักวิจัยอาวุโสของศูนย์วิจัยองค์กรข้ามชาติ (SOMO) และผู้ประสานงานของ OECD Watch

ในระหว่างการทำงาน กลุ่มที่ปรึกษาได้จัดการประชุมแบบเจอหน้ากัน 3 ครั้งและการปรึกษาหารือผ่านการประชุมทางโทรศัพท์ 3 ครั้ง มีการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2556 และการประชุมครั้งต่อมาในวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2557 และ 16 มีนาคม พ.ศ. 2558 นอกจากนี้ยังได้มีการประชุมร่วมกับกลุ่มที่ปรึกษาเกี่ยวกับการทำข้อตกลงของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหมายในภาคอุตสาหกรรมเชิงสกัดเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2558 เพื่อหารือเกี่ยวกับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ออกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ การประชุมทางโทรศัพท์จัดขึ้นในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 วันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 และวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2558 การปรึกษาหารือสาธารณะทางออนไลน์จัดขึ้นในเดือนมกราคมและกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 เพื่อรับความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในวงกว้างเกี่ยวกับการร่างแนวปฏิบัติ

แนวปฏิบัติ OECD-FAO ยังได้รับประโยชน์จากข้อสรุปของการประชุมระดับโลกรื่องการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมที่จัดขึ้นในปีพ.ศ. 2557 และ 2558 เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน พ.ศ. 2557 การประชุมพิเศษเกี่ยวกับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนได้รับรู้ถึงความสำคัญที่กิจการต่างๆ ต้องเผชิญเมื่อลงทุนในห่วงโซ่อุปทานการเกษตรและหารือเกี่ยวกับมาตรการที่รัฐบาลและกิจการต่างๆ สามารถดำเนินการเพื่อลดความเสี่ยงดังกล่าวและให้แน่ใจว่าการลงทุนทางการเกษตรจะเป็นประโยชน์ต่อบ้านเกิดและประเทศเจ้าบ้านเช่นเดียวกับบรรดานักลงทุน เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2558 การอภิปรายได้สำรวจบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคมของกิจการประเภทต่างๆ ที่ดำเนินงานตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรและวิธีที่สามารถร่วมมือกันเพื่อดำเนินการสอบทานธุรกิจ

ความหลากหลายของมุมมองที่นำเสนอภายในกลุ่มที่ปรึกษามีส่วนช่วยในการพัฒนาเอกสารแนวปฏิบัติที่เน้นการเคารพลีทวิงของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดที่ได้รับผลกระทบในเชิงลบจากการดำเนินงานตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

ที่กำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของกิจการที่ดำเนินงานตามห่วงโซ่อุปทานเหล่านี้ และเสนอแนวทางปฏิบัติเพื่อลดความเสี่ยงที่บรรดากิจการต้องเผชิญ เรามั่นใจว่าแนวปฏิบัติ OECD-FAO นี้จะเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการชี้แจงกิจการต่างๆ ในการดำเนินการสอบทานธุรกิจ เราเชื่อว่าจะเป็นการส่งเสริมการปฏิบัติตามมาตรฐานที่มีอยู่ซึ่งได้รับการพิจารณาในการพัฒนาเช่นกัน

David Hegwood

ประธานกลุ่มที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่าย
และหัวหน้าฝ่ายข้อตกลงและกลยุทธ์ระดับโลกสำนักความมั่นคงทางอาหารแห่ง USAID

คำแนะนำของคณะมนตรีเรื่องแนวปฏิบัติ OECD-FAO สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน

13 กรกฎาคม พ.ศ. 2559

คณะมนตรี

เกี่ยวกับ ตามมาตรา 5 ข) แห่งอนุสัญญาว่าด้วยการส่งเสริมความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2503

เกี่ยวกับ ปฏิญญาว่าด้วยการลงทุนระหว่างประเทศและบริษัทข้ามชาติ [C(76)99/FINAL] การตัดสินใจของคณะมนตรีว่าด้วยแนวทาง OECD สำหรับบริษัทข้ามชาติ [C(2000)96/FINAL ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย C/MIN(2011)11/FINAL] (ต่อไปนี้จะเรียก “การตัดสินใจเกี่ยวกับแนวทาง”) อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่รัฐต่างประเทศในการทำธุรกรรมทางธุรกิจระหว่างประเทศ คำแนะนำของคณะมนตรีเกี่ยวกับแนวปฏิบัติการสอบทานธุรกิจสำหรับห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืนเกี่ยวกับแร่ธาตุจากพื้นที่ซึ่งได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งและมีความเสี่ยงสูง [C/MIN(2011)12/FINAL ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย C(2012)93] และคำแนะนำของคณะมนตรีเกี่ยวกับโครงการนโยบายสำหรับการลงทุน [C(2015)56/REV1]

โดยระลึก ว่าจุดมุ่งหมายร่วมของรัฐบาลที่แนะนำการปฏิบัติตามแนวทางสำหรับผู้ประกอบการข้ามชาติ (ต่อไปนี้จะเรียก “แนวทาง”) คือการส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบ

และระลึกต่อไป ว่าการตัดสินใจเกี่ยวกับแนวทางกำหนดว่าคณะกรรมการการลงทุนจะร่วมมือกับศูนย์ติดต่อประสานงานแห่งชาติเพื่อติดตามวาระการประชุมเชิงรุกในความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการส่งเสริมการปฏิบัติตามที่มีประสิทธิภาพโดยกิจการตามหลักการและมาตรฐานที่มีอยู่ในแนวทาง โดยคำนึงถึงผลิตภัณฑ์ ภูมิภาค ภาคหน่วย หรือภาคอุตสาหกรรมเฉพาะ

โดยพิจารณา ความพยายามของประชาคมระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณะกรรมการความมั่นคงทางอาหารโลก และองค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) เพื่อส่งเสริมการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบในระบบการเกษตรและอาหาร และการกำกับดูแลการครอบครองที่ดิน การประมง และป่าไม้อย่างยั่งยืน

โดยยอมรับ ว่าการสร้างห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนมีความสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

โดยยอมรับ ว่ารัฐบาล กิจการ องค์กรภาคประชาสังคม และองค์กรระหว่างประเทศสามารถใช้ความสามารถและบทบาทเฉพาะเพื่อสร้างห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม

โดยรับทราบ ว่าการสอบทานธุรกิจเป็นกระบวนการที่กำลังดำเนินการอยู่ในเชิงรุกและเชิงรับ ซึ่งกิจการต่างๆ สามารถมั่นใจได้ว่าพวกเขาปฏิบัติตามมาตรฐานที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน สิทธิแรงงานสุขภาพและความปลอดภัย ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ สิทธิในการครอบครอง สวัสดิภาพสัตว์ การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ การกำกับดูแล และเทคโนโลยีและนวัตกรรม

เกี่ยวกับ แนวปฏิบัติ OECD-FAO สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน [C(2016)83/ADD1] (ต่อไปนี้จะเรียก "แนวปฏิบัติ") ซึ่งอาจได้รับการแก้ไขตามความเหมาะสม โดยคณะกรรมการการลงทุนและคณะกรรมการเพื่อการเกษตรในความร่วมมือกับ FAO

รับทราบ ว่าแนวปฏิบัติที่เสนอนโยบายกิจการต้นแบบ โดยสรุปเนื้อหาของมาตรฐานที่มีอยู่สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนและโครงสร้างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจที่อธิบายถึงขั้นตอนที่กิจการควรปฏิบัติตามเพื่อระบุประเมิน บรรเทา และพิจารณาว่าพวกเขารับมือกับผลกระทบเชิงลบที่เกิดขึ้นจริงและที่อาจเกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมหรือความสัมพันธ์ทางธุรกิจได้อย่างไร

ตามข้อเสนอของคณะกรรมการการลงทุนและคณะกรรมการเพื่อการเกษตร:

- ๑) โดยแนะนำ ว่าสมาชิกและผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกปฏิบัติตามคำแนะนำนี้ (ต่อไปนี้จะเรียก "แนวร่วม") และศูนย์ติดต่อประสานงานระดับชาติไปยังแนวทาง (ต่อไปนี้จะเรียก "NCP") ของคนตามแนวทางที่เกี่ยวข้อง ให้สนับสนุนอย่างแข็งขันเรื่องการใช้นโยบายปฏิบัติโดยกิจการดำเนินงานในหรือจากเขตแดนของคนด้วยจุดประสงค์ที่จะสร้างความมั่นใจว่าได้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่ตกลงในระดับสากลของการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบไปพร้อมกับห่วงโซ่อุปทานการเกษตร เพื่อป้องกันผลกระทบเชิงลบจากกิจกรรมของตน และช่วยนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะการบรรเทาความยากจน ความมั่นคงทางอาหาร และความเท่าเทียมทางเพศ
- ๒) โดยแนะนำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ให้แนวร่วมใช้มาตรการเพื่อสนับสนุนการนำนโยบายกิจการต้นแบบโดยกิจการที่ดำเนินงานในหรือจากพื้นที่ของตนมาใช้จริงจัง และสนับสนุนการรวมเข้ากันของระบบการจัดการองค์กรของโครงสร้างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงไปกับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่กำหนดไว้ในแนวปฏิบัติ
- ๓) โดยแนะนำ ว่าแนวร่วมและ NCP ของคนที่เกี่ยวข้อง โดยการสนับสนุนของสำนักเลขาธิการ OECD รวมถึงผ่านกิจกรรมต่างๆ กับองค์กรสหประชาชาติ และองค์กรพัฒนาระหว่างประเทศ ต้องแน่ใจว่ามีการเผยแพร่แนวปฏิบัติที่กว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และมีการใช้งานอย่างจริงจังโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ซึ่งรวมถึง กิจการในภาคเกษตร กิจการปลายน้ำและต้นน้ำ ชุมชนที่ได้รับผลกระทบและองค์กรภาคประชาสังคม และรายงานต่อคณะกรรมการการลงทุนและคณะกรรมการเพื่อการเกษตรอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับกิจกรรมการเผยแพร่และการดำเนินการใดๆ
- ๔) โดยเชิญชวน แนวร่วมและเลขาธิการเพื่อเผยแพร่คำแนะนำนี้
- ๕) โดยเชิญชวน ผู้ที่ไม่ใช่แนวร่วมเพื่อพิจารณาและปฏิบัติตามคำแนะนำปัจจุบัน
- ๖) โดยชี้แนะ คณะกรรมการการลงทุนและคณะกรรมการเพื่อการเกษตรให้ติดตามการดำเนินการตามคำแนะนำและรายงานต่อคณะมนตรีภายในไม่เกิน 5 ปีหลังจากมีการปรับใช้คำแนะนำและตามความเหมาะสมหลังจากนั้น

1. บทนำ

ความเป็นมา

ภาคเกษตรกรรมซึ่งมีฟาร์มมากกว่า 570 ล้านแห่งในโลกควรถูกพิจารณาให้มากขึ้น นี่เป็นกรณีที่เราได้เห็นได้ชัดสำหรับเอเชียใต้และแอฟริกาใต้ซึ่งอาหารที่หั่นทอนทางการเกษตรต่อคนงานก่อนข้างค้ำอยู่ที่ 1,700 ดอลลาร์สหรัฐ และ 2,200 ดอลลาร์สหรัฐตามลำดับ เทียบกับ 16,500 ดอลลาร์สหรัฐในละตินอเมริกาและแคริบเบียน และ 19,000 ดอลลาร์สหรัฐในยุโรปและเอเชียกลาง (FAO, 2012 และ 2014) ในทศวรรษหน้า ราคาสินค้าเกษตรคาดว่าจะยังคงอยู่ในระดับที่สูงกว่าหลายปีก่อนที่ราคาพุ่งสูงขึ้นในปี 2550-2551 เนื่องจากความต้องการอาหารเพิ่มขึ้นจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น รายได้ที่สูงขึ้น และอาหารการกินที่เปลี่ยนแปลงไป ความต้องการสินค้าเกษตรที่ไม่ใช่อาหารก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน (OECD / FAO, 2015)

กิจการที่ดำเนินงานตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรสามารถมีส่วนสำคัญในการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยการสร้างการจ้างงาน และนำความเชี่ยวชาญ เทคโนโลยี และความสามารถในการจัดหาเงินทุน มาใช้เพิ่มผลผลิตทางการเกษตรอย่างยั่งยืนและยกระดับห่วงโซ่อุปทาน นี้สามารถเพิ่มความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ และช่วยให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาต่างๆ ของประเทศเข้ากันได้ หลักการที่ตกลงกันในระดับสากลของการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อ (RBC)¹ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้แน่ใจว่ากิจการต่างๆ จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งหลักการเหล่านี้มีการใช้งานโดยกิจการจำนวนมากแล้ว ความเสี่ยงจากการไม่ปฏิบัติตามหลักการเหล่านี้จะก่อให้เกิดผู้ดำเนินการใหม่ๆ เช่น นักลงทุนสถาบันที่มีส่วนร่วมมากขึ้นในห่วงโซ่อุปทานการเกษตรและมีนักลงทุนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ดังเข้าไปที่ตลาดใหม่ รวมทั้งในประเทศที่มีโครงสร้างการกำกับดูแลที่อ่อนแอ

การให้แนวปฏิบัติแก่กิจการที่เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรเรื่องวิธีปฏิบัติตามมาตรฐาน RBC ที่มีอยู่ เป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันผลกระทบเชิงลบและเพื่อให้แน่ใจว่าการลงทุนทางการเกษตรเป็นประโยชน์ต่อกิจการ² รัฐบาล และชุมชน และมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่ยั่งยืน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการบรรเทาความยากจน ความมั่นคงทางอาหาร และความเท่าเทียมทางเพศ กลุ่มกิจการที่กำหนดเป้าหมายตามแนวปฏิบัติสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนนี้ (ต่อไปนี้จะเรียก “แนวปฏิบัติ”) รวมถึงกิจการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการผลิตทางการเกษตร เช่น ผู้ผลิตรายย่อย ตลอดจนผู้ดำเนินการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องผ่านความสัมพันธ์ทางธุรกิจ³ เช่น กองทุนเพื่อการลงทุน กองทุนความมั่งคั่งแห่งชาติ หรือธนาคาร⁴

วัตถุประสงค์

แนวปฏิบัติตั้งใจที่จะช่วยให้กิจการปฏิบัติตามมาตรฐานที่มีอยู่สำหรับ RBC ตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรรวมทั้งแนวทาง OECD สำหรับบริษัทข้ามชาติ (แนวปฏิบัติ OECD) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน โดยการจัดหาส่วนเสริมที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการทำงานของศูนย์ติดต่อประสานงานแห่งชาติ (NCPs) ซึ่งได้รับมอบหมายให้คัดลอกการทำงานที่มีประสิทธิภาพของแนวทาง OECD (ดูกรอบ 1.1) นี้สามารถช่วยรัฐบาล และโดยเฉพาะ NCP ส่งเสริมแนวทาง OECD และชี้แจงมาตรฐานที่มีอยู่ในภาคเกษตร

แนวปฏิบัติอ้างอิงมาตรฐานที่มีอยู่เพื่อช่วยให้กิจการปฏิบัติตามและดำเนินการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยง โดยอ้างอิงถึงเฉพาะส่วนของแนวทาง OECD และมาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรมากที่สุดและไม่ได้มุ่งหมายที่จะแทนที่มาตรฐานเหล่านั้น ดังนั้นกิจการควรอ้างอิงถึงมาตรฐานเหล่านี้โดยตรงก่อนที่จะทำการเรียกร้องใดๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามของตน ไม่ใช่แนวร่วมทุกรายต่อปฏิญญาว่าด้วยการลงทุนระหว่างประเทศและบริษัทข้ามชาติมีซึ่งแนวทางของ OECD เป็นส่วนสำคัญ หรือสมาชิกของ FAO รับรองมาตรฐานที่ได้พิจารณาในแนวปฏิบัตินี้

ขอบเขต

แนวปฏิบัติจะพิจารณามาตรฐานที่มีอยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการค้าเงินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรอันได้แก่:

- แนวทาง OECD สำหรับบริษัทข้ามชาติ (แนวทาง OECD)
- หลักการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบในระบบเกษตรและอาหารของคณะกรรมการความมั่นคงทางอาหารโลก (หลักการ CFS-RAI)
- แนวทางโดยสมัครใจเกี่ยวกับการกำกับดูแลอย่างยั่งยืนในการถือครองที่ดิน การประมง และป่าไม้ ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติของคณะกรรมการความมั่นคงทางอาหารโลก (VGGT)
- หลักการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบที่เคารพสิทธิ การดำรงชีพ และทรัพยากรที่พัฒนาโดย FAO กองทุนระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาเกษตรกรรม (IFAD) การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (อังค์ถัด) และธนาคารโลก (PRAI)
- หลักการชี้แนะเกี่ยวกับธุรกิจและสิทธิมนุษยชน [การดำเนินการตาม โครงร่าง 'ปกป้อง เคารพ และเยียวยา' ของสหประชาชาติ] (หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ)
- ปฏิญญาไตรภาคีเรื่องหลักการว่าด้วยสถานประกอบการข้ามชาติและนโยบายสังคมขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ปฏิญญา ILO MNE)
- อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ (CBD) รวมถึง Akwé: แนวทางโดยสมัครใจ Kon (Kon Voluntary Guidelines)
- อนุสัญญาว่าด้วยการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ และการเข้าถึงความยุติธรรมในประเด็นสิ่งแวดล้อมของคณะกรรมการสิทธิการเศรษฐกิจแห่งสหประชาชาติในยุโรป (อนุสัญญาออร์ฮูส - Aarhus Convention)

มาตรฐานข้างต้นเป็นไปตามเกณฑ์ 3 ประการที่กำหนดโดยกลุ่มที่ปรึกษา* ซึ่งได้รับการเจรจาและ/หรือรับรองผ่านกระบวนการระหว่างรัฐบาล กลุ่มที่ปรึกษานี้เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่อุปทานการเกษตร และกำหนดเป้าหมายโดยเฉพาะในชุมชนธุรกิจ/นักลงทุน มาตรฐานสำคัญ 4 ประการที่พิจารณาในแนวปฏิบัตินี้มีอธิบายเพิ่มเติมในกรอบ 1.1 นอกจากนี้แนวปฏิบัติยังพิจารณาถึงมาตรฐานที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์เหล่านี้แต่มีการใช้กันอย่างแพร่หลายในขอบเขตที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่ระบุไว้ข้างต้น ดังต่อไปนี้:

- มาตรฐานการปฏิบัติงานของบริษัทเงินทุนระหว่างประเทศ
- หลักการของข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ

นอกจากนี้ยังมีการอ้างอิงถึงเครื่องมือเพิ่มเติม เช่น สนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ เมื่อเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามมาตรฐานข้างต้น นอกจากนี้ กิจการต่างๆ อาจพบว่าการอ้างอิงถึงมาตรฐานอื่นๆ ที่ไม่ได้รับการพิจารณาในแนวปฏิบัตินี้ รวมถึงเครื่องมือและแนวปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นเป็นเรื่องที่มีประโยชน์ ทั้งนี้รายการเหล่านี้มีอยู่บนช่องทางออนไลน์

กรอบ 1.1. คำอธิบายมาตรฐานสำคัญที่พิจารณาในแนวปฏิบัติ

แนวทาง OECD สำหรับบริษัทข้ามชาติ(แนวทาง OECD): แนวทางของ OECD เป็นหนึ่งในสี่ส่วนของปฏิญญา OECD ปี 1976 ว่าด้วยการลงทุนระหว่างประเทศและบริษัทข้ามชาติ โดยแนวร่วมให้คำมั่นที่จะจัดให้มีสภาพแวดล้อมการลงทุนระหว่างประเทศที่เปิดกว้างและโปร่งใส และเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในเชิงบวกของบริษัทข้ามชาติ (MNE) ต่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคม ปัจจุบันมีแนวร่วมปฏิบัติตามปฏิญญา 46 ประเทศ ซึ่งเป็นสมาชิก OECD 34 ประเทศ และประเทศที่ไม่ใช่สมาชิก OECD อีก 12 ประเทศ มีการแก้ไขแนวทางของ OECD หลายครั้ง ครั้งล่าสุดคือในปี พ.ศ. 2554 แนวทางนี้เป็นคำแนะนำที่ครอบคลุมที่สุดที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบ เนื้อหาเหล่านี้ครอบคลุม 9 ประเด็นหลักของ RBC ได้แก่ การเปิดเผยข้อมูล สิทธิมนุษยชน การจ้างงานและความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม การติดสินบนและการทุจริต ผลประโยชน์ของผู้บริโภค วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การแข่งขัน และภาษีอากร ประเด็นเหล่านี้ได้รับการกล่าวถึงโดยรัฐบาลแก่ MNE ที่ดำเนินการในและจากบรรดาแนวร่วม แนวร่วมแต่ละคนจะต้องจัดตั้ง NCP เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของแนวทางโดยการดำเนินกิจกรรมส่งเสริม การรับมือกับข้อซักถาม และการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการปฏิบัติตามแนวทางในบางกรณี ทั้งนี้แนวทางดังกล่าวเป็นตราสารระหว่างประเทศชิ้นแรกที่รวมความรับผิดชอบขององค์กรในการเคารพสิทธิมนุษยชนตามที่กำหนดไว้ในหลักการชี้ว่าของสหประชาชาติ และรวมการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงเข้ากับประเด็นหลักๆ ของจริยธรรมทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบเชิงลบ²

หลักการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบในระบบเกษตรและอาหาร(หลักการ CFS-RAI): หลักการดังกล่าวได้รับการพัฒนาผ่านการเจรจาระหว่างรัฐบาลที่นำโดยคณะกรรมการความมั่นคงทางอาหารโลก (CFS) ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2555 ถึง 2557 และเกี่ยวข้องกับองค์กรภาคประชาสังคม ภาคเอกชน นักวิชาการ นักวิจัย และองค์กรระหว่างประเทศ โดยได้รับการรับรองโดย CFS เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม พ.ศ. 2557 ในการประชุมสมัยที่ 41 หลักการเหล่านี้เป็นไปตามความสมัครใจและไม่ผูกมัด และกล่าวถึงการลงทุนทุกประเภทในระบบการเกษตรและอาหาร อันประกอบด้วยหลักการหลักๆ 10 ประการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ, การพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและครอบคลุมและการขจัดความยากจน, ความเสมอภาคทางเพศและการเสริมอำนาจสตรี, เยาวชน, การครอบครองที่ดิน การประมง และป่าไม้ และการเข้าถึงแหล่งน้ำ, การจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน, มรดกทางวัฒนธรรม ความรู้ดั้งเดิม ความหลากหลาย และนวัตกรรม, การเกษตรที่ปลอดภัยและสมบูรณ์, โครงสร้างการกำกับดูแล กระบวนการ และกลไกการร้องเรียนที่ครอบคลุมและโปร่งใส, ผลกระทบและความรับผิดชอบต่อสังคม ส่วนเพิ่มเติมอธิบายถึงบทบาทและความรับผิดชอบของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

แนวทางโดยสมัครใจเกี่ยวกับการกำกับดูแลอย่างยั่งยืนในการถือครองที่ดิน การประมง และป่าไม้ ในบริบทของความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ (VGGT): VGGT เป็นแนวทางระดับโลกฉบับแรกเกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลการครอบครองแนวปฏิบัติดังกล่าวได้รับการพัฒนาผ่านการเจรจาระหว่างรัฐบาลที่นำโดย CFS และเกี่ยวข้องกับองค์กรภาคประชาสังคม ภาคเอกชน นักวิชาการ นักวิจัย และองค์กรระหว่างประเทศ แนวปฏิบัติยังได้รับการรับรองโดย CFS ในการประชุม (พิเศษ) สมัยที่ 38 เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม พ.ศ. 2555 VGGT ได้รับการรับรู้จากทั่วโลกและการนำแนวปฏิบัตินี้ไปใช้ก็ได้รับการสนับสนุนจาก G20 และในปฏิญญา Rio+20 เมื่อวันที่ 21 ธันวาคมพ.ศ. 2555 สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติมีความยินดีกับผลของการประชุม (พิเศษ) สมัยที่ 38 ของ CFS ซึ่งรับรอง VGGT โดยสนับสนุนให้ประเทศต่างๆ พิจารณาถึงการนำไปแนวปฏิบัติไปใช้งาน และร้องขอหน่วยงานของสหประชาชาติที่เกี่ยวข้องเพื่อให้แน่ใจว่ามีการแจกจ่ายและการส่งเสริมอย่างรวดเร็ว³ แนวทางเหล่านี้เป็นโครงสร้างอ้างอิงเพื่อปรับปรุงการกำกับดูแลการครอบครองที่ดิน การประมง และป่าไม้ที่สนับสนุนความมั่นคงทางอาหารและมีส่วนช่วยในความพยายามระดับโลกและระดับประเทศในการขจัดความหิวโหยและความยากจน เพราะรับรู้ถึงบทบาทหลักของที่ดินในการพัฒนา แนวปฏิบัติดังกล่าวช่วยส่งเสริมสิทธิในการครอบครองที่ปลอดภัยและการเข้าถึงที่ดิน การประมง และป่าไม้อย่างเท่าเทียมกัน ช่วยกำหนดหลักการและแนวทางปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากลซึ่งอาจเป็นแนวทางในการเตรียมตัวและดำเนินการตามนโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลการครอบครอง แนวทางเหล่านี้สร้างและสนับสนุน **แนวทางโดยสมัครใจเพื่อสนับสนุนการตระหนักอย่างก้าวหน้าถึงสิทธิทางอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารแห่งชาติ** ซึ่งรับรองโดยคณะมนตรี FAO ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2547

กรอบ 1.1. คำอธิบายมาตรฐานสำคัญที่พิจารณาในแนวปฏิบัติ (ต่อ)

หลักการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบที่เคารพสิทธิ การดำรงชีพ และทรัพยากร (PRAI): คณะทำงานระหว่างหน่วยงาน (IAWG) ประกอบด้วย IFAD, FAO, UNCTAD และธนาคารโลกจัดโต๊ะกลมระหว่างการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในเดือนกันยายน พ.ศ. 2552 เรื่อง 'การส่งเสริมการลงทุนระหว่างประเทศด้านการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ' เพื่อนำเสนอหลักการ 7 ประการและเผยแพร่ฉบับสรุปในเวลาต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 หลักการ 7 ประการมุ่งเน้นไปที่ สิทธิในที่ดินและทรัพยากร, ความมั่นคงทางอาหาร, ความโปร่งใส ธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย, การปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วม, การลงทุนในกิจการทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ, ความยั่งยืนทางสังคม และความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม⁴ ในการประชุมสุดยอดที่กรุงโซลในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2553 กลุ่ม G20 สนับสนุนให้ 'ทุกประเทศและบริษัทต่างๆ ยึดถือหลักการเพื่อการลงทุนด้านการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ' ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนปฏิบัติการหลายปีในการพัฒนา IAWG ได้ยื่นเสนอรายงานเกี่ยวกับ PRAI และแผนปฏิบัติการเกี่ยวกับทางเลือกในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ ไปยัง G20 ในปีพ.ศ. 2554 และ G8 ในปีพ.ศ. 2555⁵ กลุ่ม G20 เห็นด้วยกับแนวทางคู่ในฐานะแนวทางในการดำเนินการทั้งขับเคลื่อน PRAI และใช้บทเรียนที่ได้รับเพื่อชี้แจงกระบวนการให้คำปรึกษาต่างๆ ในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2555 IAWG ได้ส่งรายงานความคืบหน้าเกี่ยวกับแผนปฏิบัติการพร้อมข้อมูลอ้างอิงเฉพาะถึงการทดสอบภาคสนามของ PRAI กับบรรดาประเทศเจ้าภาพและกิจการต่างๆ⁶ เมื่อเร็วๆ นี้รายงานความรับผิดชอบเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กปี 2013 เกี่ยวกับความมุ่งมั่นในการพัฒนา G20 'แสดงยินดีกับความคืบหน้าของโครงการนำร่องในการทดสอบภาคสนาม PRAI ในบางประเทศในแอฟริกาและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้'

1. ตามข้อมูลเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2559 ประเทศเหล่านี้ได้แก่ อาร์เจนตินา บราซิล โคลอมเบีย คอสตาริกา อียิปต์ จอร์แดน ลัตเวีย ลิทัวเนีย โมร็อกโก เปรู โรมานี และตูนิเซีย
2. การสอบทานธุรกิจใช้ได้กับทุกบทของแนวทาง ยกเว้นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การแข่งขัน และภาษีอากร
3. www.un.org/News/Press/docs//2012/ga11332.doc.htm.
4. สามารถดาวน์โหลดเนื้อหาของ PRAI ได้ที่ www.responsibleagroinvestment.org
5. คณะทำงานระหว่างหน่วยงานเกี่ยวกับเสาหลักความมั่นคงทางอาหารของแผนปฏิบัติการหลายปีเกี่ยวกับการพัฒนา G20 'ทางเลือกในการส่งเสริมการลงทุนด้านการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ' รายงานต่อคณะทำงานระดับสูง เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. 2554
6. คณะทำงานระหว่างหน่วยงานเกี่ยวกับหลักการสำหรับการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ รายงานการสังเคราะห์ในการทดสอบภาคสนามของหลักการเพื่อการลงทุนทางการเกษตรอย่างมีความรับผิดชอบ เดือนตุลาคม พ.ศ. 2555

กลุ่มผู้ใช้ที่คาดหวัง

เมื่อรับรู้ว่าการเกษตรเป็นผู้ลงทุนรายใหญ่ที่สุดในการเกษตรขั้นต้น แนวปฏิบัติกำหนดเป้าหมายไปที่กิจการทั้งหมดที่ดำเนินงานตามห่วงโซ่อุปทานทางการเกษตรตามรายละเอียดในรูปประกอบที่ 1.1 ซึ่งรวมถึงกิจการในประเทศและต่างประเทศ ภาคเอกชนและภาครัฐ ขนาดเล็กขนาดกลางและขนาดใหญ่ โดยเรียกว่า 'กิจการ' ตลอดแนวปฏิบัติ¹⁰ นอกจากนี้ยังสามารถใช้โดยรัฐบาล โดยเฉพาะ NCP เพื่อทำความเข้าใจและส่งเสริมมาตรฐานที่มีอยู่ในห่วงโซ่อุปทานการเกษตรได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถช่วยให้ชุมชนที่ได้รับผลกระทบเข้าใจสิ่งที่ควรคาดหวังจากผู้ดำเนินการดังกล่าวข้างต้น และทำให้มั่นใจว่าสิทธิของพวกเขาได้รับการเคารพ

กระบวนการ

แนวปฏิบัติได้รับการพัฒนาโดย FAO และ OECD ผ่านกระบวนการให้คำปรึกษาที่ครอบคลุมซึ่งนำโดยกลุ่มที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหลายฝ่ายที่จัดตั้งขึ้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2556¹¹ กลุ่มที่ปรึกษาประกอบด้วยตัวแทนจาก OECD และประเทศที่ไม่ใช่

สมาชิก OECD นักลงทุนสถาบัน บริษัทเกษตรและอาหาร องค์กรเกษตรกร องค์กรภาคประชาสังคม และองค์กรระหว่างประเทศ โดยมีหน้าที่ดังนี้

- ให้ข้อมูลที่สำคัญสำหรับการพัฒนาแนวปฏิบัติ
- ให้ความช่วยเหลือในกระบวนการให้คำปรึกษาอย่างกว้างขวางร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการให้ข้อมูลและการมีส่วนร่วมในกระบวนการที่มีผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประชุมของคณะทำงานแบบเปิด CFS-RAI
- ให้ข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับมาตรการติดตามเพื่อส่งเสริมและดำเนินการตามแนวปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

สำนักงานเลขาธิการ FAO และ OECD ได้ประสานกระบวนการปรึกษาหารือในการร่วมมือกับกลุ่มที่ปรึกษาและภายใต้การนำของประธานและรองประธาน ทั้งนี้คณะทำงาน OECD ด้านการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบซึ่งเป็นหน่วยงานย่อยของคณะกรรมการการลงทุน และคณะทำงานด้านนโยบายและตลาดการเกษตรซึ่งเป็นหน่วยงานย่อยของคณะกรรมการ OECD เพื่อการเกษตรได้รับคำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอ

แนวคิดหลัก

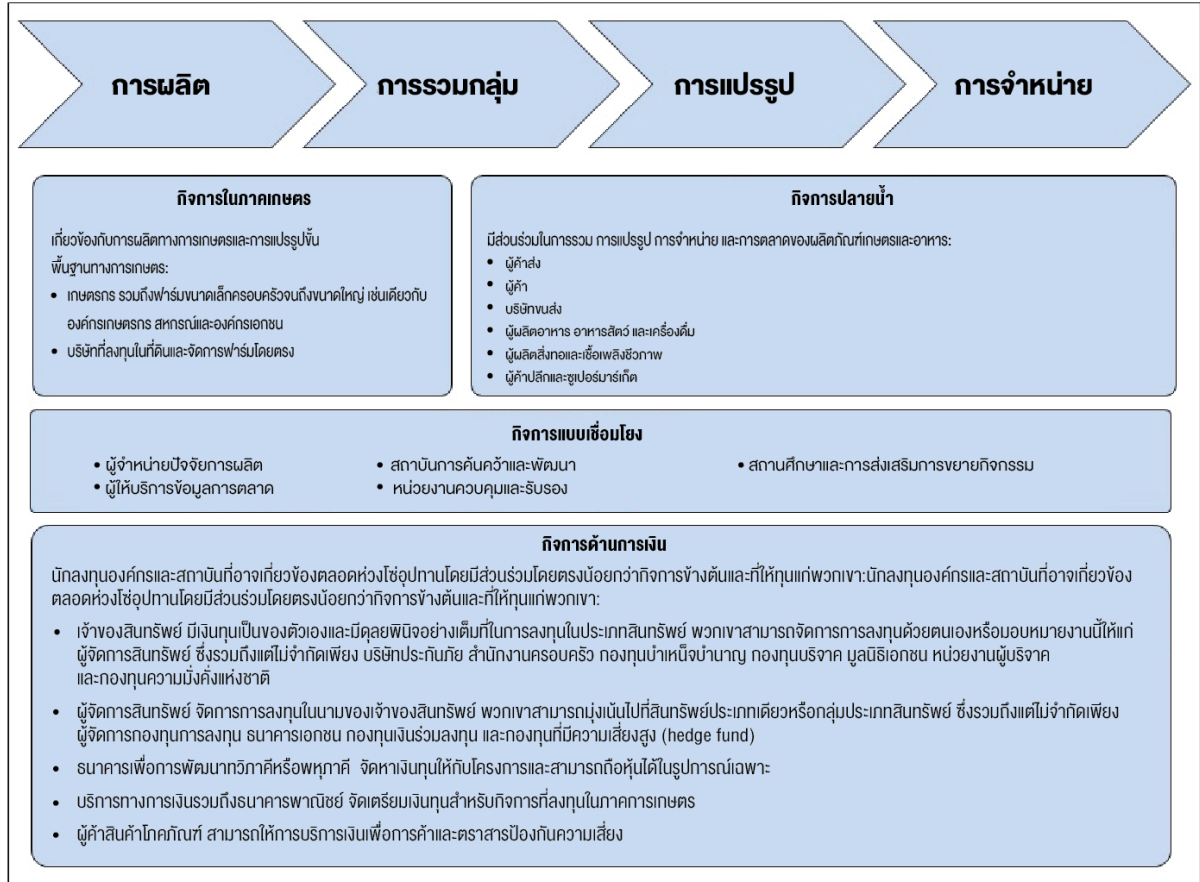
ห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

ห่วงโซ่อุปทานการเกษตร หมายถึง ระบบที่ครอบคลุมทุกกิจกรรม องค์กร ผู้ดำเนินการ เทคโนโลยี ข้อมูลทรัพยากร และบริการ ที่เกี่ยวข้องในการผลิตผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารสำหรับตลาดผู้บริโภค โดยครอบคลุมภาคต้นน้ำและปลายน้ำทางการเกษตรจากอุปทานของปัจจัยการผลิตทางการเกษตร (เช่น เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย อาหาร ยา หรืออุปกรณ์) เพื่อการผลิต กระบวนการจัดการหลังการเก็บเกี่ยว การประมวลผล การขนส่ง การตลาด การจำหน่าย และการค้าปลีก และยังรวมถึงบริการสนับสนุน เช่น การขยายบริการ การวิจัยและพัฒนา และข้อมูลการตลาด ด้วยเหตุนี้ ห่วงโซ่นี้จึงประกอบด้วยกิจการหลายประเภท ตั้งแต่ผู้ประกอบการรายย่อย องค์กรเกษตรกร สหกรณ์ และบริษัทสตาร์ทอัพ ไปจนถึง MNE ผ่านบริษัทแม่หรือบริษัทท้องถิ่นในเครือรัฐวิสาหกิจและกองทุน ผู้ดำเนินการทางการเงินภาคเอกชนและมูลนิธิเอกชน ทั้งนี้ผู้ดำเนินการบางคนเพิ่งเข้ามาอยู่ในภาคการเกษตรในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

โครงสร้างของห่วงโซ่อุปทานและกิจการที่เกี่ยวข้องในแต่ละขั้นตอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องของผลิตภัณฑ์และภูมิศาสตร์¹² ดังนั้นควรวางแผนกิจการที่ดำเนินงานตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตรเป็นกรณีๆ ไปเพื่อทำความเข้าใจความสัมพันธ์ ข้อมูล และกระแสการเงินระหว่างองค์กรเหล่านี้ได้ดียิ่งขึ้น และเพื่อออกแบบการตรวจสอบให้ดียิ่งขึ้น สำหรับวัตถุประสงค์ของแนวปฏิบัตินี้ โครงสร้างห่วงโซ่อุปทานที่เรียบง่ายจะถูกนำเสนอในรูปแบบที่ 1.1.

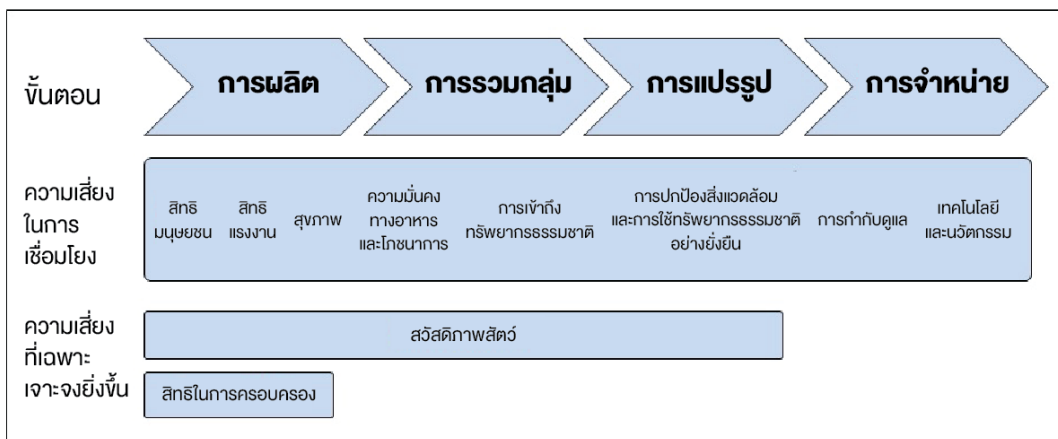
กิจการมีความสัมพันธ์กันผ่านความสัมพันธ์และการเตรียมการที่หลากหลาย กิจการปลายน้ำสามารถมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์ประเภทต่างๆ กับกิจการในภาคเกษตรเพื่อความปลอดภัยในการเข้าถึงผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร กิจการเหล่านี้สามารถกำหนดมาตรฐานและข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้ผลิตโดยมีส่วนเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยนอกเหนือจากสัญญาซื้อ นอกจากนี้ยังสามารถมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันมากขึ้น โดยเฉพาะการทำเกษตรพันธสัญญาเพื่อประสานการผลิตและรับประกันคุณภาพและความปลอดภัย¹³ กิจการทางการเงินอาจมีส่วนร่วมในทางอ้อมมากขึ้นโดยการจัดหาทุนแก่กิจการในภาคเกษตรและกิจการปลายน้ำผ่านการลงทุนในโครงการใหม่ (greenfield) หรือโครงการต่อยอด (brownfield) การร่วมทุน หรือการควบรวม และการเข้าซื้อกิจการ ทั้งนี้หมวดหมู่เหล่านี้มักจะอธิบายได้ยากในแนวทางปฏิบัติ ตัวอย่างเช่น สหกรณ์มักเป็นเจ้าของหรือจัดการอุปกรณ์การเกษตรตลอดจนทรัพย์สินปลายน้ำ (เช่น โรงงานน้ำตาล) ดังนั้นจึงถือได้ว่าไม่เพียงแต่เป็นกิจการในภาคเกษตรเท่านั้น แต่ยังรวมถึงกิจการปลายน้ำด้วย

รูปประกอบ 1.1. ขั้นตอนต่างๆ ของห่วงโซ่อุปทานการเกษตรและกิจการที่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ: แผนภาพนี้ใช้เพื่อการอ้างอิงเท่านั้นและไม่ได้นำเนื้อหาครอบคลุมทั้งหมด

รูปประกอบ 1.2 ความเสี่ยงในขั้นตอนต่างๆ ของห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ตลอดห่วงโซ่อุปทาน กิจการอาจมุ่งเน้นไปที่ความเสี่ยงเฉพาะ (รูปประกอบที่ 1.2) ตัวอย่างเช่น กิจการในภาคเกษตรต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่สูงขึ้นเกี่ยวกับสิทธิในการครอบครอง ดังนั้นกิจการเหล่านี้ควรมุ่งเน้น โดยเฉพาะไปที่การดำเนินการให้คำปรึกษาด้วยเจตนาดี มีประสิทธิผล และมีความหมายต่อผู้ถือสิทธิ์การครอบครอง

การสอบทานธุรกิจ

การสอบทานธุรกิจเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นกระบวนการที่กิจการสามารถระบุ ประเมิน บรรเทาป้องกัน และพิจารณาถึงวิธีรับมือกับผลกระทบตามจริงและที่เป็นเชิงลบจากกิจกรรมของตนซึ่งเป็นส่วนสำคัญของระบบการตัดสินใจทางธุรกิจและการบริหารความเสี่ยง¹⁴ การสอบทานธุรกิจเกี่ยวข้องกับผลกระทบเชิงลบที่เกิดหรือมีส่วนร่วมโดยกิจการต่างๆ ตลอดจนผลกระทบเชิงลบที่เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการ ผ่านความสัมพันธ์ทางธุรกิจ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในกรอบ 1.2)

กรอบ 1.2. การแก้ไขผลกระทบเชิงลบ

ภายใต้แนวทาง OECD กิจการต่างๆ ควร 'หลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดหรือการมีส่วนร่วมทำให้เกิดผลกระทบเชิงลบในเรื่องต่างๆ ที่อยู่ภายใต้แนวทางผ่านกิจกรรมของตนเอง และจัดการกับผลกระทบดังกล่าวเมื่อเกิดขึ้น' นอกจากนี้ยังควร 'พยายามป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบเชิงลบที่กิจการไม่ได้มีส่วนร่วมก่อ เมื่อผลกระทบนั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการของกิจการจากความสัมพันธ์ทางธุรกิจ ข้อความนี้ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะผลักความรับผิดชอบจากหน่วยงานที่ก่อผลกระทบเชิงลบไปสู่กิจการที่หน่วยงานมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจด้วย' ตัวอย่างเช่น สถาบันการเงินอาจมีส่วนในการก่อผลกระทบเชิงลบที่เกิดจากบริษัทผู้ลงทุนของคนที่มีการถือหุ้นส่วนใหญ่หรือมีอำนาจควบคุม

กิจการ 'ก่อ' ผลกระทบเชิงลบหากมีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลระหว่างการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการของกิจการ และผลกระทบเชิงลบ สาเหตุสามารถเกิดขึ้นได้จากการกระทำและการละเว้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความล้มเหลวในการกระทำ 'มีส่วนก่อให้เกิด' ผลกระทบเชิงลบควรตีความว่าเป็นการมีส่วนร่วมที่สำคัญ ซึ่งหมายถึงกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสะอึกหรือแรงจูงใจให้หน่วยงานอื่นก่อผลกระทบเชิงลบ นอกจากนี้กิจการยังมีส่วนในการก่อผลกระทบเชิงลบได้ หากการรวมกันของกิจกรรมของตนและของอีกหน่วยงานหนึ่งส่งผลให้เกิดผลกระทบเชิงลบ 'เชื่อมโยงโดยตรง' เป็นแนวคิดกว้างๆ และครอบคลุมถึงผลกระทบเชิงลบที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางธุรกิจ คำว่าความสัมพันธ์ทางธุรกิจหมายรวมถึงความสัมพันธ์ของกิจการกับพันธมิตรทางธุรกิจ หน่วยงานในห่วงโซ่อุปทาน และหน่วยงานอื่นๆ ที่ไม่ใช่ของรัฐหรือของรัฐ ที่เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินธุรกิจ ผลิตภัณฑ์ หรือบริการของกิจการนั้นๆ หน่วยงานต่างๆ ที่กิจการมีความสัมพันธ์ทางธุรกิจด้วยจะเรียกว่า 'พันธมิตรทางธุรกิจ' ตลอดแนวปฏิบัติ

แนวทางของ OECD เน้นย้ำว่า 'กิจการควร 'ส่งเสริมพันธมิตรทางธุรกิจ รวมถึงผู้จำหน่ายและผู้รับเหมาช่วงให้ใช้หลักการ RBC ที่สอดคล้องกับแนวทาง OECD หากปฏิบัติได้' แนวทางยังระบุเพิ่มเติมว่า 'กิจการที่ดำเนินการตามลำพังหรือร่วมมือกับหน่วยงานอื่นๆ ตามความเหมาะสมควรใช้อำนาจต่อรอง' เพื่อชักจูงหน่วยงานที่ก่อผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชนให้ป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบนั้นๆ' ปัจจัยที่กำหนดการดำเนินการที่เหมาะสม ได้แก่ 'อำนาจต่อรองของกิจการที่มีเหนือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ระดับความสำคัญของความสัมพันธ์ที่มีต่อกิจการ ความรุนแรงของผลกระทบ และการยุติความสัมพันธ์กับหน่วยงานนั้นๆ จะส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนเชิงทางลบหรือไม่'

ดังนั้นจึงคาดว่ากิจการต่างๆ จะใช้อำนาจต่อรองที่มีเหนือหน่วยงานต่างๆ เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการของตน เพื่อสนับสนุนการดำเนินการตามแนวปฏิบัตินี้ ตัวอย่างเช่น หากพันธมิตรทางธุรกิจของกิจการ อาจจัดหาหรือเชื่อมโยงกับพันธมิตรทางธุรกิจใดๆ ที่ละเมิดสิทธิการครอบครองที่ขอบด้วยกฎหมาย กิจการควรร่วมมือกับพันธมิตรในการดำเนินการแก้ไข และยุติความสัมพันธ์ทางธุรกิจเท่าที่จะเป็นไปได้หากไม่มีการดำเนินการแก้ไข

1. อำนาจต่อรองถือเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงในซึ่งกิจการมีความสามารถในการเปลี่ยนแปลงแนวทางปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องของหน่วยงานที่ก่อให้เกิดอันตราย

แหล่งที่มา: แนวทาง OECD ๒.ก.11-13; ๒.ก, ย่อหน้า 14; และ ๔.43; OECD (2014)

กิจการต่างๆ ประเมินความเสี่ยงโดยการระบุรูปการณ์ตามจริงของกิจกรรมและความสัมพันธ์ทางธุรกิจของตน และประเมินข้อเท็จจริงเหล่านั้นกับสิทธิและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องภายใต้กฎหมายและมาตรฐานของประเทศและระหว่างประเทศ คำแนะนำของ RBC เกี่ยวกับองค์กรระหว่างประเทศ เครื่องมือที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล โครงการโดยสมัครใจของเอกชน และนโยบายและระบบต่างๆ ภายในของตน การสอบทานธุรกิจสามารถช่วยให้กิจการและพันธมิตรทางธุรกิจมั่นใจได้ว่าพวกเขาปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศและในประเทศ และปฏิบัติตามมาตรฐาน RBC

ลักษณะและขอบเขตของการสอบทานธุรกิจจะได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่างๆ เช่น ขนาดของกิจการ บริบทและที่ตั้งของการดำเนินงาน ลักษณะของผลิตภัณฑ์หรือบริการ และความรุนแรงของผลกระทบเชิงลบตามจริงและที่อาจเกิดขึ้น¹⁵ ในขณะที่กิจการขนาดย่อมและขนาดกลาง โดยเฉพาะผู้ถือหุ้นรายย่อย อาจไม่มีความสามารถในการดำเนินการสอบทานธุรกิจตามที่แนะนำในแนวปฏิบัตินี้ กิจการเหล่านี้จะได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในความพยายามในการสอบทานธุรกิจของลูกค้าเพื่อปรับปรุงขีดความสามารถและสามารถดำเนินการสอบทานธุรกิจที่เหมาะสมได้ในอนาคต

แนวทาง OECD แนะนำให้ดำเนินการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยง ซึ่งหมายความว่าลักษณะและขอบเขตของการสอบทานธุรกิจควรสอดคล้องกับประเภทและระดับความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบ¹⁶ ความรุนแรงของผลกระทบเชิงลบที่เกิดขึ้นจริงและที่อาจเกิดขึ้นควรกำหนดขนาดและความซับซ้อนของการสอบทานธุรกิจที่จำเป็น พื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงควรขึ้นอยู่กับ การสอบทานธุรกิจที่เพิ่มขึ้น เมื่อกิจการมีผู้ผลิตจำนวนมาก กิจการจะได้รับการสนับสนุนให้ระบุพื้นที่ทั่วไประบบความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบมีความเด่นชัดมากที่สุด และจากการประเมินความเสี่ยงนี้ กิจการจะจัดลำดับความสำคัญของผู้จำหน่ายในการสอบทานธุรกิจ¹⁷ แนวทางที่อิงกับความเสี่ยงไม่ควรห้ามไม่ให้กิจการมีส่วนร่วมในบางบริบทหรือกับพันธมิตรทางธุรกิจบางราย แต่ควรช่วยเหลือกิจการในการจัดการความเสี่ยงจากผลกระทบเชิงลบในบริบทที่มีความเสี่ยงสูงอย่างมีประสิทธิภาพ

ตามรายละเอียดในส่วนที่ 3 ส่วนประกอบต่างๆ ของการสอบทานธุรกิจสามารถรวมอยู่ในโครงสร้างห้าขั้นตอนต่อไปนี้ (กรอบ 1.3)

กรอบ 1.3. โครงสร้างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจ

- ขั้นตอนที่ 1: สร้างระบบการจัดการกิจการที่แข็งแกร่งสำหรับห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืน
- ขั้นตอนที่ 2: ระบุ ประเมิน และจัดลำดับความสำคัญของความเสี่ยงในห่วงโซ่อุปทาน
- ขั้นตอนที่ 3: ออกแบบและใช้กลยุทธ์เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ระบุในห่วงโซ่อุปทาน
- ขั้นตอนที่ 4: ตรวจสอบการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน
- ขั้นตอนที่ 5: รายงานการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน

แหล่งที่มา: OECD (2013), *OECD Due Diligence Guidance for Responsible Supply Chains of Minerals from Conflict-Affected and High-Risk Areas: Second Edition*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264185050-en>.

เนื่องจากกิจการเดียวกันอาจครอบคลุมขั้นตอนหลายๆ ขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทาน การสร้างความมั่นใจในการประสานงานที่ตีระหว่างแผนกต่างๆ ของกิจการสามารถช่วยดำเนินการสอบทานธุรกิจได้ เนื่องจากปัญหาด้านการแข่งขันและความเป็นส่วนตัวของข้อมูล กิจการต่างๆ สามารถดำเนินการสอบทานธุรกิจโดยร่วมมือกันภายในภาคอุตสาหกรรมเพื่อให้แน่ใจว่ากระบวนการสอบทานได้รับการส่งเสริมซึ่งกันและกัน และลดต้นทุนผ่าน

- ความร่วมมือทั่วทั้งภาคอุตสาหกรรม เช่น ผ่านโครงการสร้างและจัดการ โดยองค์กรอุตสาหกรรมเพื่อสนับสนุนและยึดมั่นอย่างก้าวหน้าในมาตรฐานสากล¹⁸
- การแบ่งปันค่าใช้จ่ายภายในอุตสาหกรรมสำหรับงานการสอบทานธุรกิจที่เฉพาะเจาะจง
- การประสานงานระหว่างสมาชิกภาคอุตสาหกรรมที่มีผู้จำหน่ายรายเดียวกัน
- ความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่างๆ ของห่วงโซ่อุปทาน เช่น กิจการคั้นน้ำและปลายน้ำ

นอกจากนี้การเป็นหุ้นส่วนกับองค์กรระหว่างประเทศและภาคประชาสังคมยังสามารถสนับสนุนการสอบทานธุรกิจได้ด้วย แผนการที่ขับเคลื่อนโดยอุตสาหกรรมมีความน่าเชื่อถือมากที่สุดเมื่อโครงการไม่เพียงเกี่ยวข้องกับธุรกิจ แต่ยังเกี่ยวข้องกับองค์กรภาคประชาสังคม สหภาพแรงงาน และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องและอนุญาตให้สร้างฉันทามติในหมู่หน่วยงานเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม กิจการยังคงต้องรักษาความรับผิดชอบส่วนบุคคลต่อการสอบทานธุรกิจของตน

โครงสร้าง

โครงสร้างของแนวปฏิบัติมาจากแนวปฏิบัติในการสอบทานธุรกิจของ OECD สำหรับห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืนเกี่ยวกับแร่ธาตุจากพื้นที่ซึ่งได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งและมีความเสี่ยงสูง¹⁹ ซึ่งชี้แจงถึงวิธีการนำแนวทาง OECD ไปใช้กับภาคส่วนใดโดยเฉพาะ โดยการเสนอขั้นตอนการสอบทานธุรกิจและมาตรการลดความเสี่ยง ตามที่กล่าวไปข้างต้น แนวปฏิบัติฉบับปัจจุบันประกอบด้วย

- หัวข้อที่ 1 นโยบายกิจการต้นแบบซึ่งให้โครงร่างเนื้อหาของมาตรฐานที่มีอยู่สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน
- หัวข้อที่ 2 โครงร่างสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร
- ภาคผนวก ก. คำอธิบายเกี่ยวกับความเสี่ยงและมาตรการลดความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร โดยนำมาจากมาตรฐานที่มีอยู่
- ภาคผนวก ข. แนวปฏิบัติสำหรับการทำข้อตกลง/มีส่วนร่วมกับชนเผ่าพื้นเมือง

2. นโยบายกิจการต้นแบบสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน

นโยบายกิจการต้นแบบนี้ให้มาตรฐานสำคัญที่กิจการควรปฏิบัติตามเพื่อสร้างห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน โดยการร่างส่วนของเนื้อหาของมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน²⁰ มาตรฐานบางอย่างเหล่านี้ เช่น มาตรฐานสำหรับสิทธิมนุษยชน และแรงงาน และความปลอดภัยด้านอาหาร ถูกรวบรวมไว้ในกฎหมายของหลายประเทศแล้ว

นโยบายกิจการต้นแบบนี้สามารถนำไปใช้โดยกิจการตามที่เป็นอยู่ หรือส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถรวมและปรับให้เหมาะสมกับนโยบายที่มีอยู่ในเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม ความยั่งยืน การจัดการความเสี่ยง หรือทางเลือกอื่นที่เทียบเท่า การใช้คำว่า "เรา" บ่งบอกถึงการผูกมัดตนเองของกิจการ เมื่อออกแบบนโยบายกิจการต่างๆ ควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้ปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศที่บังคับใช้ทั้งหมดและพิจารณามาตรฐานสากลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง การใช้นโยบายสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนเป็นขั้นตอนแรกของโครงการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงที่ร่างไว้ในหัวข้อที่ 3 ซึ่งอธิบายถึงวิธีการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติ

การตระหนักถึงความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบอย่างมีนัยสำคัญเกิดขึ้นตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร และการตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อเราในการเคารพสิทธิมนุษยชนและความสามารถของเราในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบรรเทาความยากจน ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ และความเท่าเทียมทางเพศ เรามุ่งมั่นที่จะดำเนินการเผยแพร่อย่างกว้างขวางและรวมสัญญาและข้อตกลงนโยบายต่อไปนี้สำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืนกับพันธมิตรทางธุรกิจ เราจะสนับสนุนให้พันธมิตรทางธุรกิจของเราใช้นโยบายนี้ในกรณีที่เป็นไปได้ และหากพันธมิตรเหล่านี้ก่อให้เกิดหรือมีส่วนทำให้เกิดผลกระทบเชิงลบ เราจะใช้อำนาจต่อรองของเราเพื่อป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบเหล่านี้

1. มาตรฐาน RBC แบบเชื่อมโยง

การประเมินผลกระทบ

เราประเมินและรับมืออย่างต่อเนื่องในการตัดสินใจถึงผลกระทบตามจริงและที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินงาน กระบวนการ สินค้าและบริการ ผ่านวงจรเต็มรูปแบบ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหลีกเลี่ยง หรือเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็จะบรรเทาผลกระทบเชิงลบเหล่านั้น การประเมินผลกระทบควรเกี่ยวข้องกับจำนวนตัวแทนของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมด²¹

การเปิดเผยข้อมูล

เราจะเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเสี่ยงที่คาดการณ์ล่วงหน้าและการตอบสนองต่อผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะที่ส่งผลกระทบต่อชุมชนที่อาจได้รับผลกระทบอย่างทันที่และถูกต้องในทุกขั้นตอนของวงจรการลงทุน²² นอกจากนี้เราจะให้ข้อมูลที่ถูกต้อง ตรวจสอบได้ และชัดเจน ซึ่งเพียงพอที่จะช่วยให้ผู้บริโภคสามารถตัดสินใจได้อย่างชาญฉลาด²³

การปรึกษาหารือ

เราจะให้คำปรึกษาด้วยเจตนาดี มีประสิทธิภาพ และมีความหมายแก่ชุมชน ผ่านสถาบันตัวแทนของชุมชนก่อนที่จะเริ่มดำเนินการใดๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อชุมชน และเราจะยังคงให้คำปรึกษากับชุมชนในระหว่างและเมื่อสิ้นสุดการดำเนินงาน เราจะคำนึงถึงความแตกต่างๆ ที่บรรดาผู้หญิงและผู้ชายอาจต้องเผชิญ²⁴

เราจะจัดให้มีการปรึกษาหารือที่มีประสิทธิภาพและมีความหมายแก่ชนเผ่าพื้นเมืองผ่านสถาบันตัวแทนของเหล่าชนเผ่าพื้นเมือง เพื่อได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ บอกร่างกว้างหน้าและเป็นอิสระของพวกเขา²⁵ ซึ่งสอดคล้องกับการบรรลุจุดสิ้นสุดของปฏิญญาของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิชนเผ่าพื้นเมืองและ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมเฉพาะตำแหน่งและความเข้าใจของแต่ละรัฐ²⁶

การแบ่งปันผลประโยชน์

เราจะตรวจสอบให้แน่ใจว่าการดำเนินงานของเรามีส่วนช่วยในการพัฒนาชนบทที่ยั่งยืนและครอบคลุม²⁷ รวมถึงตามความเหมาะสม ผ่านการส่งเสริมความยุติธรรมและการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เป็นตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงินอย่างเท่าเทียมกันกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบตามเงื่อนไขที่ตกลงร่วมกัน ให้สอดคล้องกับสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ใช้กับภาคีของสนธิสัญญาดังกล่าว เช่น เมื่อใช้ทรัพยากรพันธุกรรมเพื่ออาหารและการเกษตร²⁸

กลไกการเรียนรู้

เราจะจัดเตรียมกลไกการเรียนรู้ระดับปฏิบัติการที่ถูกต้องตามกฎหมาย เข้าถึงได้ คาดการณ์ได้ เป็นธรรม และโปร่งใส โดยปรึกษาหารือกับผู้ที่มีศักยภาพ นอกจากนี้เราจะร่วมมือในกลไกการเรียนรู้อื่นๆ ที่ไม่ใช่กระบวนการยุติธรรม กลไกการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถช่วยฟื้นฟูได้เมื่อการดำเนินงานของเราก่อให้เกิดหรือมีส่วนก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบอันเนื่องมาจากการไม่ปฏิบัติตามมาตรฐาน RBC²⁹

เพศ

เราจะช่วยขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี เพิ่มการมีส่วนร่วมที่มีความหมายในบทบาทการตัดสินใจและบทบาทการเป็นผู้นำ รับรองการพัฒนาและความก้าวหน้าในวิชาชีพ และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงและควบคุมทรัพยากรธรรมชาติ ปัจจัยเบื้องต้น เครื่องมือการผลิต ที่ปรึกษาและบริการทางการเงิน การฝึกอบรม ตลาด และข้อมูล³⁰

2. สิทธิมนุษยชน

ภายใต้โครงสร้างของสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล³¹ พันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศของประเทศต่างๆ ที่เราดำเนินงาน ตลอดจนกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง เราจะ

- เคารพสิทธิมนุษยชน³² ซึ่งหมายถึงการหลีกเลี่ยงการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้อื่นและรับมือกับผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชนที่เรามีส่วนเกี่ยวข้อง
- ภายในบริบทของกิจกรรมของเรา หลีกเลี่ยงการก่อหรือมีส่วนร่วมก่อผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชน และรับมือกับผลกระทบดังกล่าวเมื่อเกิดขึ้น³³
- แสวงหาวิธีป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชนที่เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการของเราด้วยความสัมพันธ์ทางธุรกิจ แม้ว่าเราจะไม่ได้มีส่วนร่วมก่อผลกระทบเหล่านั้นก็ตาม³⁴

- ดำเนินการสอบทานธุรกิจด้านสิทธิมนุษยชนตามความเหมาะสมกับขนาด ลักษณะ และบริบทของการดำเนินงานของเรา และตามความรุนแรงของความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชน³⁵
- จัดให้มีหรือร่วมมือผ่านกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมายในการฟื้นฟูกระทบเชิงลบเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนเมื่อเราระบุว่าเราได้ก่อหรือมีส่วนร่วมก่อผลกระทบเหล่านี้³⁶
- ตรวจสอบให้แน่ใจภายในบริบทกิจกรรมของเราเองว่าสิทธิมนุษยชนของบุคคลทุกคนได้รับการเคารพโดยไม่มี ความแตกต่างใดๆ เช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรืออื่นๆ แหล่งกำเนิดของชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน การเกิด หรือสถานะอื่นๆ³⁷

3. สิทธิแรงงาน

เราจะเคารพมาตรฐานแรงงานหลักสากลในการดำเนินงานของเรา กล่าวคือ เสรีภาพในการรวมตัวและสิทธิในการต่อรอง ร่วมกัน รวมถึงด้านแรงงานข้ามชาติ การจัดการใช้แรงงานบังคับทุกรูปแบบ การยกเลิกการใช้แรงงานเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดการเลือกปฏิบัติในแง่การจ้างงานและอาชีพ³⁸

ในการดำเนินงานของเรา เราจะ

- รับรองอาชีพอนามัยและความปลอดภัย
- รับรองค่าจ้าง สวัสดิการ และสภาพการทำงานที่เหมาะสมอย่างน้อยเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของแรงงานและครอบครัวของพวกเขา และมุ่งมั่นที่จะปรับปรุงสภาพการทำงานต่างๆ³⁹
- ส่งเสริมความมั่นคงในการจ้างงานและร่วมมือในแผนการของรัฐบาลเพื่อให้ความคุ้มครองรายได้บางรูปแบบแก่คนงานที่ถูกเลิกจ้าง⁴⁰
- พยายามป้องกันการทารุณกรรมแรงงานข้ามชาติ⁴¹
- ใช้แนวทาง มาตรการ และกระบวนการเพื่อยกระดับการมีส่วนร่วมที่มีความหมายของสตรีในการตัดสินใจและบทบาทความเป็นผู้นำ⁴²

เราจะมีส่วนช่วยให้เกิดการตระหนักเรื่องสิทธิในการทำงาน⁴³ โดย

- การมุ่งมั่นที่จะเพิ่มโอกาสในการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อม⁴⁴
- การรับรองให้มีการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องสำหรับลูกจ้างทุกระดับ เพื่อตอบสนองความต้องการของกิจการและนโยบายการพัฒนาของประเทศเจ้าภาพ รวมถึงการเพิ่มกำลังผลิตของเยาวชนและ/หรือการเข้าถึงโอกาสในการจ้างงานและการเป็นผู้ประกอบการที่เหมาะสม⁴⁵
- การรับรองการคุ้มครองความเป็นมารดาในที่ทำงาน⁴⁶

4. สุขภาพและความปลอดภัย

เราจะส่งเสริมสาธารณสุข⁴⁷ โดย

- การนำแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมมาใช้เพื่อป้องกันภัยคุกคามต่อชีวิต สุขภาพ และสวัสดิการของมนุษย์ในการดำเนินงานของเราตลอดจนภัยคุกคามที่เกิดจากการบริโภค การใช้ หรือการกำจัดสินค้าและบริการของเรา รวมถึงการปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติที่ดีเรื่องความปลอดภัยด้านอาหาร⁴⁸
- การมีส่วนร่วมในการคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของชุมชนที่ได้รับผลกระทบในวงจรกิจวิทัศน์จากการดำเนินงานของเรา⁴⁹

5. ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

เราจะมุ่งมั่นเพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินงานของเรามีส่วนช่วยสร้างความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ เราจะให้ความสำคัญแก่การเพิ่มความพร้อม การเข้าถึง ความมั่นคง และการใช้ประโยชน์จากอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และมีความหลากหลาย⁵⁰

6. สิทธิในการครอบครองและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ

เราจะเคารพผู้ถือสิทธิการครอบครองที่ถูกต้องตามกฎหมาย⁵¹ และสิทธิของพวกเขาที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงสิทธิของรัฐ เอกชน ชุมชน ส่วนรวม ชนเผ่าพื้นเมือง และตามจารีตประเพณี ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากกิจกรรมของเรา โดยทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้ ได้แก่ ที่ดิน การประมง ป่าไม้ และน้ำ

เราจะยึดมั่นในความโปร่งใสและการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนบนที่ดินของเรา รวมถึงความโปร่งใสของเงื่อนไขสัญญาเช่าสัมปทาน โดยคำนึงถึงข้อจำกัด ด้านความเป็นส่วนตัว⁵²ในขอบเขตสูงสุดที่เป็นไปได้

เราจะให้ความสำคัญกับการออกแบบ โครงการทางเลือกที่เป็นไปได้เพื่อหลีกเลี่ยง หรือเมื่อไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ให้ลดการเคลื่อนย้ายทางกายภาพและ/หรือทางเศรษฐกิจของผู้ถือสิทธิการครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายในขณะที่สร้างสมดุลของต้นทุนและผลประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และการเงิน โดยให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับผลกระทบต่อผู้ยากไร้และผู้เปราะบาง

เราตระหนักดีว่า ภายใต้กฎหมายและกฎหมายในประเทศของตน และตามบริบทของประเทศ รัฐต่างๆ ควรเว้นถิ่นเฉพาะในกรณีที่มีสิทธิที่เป็นประเด็นนั้นจำเป็นสำหรับวัตถุประสงค์สาธารณะ และควรให้การชดเชยที่รวดเร็ว เพียงพอ และมีประสิทธิภาพ⁵³

เมื่อผู้ถือสิทธิการครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายได้รับผลกระทบในทางลบ เราจะพยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่าพวกเขาได้รับการชดเชยอย่างรวดเร็ว เพียงพอ และมีประสิทธิภาพจากสิทธิในการครอบครองของพวกเขาซึ่งได้รับผลกระทบในทางลบจากการดำเนินงานของเรา⁵⁴

7. สวัสดิภาพสัตว์

เราจะสนับสนุนสวัสดิภาพสัตว์ในการดำเนินงานของเรา⁵⁵ โดย

- การมุ่งมั่นที่จะทำให้อุตสาหกรรมนำ 'หลักอิสรภาพ 5 ประการ' ของสวัสดิภาพสัตว์มาใช้ นั่นคือการเป็นอิสระจากความหวาดระแวง และการขาดสารอาหาร ความไม่สะดวกสบายกาย ความเจ็บปวด บาดเจ็บและ โรคภัย ความกลัวและความทุกข์ทรมาน และอิสระในการแสดงพฤติกรรมตามธรรมชาติ⁵⁶
- การรับรองมาตรฐานระดับสูงของการจัดการและความชำนาญด้านปศุสัตว์สำหรับขยายพันธุ์สัตว์ที่เหมาะสมกับขนาดของการดำเนินงานของเรา ตามหรือเกินกว่าหลักการของ OIE⁵⁷

8. การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

เราจะจัดตั้งและบำรุงรักษาโดยประสานงานกับหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบและบุคคลภายนอกตามความเหมาะสม ระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมและสังคมที่เหมาะสมกับลักษณะและขนาดของการดำเนินงานของเราและสอดคล้องกับระดับความเสี่ยงและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมที่อาจเกิดขึ้น⁵⁸

เราจะปรับปรุงการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมของเราอย่างต่อเนื่องโดย

- การป้องกัน ลด และแก้ไขมลพิษและผลกระทบต่ออากาศ ที่ดิน ดิน น้ำ ป่าไม้ และความหลากหลายทางชีวภาพ และการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

- การหลีกเลี่ยงหรือลดการผลิตของเสียอันตรายและไม่เป็นอันตราย การทดแทนหรือลดการใช้สารพิษ⁵⁹ และการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้งานหรือการรับรองการกำจัดขยะอย่างปลอดภัย
- การรับรองการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนและเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรและพลังงาน⁶⁰
- การลดการสูญเสียอาหารและลดปริมาณขยะ พร้อมส่งเสริมการรีไซเคิล
- การส่งเสริมแนวทางปฏิบัติด้านการเกษตรที่ดี รวมถึงการรักษาหรือปรับปรุงความอุดมสมบูรณ์ของดินและหลีกเลี่ยงการสึกกร่อนของดิน
- การสนับสนุนและอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ทรัพยากรทางพันธุกรรม และบริการระบบนิเวศ โดยการเคารพพื้นที่ที่คุ้มครอง⁶¹ พื้นที่ที่มีคุณค่าด้านการอนุรักษ์สูง และสัตว์ใกล้สูญพันธุ์ และโดยการควบคุมและลดการแพร่กระจายของสิ่งมีชีวิตต่างถิ่นที่รุกราน
- การเพิ่มความยืดหยุ่นของระบบเกษตรและอาหาร การสนับสนุนแหล่งที่อยู่อาศัยและการดำรงชีพที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศผ่านมาตรการปรับตัวต่างๆ⁶²

9. การกำกับดูแล

เราจะป้องกันและละเว้นจากการทุจริตและการฉ้อโกงรูปแบบใดๆ⁶³

เราจะปฏิบัติตามทั้งตัวอักษรและเจตนารมณ์ของกฎหมายภายในและระเบียบข้อบังคับของประเทศต่างๆ ที่เราดำเนินธุรกิจ⁶⁴

เราจะละเว้นจากการเข้าสู่หรือดำเนินการข้อตกลงต่อต้านการแข่งขันระหว่างคู่แข่ง และจะร่วมมือกับการตรวจสอบผู้ควบคุมการแข่งขัน⁶⁵

ในขอบเขตที่นำไปใช้กับกิจการ เราจะปฏิบัติให้สอดคล้องกับหลักการที่มีอยู่ในข้อเสนอแนะ OECD ของคณะมนตรีว่าด้วยหลักการกำกับดูแลกิจการ⁶⁶

10. เทคโนโลยีและนวัตกรรม

เราจะมีส่วนร่วมในการพัฒนาและเผยแพร่เทคโนโลยีที่เหมาะสม โดยเฉพาะเทคโนโลยีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีที่ก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อม⁶⁷

3. โครงร่างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

กิจการควรดำเนินการตามโครงร่างห้าขั้นตอนต่อไปนี้เพื่อดำเนินการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานทางการเกษตร (๑) สร้างระบบการจัดการกิจการที่เข้มแข็งสำหรับห่วงโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน (๒) ระบุ ประเมิน และจัดลำดับความสำคัญของความเสี่ยงในห่วงโซ่อุปทาน (๓) ออกแบบและดำเนินกลยุทธ์เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ระบุ

(๔) ตรวจสอบการสอบทานธุรกิจของห่วงโซ่อุปทาน และ (๕) รายงานเกี่ยวกับการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน ขั้นตอนแรกได้แก่ การนำนโยบายกิจการมาใช้สำหรับ RBC ที่สามารถนำมาจากนโยบายกิจการต้นแบบในหัวข้อที่ 2 ของแนวปฏิบัติ ในขณะที่กิจการทุกแห่งควรดำเนินการสอบทานธุรกิจ แต่การดำเนินการตามโครงร่างห้าขั้นตอนนี้ควรออกแบบให้เข้ากับตำแหน่งและประเภทของการมีส่วนร่วมในห่วงโซ่อุปทาน บริบท และที่ตั้งของการดำเนินงาน ตลอดจนขนาดและความสามารถ ในขอบเขตที่เป็นไปได้ หัวข้อนี้จะแบ่งความรับผิดชอบของกิจการประเภทต่างๆ (กิจการในภาคเกษตร กิจการปลายน้ำ และกิจการด้านการเงิน) ในแต่ละขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1. สร้างระบบการจัดการกิจการที่แข็งแกร่งสำหรับห่วงโซ่อุปทานที่ยั่งยืน

1.1 นำนโยบายกิจการสำหรับ RBC มาใช้หรือรวมเข้ากับกระบวนการที่มีอยู่ตลอดห่วงโซ่อุปทาน (ต่อไปนี้จะเรียก 'นโยบายกิจการสำหรับ RBC')

นโยบายนี้ควรรวมเอามาตรฐานที่จะต้องดำเนินการสอบทานธุรกิจโดยใช้มาตรฐานสากลและนโยบายกิจการต้นแบบข้างต้น ซึ่งอาจประกอบด้วยนโยบายเดียวหรือนโยบายเดี่ยวหลายนโยบาย (เช่น นโยบายกิจการด้านสิทธิมนุษยชน) และอาจรวมถึงความมุ่งมั่นที่จะยึดมั่นในมาตรฐานเฉพาะอุตสาหกรรมที่มีอยู่ เช่น แผนการรับรอง⁶⁶ หากมีการกำหนดนโยบายที่ยาวนาน การวิเคราะห์ช่องว่างสามารถกำหนดช่องว่างต่างๆ ได้โดยเทียบกับนโยบายกิจการต้นแบบในหัวข้อที่ 2 และนโยบายต่างๆ ที่มีอยู่จะสามารถปรับปรุงได้อย่างสอดคล้อง

นโยบายกิจการสำหรับ RBC ควร

- ได้รับการอนุมัติในระดับอาวุโสที่สุดของกิจการ มอบหมายความรับผิดชอบระดับอาวุโสสำหรับการดำเนินการ
- ได้รับแจ้งโดยความเชี่ยวชาญภายในและภายนอกที่เกี่ยวข้อง และการปรึกษาหารือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตามความเหมาะสม
- กำหนดความคาดหวังของกิจการในแง่ของ RBC ของลูกค้า พันธมิตรทางธุรกิจ และบุคคลอื่นๆ ที่เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการของกิจการ
- เปิดเผยต่อสาธารณะและสื่อสารกับลูกค้า พันธมิตรทางธุรกิจ และผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ

3. โครงร่างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

- สะท้อนให้เห็นถึงนโยบายการปฏิบัติงานและขั้นตอนที่จำเป็นในการนำนโยบายมาใช้กับตลอดทั้งกิจการ⁶⁹
- ได้รับการทบทวนและปรับเปลี่ยนเป็นประจำตามความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับความเสี่ยงในห่วงโซ่อุปทานและมาตรฐานสากล

ในขณะที่ความเสี่ยงบางประการของผลกระทบเชิงลบจะเกิดขึ้นในขั้นตอนเฉพาะของห่วงโซ่อุปทาน เช่น ขั้นตอนการผลิตและการประมวลผลสำหรับการครอบครองที่ดินและสวัสดิภาพสัตว์ นโยบายของกิจการสำหรับ RBC ควรครอบคลุมความเสี่ยงที่เกิดขึ้นตลอดห่วงโซ่อุปทานทั้งหมด

1.2. สร้างการจัดการภายในเพื่อสนับสนุนการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน

การจัดการระดับสูงควรมีส่วนร่วมอย่างเห็นได้ชัดและแข็งขันในการนำไปใช้และรับรองการปฏิบัติตามนโยบายกิจการสำหรับ RBC ลูกจ้างและพันธมิตรทางธุรกิจควรได้รับการฝึกอบรมและจัดหาสิ่งจูงใจให้ปฏิบัติตาม บุคคลที่มีทักษะทางเทคนิคและวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องควรได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบในการสอบทานธุรกิจร่วมกับทีมสนับสนุนที่จำเป็น ควรมีทรัพยากรทางการเงินที่เพียงพอ ควรมีการกำหนดโครงสร้างการรายงานภายใน พร้อมทั้งดูแลและสื่อสารภายในกิจการ ณ จุดเชื่อมต่อที่สำคัญ แนวทางปฏิบัติของ RBC ควรคงเส้นคงวาตลอดการดำเนินงานของกิจการ มาตรการเหล่านี้ควรออกแบบให้เข้ากับวัตถุประสงค์ กิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และขนาดของกิจการ โดยคำนึงถึงความสามารถทางการเงิน

1.3. สร้างระบบการควบคุมและความโปร่งใสตลอดห่วงโซ่อุปทาน

การเฝ้าสังเกตการดำเนินการตามนโยบายกิจการสำหรับ RBC มีความสำคัญต่อความน่าเชื่อถือและประสิทธิผลของนโยบาย และต่อความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรวมถึงรัฐบาล โดยเกี่ยวข้องกับ

- การสร้างขั้นตอนการตรวจสอบภายในเพื่อดำเนินการตรวจสอบการปฏิบัติตามนโยบายอย่างเป็นอิสระและโปร่งใสอย่างสม่ำเสมอ ขั้นตอนดังกล่าวสามารถประกอบด้วยการสืบสวนแหล่งที่มา⁷⁰ ซึ่งมีนัยคือ การสร้างเอกสารภายในของกระบวนการสอบทานธุรกิจ การค้นพบและผลลัพธ์ในการตัดสินใจ การบำรุงรักษาสินค้าคงคลังภายในและเอกสารการทำธุรกรรมที่สามารถใช้ย้อนหลังเพื่อระบุผู้ดำเนินการในห่วงโซ่อุปทาน การชำระเงินและรับการชำระเงินผ่านธนาคารอย่างเป็นทางการและตรวจสอบให้แน่ใจว่าการซื้อด้วยเงินสดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งหมดได้รับการสนับสนุนโดยเอกสารที่ตรวจสอบได้ และการดูแลรักษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวมเป็นระยะเวลาหลายปี กิจการต้นน้ำควรสร้างการสืบสวนแหล่งที่มาสมดุลมวลสารหรือการแบ่งแยกทางกายภาพ⁷¹ เช่น ผ่านห่วงโซ่การคุ้มครองพยานหลักฐาน ในขณะที่กิจการปลายน้ำควรระบุตัวผู้จำหน่ายต้นน้ำและประเทศผู้จัดหาของผู้จำหน่ายรายย่อยต้นน้ำของตน ข้อมูลการสอบทานธุรกิจที่ส่งผ่านจากกิจการต้นน้ำไปยังปลายน้ำสามารถเพิ่มความโปร่งใสและอำนวยความสะดวกในการสืบสวนแหล่งที่มาได้
- การสร้างความสัมพันธ์ทางธุรกิจอย่างถาวรเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับกระแสข้อมูลที่ต่อเนื่อง ช่องทางการสื่อสารกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ สามารถเตือนถึงความเบี่ยงเบนที่เป็นไปได้จากนโยบายและมาตรฐานที่เกี่ยวข้อง การดำเนินการและติดตามการตรวจสอบเป็นระยะ และการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน (ESHRIA)⁷² ยังสามารถช่วยประเมินการปฏิบัติตามข้อกำหนดได้ แต่ไม่ควรใช้แทนกระแสข้อมูลดังกล่าว

1.4. เสริมสร้างการทำข้อตกลงกับพันธมิตรทางธุรกิจ

นโยบายสำหรับ RBC ซึ่งนำมาจากนโยบายกิจการสำหรับ RBC ควรรวมอยู่ในสัญญาและข้อตกลงกับพันธมิตรทางธุรกิจ ควรออกแบบให้เหมาะสมกับขีดความสามารถของพวกเขา ความสัมพันธ์ระยะยาวกับคู่ค้าทางธุรกิจสามารถเพิ่มอำนาจต่อรองเพื่อส่งเสริมการนำนโยบาย

ดังกล่าวมาใช้และปรับปรุงความโปร่งใส แผนการดำเนินงานที่พัฒนาขึ้นโดยประสานงานกับพันธมิตรทางธุรกิจและเกี่ยวข้องกับรัฐบาลท้องถิ่นและส่วนกลาง องค์กรระหว่างประเทศ และภาคประชาสังคม ยังสามารถปรับปรุงการปฏิบัติตามข้อกำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการเสนอการฝึกอบรมที่เสริมสร้างขีดความสามารถ ตัวอย่างเช่น กิจการสามารถสร้างขีดความสามารถของเกษตรกรรายย่อยที่อาจมีปัญหากับการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เข้มงวดซึ่งอาจมีค่าใช้จ่ายสูง

1.5. สร้างกลไกการรับเรื่องร้องเรียนระดับปฏิบัติการโดยปริศนาหรือและร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง

กลไกการร้องเรียน⁷³ สามารถช่วยแจ้งเตือนกิจการต่างๆ เกี่ยวกับการเบี่ยงเบนจากมาตรฐานที่เกี่ยวข้องและช่วยระบุความเสี่ยงรวมถึงการอนุญาตให้มีการสื่อสารที่ดีขึ้นกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง กลไกดังกล่าวสามารถจัดตั้งได้ในระดับโครงการ กิจการ หรืออุตสาหกรรม โดยควรรู้เป็นระบบการเตือนความเสี่ยงล่วงหน้าและเป็นกลไกในการป้องกันความขัดแย้งและเสนอหนทางแก้ไข ตัวอย่างเช่น กลไกการร้องเรียนที่กำหนดขึ้นโดยระบบความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมที่มีอยู่ และข้อตกลงการเจรจาต่อรองร่วมกันสามารถก่อให้เกิดกลไกที่มีประสิทธิภาพและน่าเชื่อถือในการเคารพสิทธิแรงงาน

กลไกการร้องเรียนควรเข้าถึงได้ง่ายโดยคนงานและผู้ที่ได้รับผลกระทบตามจริงหรืออาจได้รับผลกระทบเชิงลบจากความล้มเหลวของกิจการในการส่งเสริมมาตรฐาน RBC กิจการควรเผยแพร่การมีอยู่และรูปแบบการเข้าถึงของตน ส่งเสริมการใช้งานอย่างกระตือรือร้น รับประกันว่าผู้ใช้จะไม่เปิดเผยตัวตนและปราศจากการตอบโต้ และตรวจสอบประสิทธิภาพของตนอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้กิจการควรเก็บบันทึกสาธารณะของข้อร้องเรียนที่ได้รับ และบทเรียนที่ได้เรียนรู้ผ่านกลไกการร้องเรียนรวบรวมอยู่ในนโยบายกิจการสำหรับ RBC ความสัมพันธ์กับพันธมิตรทางธุรกิจ และระบบการติดตาม

กลไกการร้องเรียนควรเสริมกลไกการพิจารณาคดีและกลไกอื่นๆ ที่ไม่ใช่กระบวนการยุติธรรม เช่น NCP ซึ่งกิจการต่างๆ ควรมีส่วนร่วมด้วย

ขั้นตอนที่ 2. ระบุ ประเมิน และจัดลำดับความสำคัญของความเสี่ยงในห่วงโซ่อุปทาน

2.1. จัดทำแผนที่ห่วงโซ่อุปทาน

การจัดทำแผนที่ต้องระบุตัวผู้ดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงชื่อของผู้จำหน่ายและพันธมิตรทางธุรกิจและสถานที่ปฏิบัติงานทันทีในกรณีที่เกี่ยวข้อง ตัวอย่างเช่น สามารถขอรายละเอียดต่อไปนี้ได้จากผู้ประกอบการในภาคเกษตร ชื่อหน่วยผู้ผลิต การระบุที่อยู่และสถานที่, รายละเอียดการติดต่อของผู้จัดการสถานที่, ประเภท ปริมาณ วันที่ และวิธีการผลิต, จำนวนคนงานตามเพศ, รายการแนวทางปฏิบัติในการจัดการความเสี่ยง, เส้นทางการคมนาคม, และการประเมินความเสี่ยงที่ได้ดำเนินการ

กิจการต่างๆ โดยเฉพาะกิจการด้านการเงินและกิจการที่ต้องเผชิญกับผู้บริโภคซึ่งถูกปลดออกจากการผลิตทางการเกษตรหลายระดับ อาจไม่สามารถทำแผนที่ผู้จำหน่ายและพันธมิตรทางธุรกิจทั้งหมดได้ในครั้งแรก อย่างไรก็ตามกิจการควรทำงานอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้ภาพที่สมบูรณ์ของความสัมพันธ์ทางธุรกิจของตน ขอบเขตของข้อมูลที่รวบรวมเกี่ยวกับพันธมิตรทางธุรกิจขึ้นอยู่กับความรุนแรงของความเสี่ยงและความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับความเสี่ยงที่ระบุ

2.2. ประเมินความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน⁷⁴ ของการดำเนินงาน กระบวนการ สินค้าและบริการ ของกิจการและพันธมิตรทางธุรกิจตลอดวงจรชีวิต

การประเมินดังกล่าวควรระบุขอบเขตทั้งหมดของผลกระทบเชิงลบตามจริงและที่อาจเกิดขึ้นในห่วงโซ่อุปทาน ทั้งที่เกิดหรือมีส่วนร่วมโดยกิจการหรือเชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการ โดยความสัมพันธ์ทางธุรกิจ ทั้งนี้การประเมินควรครอบคลุมผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน การประเมินอาจจำเป็นและถูกควบคุมโดยกฎหมายในประเทศ ขอบเขตและความถี่ของการประเมินควรสะท้อนถึงความรุนแรงของความเสี่ยงและประสิทธิภาพของพันธมิตรทางธุรกิจในการจัดการกับความเสี่ยง ทั้งนี้การประเมินสามารถใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการเปิดเผยข้อมูล และยังใช้ในวิธีปฏิบัติและคาดการณ์ล่วงหน้าเพื่อรับมือกับความเสี่ยงที่เฉพาะเจาะจง เสริมสร้างการเจรจาของผู้จำหน่าย และปรับปรุงประสิทธิภาพของผู้จำหน่าย

จากมาตรฐานที่มีอยู่ ภาคผนวก ก. (หัวข้อที่ 1.3) จะให้รายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนและผลกระทบที่การประเมินเหล่านี้ควรมี นอกจากนี้การประเมินเหล่านี้ควรระบุ⁷⁵

- ผู้ถือสิทธิ์และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผู้หญิงซึ่งมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบจากเกณฑ์การดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง⁷⁶
- พันธมิตรทางธุรกิจใดๆ ที่เสี่ยงที่จะไม่ดำเนินการสอบทานธุรกิจที่เหมาะสม
- สัญญา 'ชัดเจน' ใดๆ ตามที่อธิบายไว้ในกรอบ 3.1 ในสถานการณ์เช่นนี้ อาจจำเป็นต้องมีการสอบทานธุรกิจให้มากขึ้น ซึ่งอาจรวมถึงการตรวจสอบรูปการณ์เชิงคุณภาพสำหรับสถานที่ ผลิตภัณฑ์ หรือพันธมิตรทางธุรกิจที่มีชัดเจน
- ความไม่สอดคล้องกันอย่างสมเหตุสมผลระหว่างรูปการณ์ตามจริงของการดำเนินงานและนโยบายกิจการสำหรับ RBC

การประเมินหลายประเภทสามารถช่วยระบุสัญญาณชัดเจนได้ การประเมินความเสี่ยงตามบริบทจัดหมวดหมู่ออกเป็นภูมิภาคและประเทศ โดยแบ่งเป็นความเสี่ยงระดับต่ำ ปานกลาง หรือสูง สำหรับพื้นที่เสี่ยงเฉพาะ โดยการประเมินโครงสร้างการควบคุมบังคับ บริบททางการเมือง สิทธิเสรีภาพ และสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม การประเมินความเสี่ยงระดับพื้นที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจรูปการณ์ตามจริงของการดำเนินงานของพันธมิตรทางธุรกิจเพื่อประเมินขอบเขต ความรุนแรง และความเป็นไปได้ของความเสี่ยงในระดับพื้นที่ พวกเขาควรก่อตั้งหลักเกณฑ์ของกระบวนการตรวจสอบคุณสมบัติเบื้องต้นของพันธมิตรทางธุรกิจใหม่ ควรใช้การประเมินความเสี่ยงตามมาตรฐานกับพันธมิตรทางธุรกิจที่ดำเนินงานในบริบทที่มีความเสี่ยงต่ำ ควรใช้การประเมินความเสี่ยงที่มากขึ้นกับพันธมิตรทางธุรกิจทั้งหมดที่ดำเนินงานในบริบทที่มีความเสี่ยงปานกลางและสูง การประเมินอาจรวมถึงการให้คำปรึกษาผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การเฝ้าสังเกตโดยบุคคลที่สาม เช่น บรรดาองค์กรภาคประชาสังคม และการจัดการเยี่ยมฟาร์มและ/หรือโรงงานแปรรูป

การประเมินความเสี่ยงควรเป็น กระบวนการต่อเนื่อง เพื่อรักษาภาพที่แท้จริงของความเสี่ยงเมื่อเวลาผ่านไปโดยคำนึงถึงรูปการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป สถานการณ์ต่อไปนี้อาจทำให้เกิดการประเมินความเสี่ยงใหม่ ได้แก่ การจัดหาจากตลาดใหม่ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในการดำเนินงานของพันธมิตรทางธุรกิจ (เช่น การเปลี่ยนรัฐบาล) ผู้จำหน่ายเริ่มจัดหาจากพื้นที่ที่มีความเสี่ยงปานกลางหรือสูง การเริ่มต้นความสัมพันธ์ทางธุรกิจใหม่ การเปลี่ยนแปลงความเป็นเจ้าของหุ้นส่วนทางธุรกิจ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ หรือการเปลี่ยนแปลงรูปแบบธุรกิจ

กรอบ 3.1. ตัวอย่างสถานการณ์ที่รับรองการสอบทานธุรกิจที่ได้รับการยกระดับ: สัตตภัณฑ์ชงแดง

- **สถานที่ตั้งชงแดง - มีการวางแผนการดำเนินงานในพื้นที่หรือสินค้าเกษตรมาจากพื้นที่ซึ่ง:**
 - ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งหรือถือเป็นพื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูง¹
 - ถือว่าเป็นพื้นที่ที่มีการกำกับดูแลอ่อนแอ²
 - รัฐบาลระดับชาติหรือระดับท้องถิ่นไม่ปฏิบัติตามมาตรฐาน RBC ที่ตกลงกันในระดับสากล หรือไม่ให้การสนับสนุนกิจการเพื่อรับรองการปฏิบัติตามมาตรฐานเหล่านี้ เช่น การเสนอที่ดินเพื่อเกษตรกรรมที่ชุมชนท้องถิ่นมีสิทธิในการครอบครองที่ถูกต้องและยังไม่ได้รับการปรึกษาหารือ หรือที่ดินที่ตั้งอยู่ในพื้นที่คุ้มครอง
 - มีการรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือสิทธิแรงงาน
 - สิทธิครอบครองได้รับการกำหนดหรือโต้แย้งอย่างไม่จริงจัง
 - ชุมชนประสบปัญหาความไม่มั่นคงทางอาหารหรือขาดแคลนน้ำ
 - ได้รับผลกระทบจากความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมหรือถูกกำหนดเป็นพื้นที่คุ้มครอง
 - **ผลิตภัณฑ์ชงแดง**
 - การผลิตสินค้าโภคภัณฑ์ทางการเกษตรที่เป็นที่รู้จักว่ามีผลกระทบเชิงลบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม หรือสิทธิมนุษยชนในบางบริบท
 - ผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานด้านสุขภาพและความปลอดภัยด้านอาหาร
 - **พันธมิตรทางธุรกิจชงแดง**
 - พันธมิตรทางธุรกิจที่เป็นที่รู้จักว่าไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่มีอยู่ในแนวปฏิบัตินี้
 - ที่เป็นที่รู้จักว่าพันธมิตรกลุ่มนี้มีแหล่งที่มาสินค้าการเกษตรจากสถานที่ซึ่งสีแดงในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา
 - พันธมิตรทางธุรกิจที่มีผู้ถือหุ้นหรือผลประโยชน์อื่นๆ ในกิจการที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานที่มีอยู่ในแนวปฏิบัตินี้ หรือที่จัดหาสินค้าการเกษตรจากหรือดำเนินงานในสถานที่ซึ่งสีแดง
1. พื้นที่ที่ได้รับผลกระทบและมีความเสี่ยงสูงจะถูกระบุโดยการปรากฏตัวของความขัดแย้งทางอาวุธ ความรุนแรงอย่างกว้างขวาง หรือความเสี่ยงอื่นๆ ที่เป็นอันตรายต่อผู้คน ความขัดแย้งทางอาวุธอาจใช้ความหลากหลายของรูปแบบ เช่น ความขัดแย้งทางลักษณะระหว่างประเทศหรือที่ไม่ใช่ระหว่างประเทศ ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับรัฐสองรัฐหรือมากกว่านั้น หรืออาจประกอบด้วยสงครามเพื่อการปลดปล่อย การประกันภัย หรือสงครามกลางเมือง ฯลฯ พื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงอาจรวมถึงพื้นที่ซึ่งมีความไม่มั่นคงหรือการปราบปรามทางการเมือง ความอ่อนแอของสถาบัน ความไม่ปลอดภัย การล่มสลายของโครงสร้างพื้นฐานพลเรือน และความรุนแรงที่แพร่หลาย พื้นที่ดังกล่าวมักจะมีลักษณะการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างแพร่หลายและการละเมิดกฎหมายแห่งชาติหรือระหว่างประเทศ (OECD, 2013)
 2. ซึ่งอาจรวมถึงพื้นที่ที่แสดงประสิทธิภาพต่ำตามตัวชี้วัดการกำกับดูแลทั่วโลกของธนาคารโลกหรือดัชนีการรับรู้การทุจริตที่โปร่งใสระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังอาจรวมถึงประเทศที่ยังไม่มุ่งมั่นหรือเริ่มที่จะใช้ทบทวนบัญชีของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต

การประเมินความเสี่ยงขึ้นอยู่กับประเภทของกิจการ โดย

- กิจการในภาคเกษตรอาจสร้างที่ประเมินภาคพื้นดินสำหรับการสร้างและแบ่งปันข้อมูลที่ตรวจสอบได้ เชื่อถือได้ และเป็นปัจจุบัน เกี่ยวกับรูปการณ์ที่มีคุณภาพของการผลิตทางการเกษตร กิจการเหล่านี้จะต้องมั่นใจว่าตนเองเคารพผู้ถือสิทธิครอบครองที่ดินถูกต้องตามกฎหมาย รวมทั้งให้คำปรึกษาด้วยเจตนาดี มีประสิทธิภาพ และมีความหมายต่อชุมชนท้องถิ่น หากมีส่วนร่วมในการผลิตปศุสัตว์ กิจการควรสนับสนุนสวัสดิภาพสัตว์ในการดำเนินงานของตน ทั้งนี้กิจการควรมอบผลการประเมินความเสี่ยงของตนให้แก่กิจการปลายทาง
- กิจการปลายทางไม่ควรระบุเฉพาะความเสี่ยงในการดำเนินงานของตนเท่านั้น แต่ยังคงประเมินความเสี่ยงที่ผู้จำหน่ายต้องเผชิญอย่างสุดความสามารถด้วย กิจการสามารถประเมินสิ่งหลังได้โดยการประเมินการสอบทานธุรกิจที่ดำเนินการโดยผู้จำหน่ายของตน หรือโดยการประเมินการปฏิบัติงานของผู้จำหน่ายของตนโดยตรง เช่น การตรวจเยี่ยมฟาร์ม การมีส่วนร่วมในแผนงานทั่วทั้งอุตสาหกรรมที่ประเมินการปฏิบัติตามของพันธมิตรทางธุรกิจตามมาตรฐาน RBC และการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่สามารถสนับสนุนการประเมินเหล่านี้ได้
- กิจการด้านการเงินอาจมีลูกค้าหลายร้อยหลายพันราย จึงอาจไม่สามารถประเมินความเสี่ยงสำหรับลูกค้าแต่ละรายได้เสมอไป ภายได้แนวทาง OECD กิจการทั้งหมดควรระบุพื้นที่ที่ทวีความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบที่มีนัยสำคัญมากที่สุดและจัดลำดับความสำคัญของการสอบทานธุรกิจตามลำดับ ขอบเขตที่เหมาะสมของความรับผิดชอบต่อการสอบทานธุรกิจของสถาบันการเงินขึ้นอยู่กับลักษณะการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์และบริการ⁷⁷

ขั้นตอนที่ 3. ออกแบบและใช้กลยุทธ์เพื่อตอบสนองต่อความเสี่ยงที่ระบุไว้

3.1. รายงานผลการประเมินความเสี่ยงต่อผู้บริหารระดับสูงที่ได้รับมอบหมาย

3.2. นำแผนบริหารความเสี่ยงมาใช้

แผนนี้อาจรวมถึงมาตรการลดและป้องกันความเสี่ยงที่แนะนำไว้ในภาคผนวก ก. โดยสามารถเสนอสถานการณ์ต่างๆ ได้โดยขึ้นอยู่กับว่ากิจการมีความเชื่อมโยงกับผลกระทบเชิงลบอย่างไรใกล้ชิดเพียงใด (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในกรอบ 1.2)

- หากกิจการกำลังก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบ ควรจัดเตรียมการเยียวยา⁷⁸ สำหรับผลกระทบเชิงลบตามจริงและป้องกันผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้น สิ่งนี้อาจนำไปสู่การระงับการดำเนินการชั่วคราวในขณะที่ดำเนินการพยายามที่วัดผลได้เพื่อป้องกันผลกระทบเชิงลบใดๆ ในอนาคต หรือระงับการดำเนินการอย่างถาวรหากไม่สามารถบรรเทาผลกระทบเหล่านี้ได้
- หากกิจการมีส่วนก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบ ควรยุติการมีส่วนสนับสนุนผลกระทบเชิงลบและใช้อำนาจต่อรองในการบรรเทาผลกระทบเชิงลบใดๆ ที่เหลืออยู่ โดยสิ่งนี้อาจนำไปสู่การระงับการดำเนินการชั่วคราว กิจการจึงควรใช้มาตรการป้องกันเพื่อให้แน่ใจว่าผลกระทบเชิงลบเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นอีก
- หากกิจการไม่ได้มีส่วนร่วมก่อผลกระทบเชิงลบ แต่เมื่อผลกระทบเหล่านั้นยังคงเชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงานผลิตภัณฑ์ หรือบริการของกิจการจากความสัมพันธ์ทางธุรกิจ กิจการควรใช้อำนาจต่อรองเพื่อบรรเทาหรือป้องกันผลกระทบเชิงลบ โดยสิ่งนี้อาจนำไปสู่การเลิกข้อตกลงกับพันธมิตรทางธุรกิจหลังจากที่ล้มเหลวในการพยายามลดความเสี่ยงหรือเมื่อการลดความเสี่ยงถือว่าเป็นไปไม่ได้หรือไม่สามารถยอมรับได้ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการกำหนดการตอบสนองที่เหมาะสม ได้แก่ ความรุนแรงและความน่าจะเป็นของผลกระทบเชิงลบ ความสามารถของกิจการในการมีอิทธิพล และ/หรือสร้างอำนาจต่อรองเหนือพันธมิตรทางธุรกิจหรือผู้ดำเนินการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (เช่น รัฐบาล) และ ความสำคัญของพันธมิตรทางธุรกิจต่อกิจการ

กิจการทุกประเภทอาจจะก่อให้เกิดโดยตรง มีส่วนร่วม หรือเชื่อมโยงโดยตรงกับผลกระทบเชิงลบ ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่สามารถนำไปสู่แนวทางปฏิบัติได้

- **การก่อให้เกิด:** กิจการทั้งสามประเภท ได้แก่ กิจการในภาคเกษตร กิจการปศุสัตว์และกิจการด้านการเงินสามารถก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบโดยตรงได้อย่างไรก็ตามผลกระทบเชิงลบบางประการอาจเกิดโดยตรงจากในภาคเกษตรเท่านั้น และเกิดกับกิจการปศุสัตว์ที่มีขอบเขตที่เล็กกว่า เช่น ผลกระทบต่อสิทธิการครอบครองที่ดินและสวัสดิภาพสัตว์ หากในการประเมินความเสี่ยงพบว่ากิจการในภาคเกษตรละเมิดสิทธิในที่ดินของผู้ถือสิทธิ์ที่ถูกต้องตามกฎหมาย ควรให้การเยียวยาสำหรับผลกระทบดังกล่าว เช่น คืนที่ดินให้กับผู้ถือสิทธิ์ที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้รับค่าตอบแทนที่ยุติธรรมและทันเวลาที่
- **การมีส่วนร่วม:** หากผู้ค้าปลีกอาหารรายใหญ่ต้องการตารางการจัดส่งสินค้าเกษตรตามฤดูกาลและสินค้าใหม่ที่เข้มงวด เช่น สตรอเบอร์รี่ อาจทำให้ผู้จำหน่ายต้องเพิ่มกำลังคนในพื้นที่เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการ และทำให้เกิดการละเมิดแรงงานอพยพชั่วคราว ดังนั้นผู้ค้าปลีกอาหารควรยุติการมีส่วนร่วมในผลกระทบเชิงลบนี้ ตัวอย่างเช่น การลดแรงกดดันต่อผู้จำหน่าย หรือการเพิ่มราคาจัดซื้อเพื่อพิจารณาถึงข้อจำกัดด้านกระแสเงินสดของผู้จำหน่ายของตน
- **การเชื่อมโยงโดยตรง:** กองทุนบำเหน็จบำนาญสามารถลงทุนในกองทุนที่ลงทุนในภาคเกษตรที่อาศัยแรงงานเด็กสำหรับงานที่ต้องใช้แรงงานมากที่สุด เช่น การเก็บเกี่ยววานิลลา ดังนั้นกองทุนบำเหน็จบำนาญจึงเชื่อมโยงโดยตรงกับผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนเชิงลบ กองทุนควรใช้อำนาจต่อรองเพื่อป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบเชิงลบ เช่น การแสดงเจตนาที่จะถอนตัวจากกองทุนหากไม่มีการจัดการกับแรงงานเด็กในระดับภาคเกษตร

3.3. ดำเนินการตามแผนบริหารความเสี่ยง เฝ้าสังเกต และติดตามประสิทธิภาพของความพยายามลดความเสี่ยงและรายงานกลับไปยังผู้บริหารระดับสูงที่ได้รับมอบหมาย

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับกการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงคนงานและตัวแทนของคนงาน และคู่ค้าทางธุรกิจ เพื่อชี้แจงข้อกังวลและข้อตกลงเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการบรรเทาความเสี่ยง

ขั้นตอนที่ 4. ตรวจสอบการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน

กิจการควรดำเนินการเพื่อตรวจสอบว่าแนวทางปฏิบัติในการสอบทานธุรกิจมีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ความเสี่ยงได้รับการระบุและบรรเทาหรือป้องกันอย่างเพียงพอ จากสองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นดังนี้

1. หากความเสี่ยงได้รับการบรรเทาหรือป้องกันแล้ว กิจการควรดำเนินการสอบทานธุรกิจอย่างต่อเนื่องตามสัดส่วนของความเสียง
2. หากความเสี่ยงไม่ได้รับการบรรเทาหรือป้องกัน กระบวนการตรวจสอบควรระบุว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น เช่น การขาดกลยุทธ์การบรรเทาความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ หรือระยะเวลา ทรัพยากรที่ไม่เพียงพอ หรือการขาดความตั้งใจในการลดความเสี่ยง ควรมีการประเมินความเสี่ยงใหม่

ทั้งนี้กระบวนการตรวจสอบควร

- รับรองว่าได้แสดงเสียงของผู้หญิงอย่างเพียงพอ

3. โครงร่างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

- เป็นไปตามสัดส่วนของความเสี่ยง
- สร้างคำแนะนำเพื่อปรับปรุงแนวทางปฏิบัติการสอบทานธุรกิจ
- คำนึงถึงขีดความสามารถของกิจการต่างๆ เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวอาจมีค่าใช้จ่ายสูง การสอบทานธุรกิจอาจได้รับการประเมินผ่านกลไกที่มีค่าใช้จ่ายไม่สูงสำหรับกิจการขนาดเล็ก เช่น การริเริ่มการปฏิบัติตามกฎระเบียบทางสังคมที่ขับเคลื่อนโดยท้องถิ่น⁷⁹

กระบวนการตรวจสอบอาจรวมถึง การตรวจสอบ การสอบสวนในสถานที่ และการปรึกษาหารือกับหน่วยงานของรัฐภาคประชาสังคม สมาชิกของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ และองค์กรของแรงงานในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ความเป็นอิสระและคุณภาพของการตรวจสอบมีความสำคัญต่อประสิทธิผล⁸⁰ ผู้ตรวจสอบควรมีความเป็นอิสระ มีความสามารถ และมีความรับผิดชอบ กิจการต่างๆ อาจพิจารณาตรวจสอบไว้ก่อนในสถานที่ที่เป็นสถาบันอิสระซึ่งรับผิดชอบในการรับรองผู้ตรวจสอบ การยืนยันความถูกต้องของการตรวจสอบ การเผยแพร่รายงานการตรวจสอบการใช้เกณฑ์วัดเพื่อสร้างความสามารถของผู้จำหน่ายในการดำเนินการสอบทานธุรกิจ และการช่วยติดตามข้อร้องเรียนของผู้ที่ได้รับผลประโยชน์

กระบวนการตรวจสอบเสริมและเสริมกำลังซึ่งกันและกันตามมาตรฐานทั่วไปซึ่งดำเนินการในจุดที่เหมาะสมในห่วงโซ่อุปทานสามารถช่วยหลีกเลี่ยงความเหนื่อยล้าในการประเมินและเพิ่มประสิทธิภาพ⁸¹ ตัวอย่างเช่น ผู้ตรวจสอบอาจรับรู้ข้อสรุปของการตรวจสอบที่ดำเนินการโดยบุคคลภายนอกอื่นๆ ที่เป็นอิสระ กิจการต่างๆ อาจต้องการให้ความสำคัญกับ 'จุดคอขวด' (choke point) นั่นคือ จุดที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มน้อยกำลังดำเนินการในห่วงโซ่อุปทาน ซึ่งต่างจากทุกกิจการในห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับการประเมิน พวกเขาสามารถระงับจุดคอขวดได้โดยคำนึงถึง

- ๑) ประเด็นสำคัญของการเปลี่ยนแปลงวัสดุในห่วงโซ่อุปทาน เช่น การแปรรูป หรือบรรจุภัณฑ์
- ๒) จำนวนผู้ดำเนินการ ณ จุดที่กำหนดในห่วงโซ่อุปทาน โดยการตรวจสอบสามารถมุ่งเน้นไปที่จุดต่างๆ ในห่วงโซ่อุปทานที่มีผู้ดำเนินการค่อนข้างน้อยดำเนินการอยู่ หรือในกรณีที่มีการรวบรวมผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารส่วนใหญ่
- ๓) จุดสูงสุดของอำนาจต่อรองของกิจการปลายทาง
- ๔) จุดที่โครงสร้างและแผนการตรวจสอบต่างๆ มีอยู่แล้วเพื่อใช้อำนาจต่อรองจากระบบเหล่านี้และหลีกเลี่ยงการทำซ้ำ

ตัวอย่างเช่น จุดคอขวดที่เป็นไปได้สำหรับห่วงโซ่อุปทานกาแฟในเอธิโอเปียอาจเป็นตลาดแลกเปลี่ยนสินค้าโภคภัณฑ์ของเอธิโอเปียซึ่งมีผู้ค้าจำนวนจำกัดขายกาแฟที่ผลิตโดยผู้ผลิตรายย่อยจำนวนมาก (กรณีที่ ๒ ด้านบน) ในห่วงโซ่อุปทานกาแฟที่กระจุกกระจายมากขึ้น จุดคอขวดอาจเป็นโรงงานแปรรูป ผู้ค้าส่ง หรือผู้ส่งออก การให้ความสำคัญกับจุดคอขวดเหล่านี้ไม่ควรถดแทนการสอบทานธุรกิจอย่างถี่ถ้วนที่ดำเนินการตลอดห่วงโซ่อุปทาน

ขั้นตอนที่ 5. รายงานการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทาน

กิจการควรรายงานต่อสาธารณะเกี่ยวกับนโยบายและแนวปฏิบัติด้านการสอบทานธุรกิจห่วงโซ่อุปทานของตน โดยคำนึงถึงการรักษาความลับทางธุรกิจและข้อกังวลด้านการแข่งขันอื่นๆ ควรให้ข้อมูลแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบ และพันธมิตรทางธุรกิจที่ชัดเจน ถูกต้อง และทันที่เกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบตามจริงและที่อาจเกิดขึ้นซึ่งระบุผ่านการประเมินผลกระทบอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนขั้นตอนและมาตรการที่ดำเนินการเพื่อบรรเทาหรือป้องกัน นอกจากนี้รายงานอาจรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับระบบการจัดการกิจการและรายงานการตรวจสอบของแนวทางปฏิบัติด้านการสอบทานธุรกิจ เมื่อได้รับการเผยแพร่แล้ว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องทั้งหมดควรสามารถเข้าถึงรายงานเหล่านี้ได้

3. โครงร่างห้าขั้นตอนสำหรับการสอบทานธุรกิจตามความเสี่ยงตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

นอกเหนือจากการรายงานสาธารณะและเป็นทางการแล้ว การสื่อสารยังสามารถทำได้หลายรูปแบบรวมถึงการประชุมด้วยตนเอง การหารือออนไลน์ และการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบ การสื่อสารจำเป็นต้องเหมาะสมกับผลกระทบและผู้ชมในแง่ของรูปแบบ ความถี่ ความสามารถในการเข้าถึง และความเพียงพอของข้อมูลที่ให้มา

หมายเหตุ

1. ในขณะที่รัฐธรรมนูญขององค์การอาหารและการเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) รวมไปถึงการประมงและการป่าไม้ในคำจำกัดความของการเกษตร แนวปฏิบัติในปัจจุบันมุ่งเน้นไปที่พืชผลและปศุสัตว์เป็นส่วนใหญ่
2. การดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อ (RBC) หมายถึงธุรกิจควร ก) มีส่วนร่วมในเชิงบวกต่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม เพื่อบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน และ ข) หลีกเลี่ยงและจัดการกับผลกระทบเชิงลบจากกิจกรรมของตนเองและป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบเชิงลบที่เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินงาน ผลิตภัณฑ์ หรือบริการ โดยความสัมพันธ์ทางธุรกิจ
3. ตลอดแนวปฏิบัตินี้ มาตรฐานอ้างอิงถึงคำแนะนำที่มีอยู่ในตราสารประเภทต่างๆ รวมถึงอนุสัญญา ปฏิญญา หลักการ และแนวทาง
4. ดังที่ได้ขีดเส้นใต้ไว้ในรายงาน World Economic Forum 2015 เรื่อง *'Beyond supply chain - Empowering value chain'* การปฏิบัติตามมาตรฐาน RBC จะเป็นประโยชน์ต่อกิจการต่างๆ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอของตลาดทำให้ความสำคัญของความพยายามด้านความยั่งยืนเพิ่มขึ้น ลูกค้าย่อมอ่อนไหวต่อความยั่งยืนมากขึ้น โดยเฉพาะผู้บริโภคอาจเรียกร้องการผลิตภัณฑ์และแนวทางปฏิบัติที่ยั่งยืนและจะยอมจ่ายเงินมากขึ้นเพื่อให้ได้สิ่งเหล่านี้มา ทรัพยากรธรรมชาติที่หายากมากขึ้นและราคาสินค้าโภคภัณฑ์ที่สูงขึ้นทำให้ประสิทธิภาพของทรัพยากรและการลดปริมาณของเสียเป็นตัวแปรสำคัญสำหรับกิจการยังคงทำกำไรได้ สภาพแวดล้อมด้านการกำกับดูแลและองค์การนอกภาครัฐกำลังผลักดันให้เกิดความโปร่งใสมากขึ้น โดยผลักดันต้นทุนที่ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนด และสามารถสร้างปฏิภริยฉับพลันจากตลาดได้
5. คำจำกัดความของการสอบทานธุรกิจเพิ่มเติมด้านล่างสำหรับคำจำกัดความของ 'ความสัมพันธ์ทางธุรกิจ'
6. ดูหัวข้อ 'ผู้ใช้' สำหรับคำอธิบายโดยละเอียดเพิ่มเติม
7. ดูแหล่งข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่: <http://mneguidelines.oecd.org/rbc-agriculture-supply-chains.htm> และ www.fao.org/economic/est/issues/investment/en
8. ดู 'กระบวนการ' ในหัวข้อย่อสำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับองค์ประกอบและบทบาทของกลุ่มที่ปรึกษาในการพัฒนาแนวปฏิบัตินี้
9. ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่: <http://mneguidelines.oecd.org/rbc-agriculture-supply-chains.htm>
10. แม้ว่าแนวทางของ OECD จะไม่ได้ให้คำจำกัดความที่ชัดเจนเกี่ยวกับบริษัทข้ามชาติ (MNE) แต่ที่ระบุว่าโดยปกติแล้ว MNE จะประกอบด้วย บริษัท หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่จัดตั้งขึ้นมากกว่าในหนึ่งประเทศ (แนวทาง OECD, ๑.4) หลักการ CFS-RAI กำหนดเป้าหมายเป็น 'กิจการธุรกิจรวมถึงเกษตรกร' (ย่อหน้าที่ 50-52)
11. ขอบเขตงานของกลุ่มที่ปรึกษาผู้เกี่ยวข้องหลายฝ่ายซึ่งกำหนดวัตถุประสงค์ ด้วงงาน และโครงสร้างองค์กรได้รับการรับรองโดยคณะทำงานผู้รับผิดชอบด้านการดำเนินธุรกิจ OECD ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2556 และโดยคณะทำงาน OECD ด้านนโยบายและตลาดด้านการเกษตรในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2556

12. สำหรับตัวอย่างเฉพาะ ดู Botswana agrifood value chain project: Beef value chain study by the FAO in 2013; A farm gate-to-consumer value chain analysis of Kenya's maize marketing system by Michigan State University in 2011; Value chain analysis of the cashew sector in Ghana by GIZ in 2010 หรือ Rwanda's essential oils value chains: A diagnostic by UNIDO in 2012
13. เกษตรพันธสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการผลิตที่ดำเนินการบนพื้นฐานของข้อตกลงระหว่างผู้ซื้อและผู้ผลิต โดยครอบคลุมสัญญาที่หลากหลายและแตกต่างกันไปตามประเภทของผู้รับเหมา ประเภทของผลิตภัณฑ์ ความเข้มข้นของการประสานงานระหว่างเกษตรกรและนักลงทุนและจำนวนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดู www.fao.org/ag/ags/contract-farming/faq/en/#c100440
14. สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดู OECD Due Diligence for Responsible Supply Chains of Minerals from Conflict-Affected and High-Risk Areas, 2011
15. ร่างจากแนวทาง OECD, ๒.15
16. แนวทาง OECD ๒.ก.10
17. แนวทาง OECD ๒.16
18. แผนการดังกล่าวรวมถึงแผนการอื่นๆ อย่าง หลักการและหลักเกณฑ์ในการผลิตน้ำมันปาล์มอย่างยั่งยืนซึ่งรับรองผู้ผลิต ผู้แปรรูปหรือผู้ค้าน้ำมันปาล์ม ตลอดจนผู้ผลิต ผู้ค้าปลีก ธนาคาร และนักลงทุน ที่เกี่ยวข้องกับห่วงโซ่อุปทานน้ำมันปาล์ม มาตรฐานของการประชุม ไม้ตะกมเรื่องเชื้อเพลิงชีวภาพที่ยั่งยืนซึ่งรับรองผู้ดำเนินการเชื้อเพลิงชีวภาพ หลักการและหลักเกณฑ์ในการผลิตถั่วเหลืองอย่างมีความรับผิดชอบที่รับรองผู้ปลูกถั่วเหลืองและกลุ่มผู้ปลูกถั่วเหลือง มาตรฐานโครงการการผลิตอ้อยที่ดีขึ้น (Bonsucro) สำหรับผู้ผลิตอ้อย และหลักการลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบในพื้นที่เพาะปลูกสำหรับเจ้าของและผู้จัดการสินทรัพย์ของสถาบัน แพลตฟอร์มการเฝ้าสังเกต เช่น Sedex ยังช่วยตรวจสอบประสิทธิภาพของผู้จำหน่ายได้อีกด้วย
19. คำแนะนำของ OECD เกี่ยวกับ Due Diligence for Responsible Supply Chains of Minerals from Conflict-Affected and High-Risk Areas ได้ถูกนำมาใช้โดยสภาในระดับรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 และแก้ไขเพิ่มเติมในวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2555 เพื่อรวมการอ้างอิงถึงส่วนเสริมเกี่ยวกับทองคำ
20. นโยบายกิจการต้นแบบไม่ได้มุ่งหวังที่จะทดแทนมาตรฐานต่างๆ ที่มีอยู่ ดังนั้นกิจการควรอ้างอิงถึงมาตรฐานเหล่านี้โดยตรงก่อนที่จะทำการเรียกร้องใดๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามของตน ข้อมูลอ้างอิงถึงมาตรฐานที่อ้างอิงตลอดทั้งเอกสารจะระบุไว้หลังองค์ประกอบสุดท้ายที่กล่าวถึงแต่ไม่ได้มีอยู่หลังแต่ละองค์ประกอบที่อ้างอิง ข้อมูลเหล่านี้มุ่งหวังที่จะช่วยให้กิจการอ้างอิงข้อความเริ่มต้นของมาตรฐานที่พิจารณาในแนวปฏิบัตินี้สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาของมาตรฐานดังกล่าว
21. แนวทาง OECD ๒.10 และ ๖.3; CFS-RAI หลักการ CFS-RAI10; VGGT 12.10; หลักการชั้นนำของสหประชาชาติ, ย่อหน้า 17; CBD มาตรา 14; Akwé: แนวทาง Kon ; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 5 และ 8-10
22. แนวทาง OECD, ๓.1-3, ๖.2.ก และ ๘.2; หลักการ CFS-RAI 9.๒ และ 10; หลักการชั้นนำของสหประชาชาติ, ย่อหน้า 21; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 29; อนุสัญญาออร์ฮูส, มาตรา 5. คูภาคผนวก ก., 1.1 และ 1.3 ด้านล่าง แนวปฏิบัติเฉพาะเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นสาระสำคัญที่จะแบ่งปันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบ สามารถพบได้ใน OECD Due Diligence Guidance for Meaningful Stakeholder Engagement in the Extractive Sector
23. แนวทาง OECD, ๘.2.

24. แนวทาง OECD, ๒.14 และ ๖.2.๗; หลักการ CFS-RAI 9.๓-๔; VGGT, 9.9 และ 12.11; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ, ย่อหน้า 18; หลักการ PRAI 1 และ 4; Akwé: แนวทาง Kon, 11, 13-17 และ 57; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 26-27 และ 30-33 คู่มือสัญญา ILO ฉบับที่ 169 ว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่า ปี 1989 ภาควิชา ก, 1.2 ด้านล่าง แนวปฏิบัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำข้อตกลงกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสามารถพบได้ใน OECD Due Diligence Guidance for Meaningful Stakeholder Engagement in the Extractive Sector
25. ภาควิชา ก. สำหรับแนวปฏิบัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับการทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมืองและดินทามุมัติที่ได้รับการรับรู้บอกแจ้งล่วงหน้าและเป็นอิสระ (FPIC)
26. ดังที่เน้นไว้ในบทนำ ในฐานะความพยายามร่วมกันของ OECD และ FAO แนวปฏิบัตินี้จะพิจารณามาตรฐานหลายประการที่นอกเหนือจากแนวทาง OECD โดยเฉพาะหลักการ CFS-RAI ซึ่งรวมถึงการอ้างอิงถึง FPIC ที่ไม่พบในแนวทาง OECD ย่อหน้าอ้างอิงหลักการ CFS-RAI 9.๔ คู่มือเพิ่มเติม มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 12-17; Akwé: แนวทาง Kon, 29 และ 60; VGGT, 3๗.6, 9.9 และ 12.7; ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง, มาตรา 10, 11 และ 32; และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 169 ว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่า, มาตรา 16
27. แนวทาง OECD ๒.ก.1; หลักการ CFS-RAI 2.๔, ๕ และ ๗; VGGT, 12.4; Akwé: แนวทาง Kon, 40
28. หลักการ CFS-RAI 2.๔-๖ และ 7.๑ และ ๗; VGGT, 12.6; หลักการ PRAI 5-6; Akwé: แนวทาง Kon, 46; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 14 และ 17-20 และมาตรฐาน 8, ย่อหน้า 16 คู่มือ CBD มาตรา 8 (j), พิธีสารนาโงยา มาตรา 5-7, ITPGR, มาตรา 9.2 Benefits can be monetary and non-monetary: see Annex to the Nagoya Protocol และภาควิชา ก., 1.4 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม
29. แนวทาง OECD, ๔, ย่อหน้าที่ 46 และ ๘.3; หลักการ CFS-RAI 9.๕; VGGT, 3.2, 12.14, 25.1 และ 25.3; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ 31; หลักการ PRAI 1; Akwé: แนวทาง Kon, 63; ปฏิญญา ILO MNE, 58-59; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 35 และ มาตรฐานประสิทธิภาพ IFC 5, ย่อหน้า 11 ภาควิชา ก., 1.5 OECD Due Diligence Guidance for Meaningful Stakeholder Engagement in the Extractive Sector ให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับกลไกการร้องเรียน
30. หลักการ CFS-RAI 3; อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW)
31. สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล สามารถอ้างอิงแนวทาง OECD, ๖ 39.
32. แนวทาง OECD, ๒.ก.2 และ ๔; หลักการ CFS-RAI 1, 9.๔ และ 10 และย่อหน้า 3, 19.๑, 47.๕, 50 และ 51; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ, ย่อหน้า 11. ภาควิชา ก., 2
33. แนวทาง OECD, ๔.1 และ 2
34. แนวทาง OECD, ๔.3; VGGT, 3.2; หลักการ PRAI 1; Akwé: แนวทาง Kon, 57; ข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ, หลักการ 1-2
35. แนวทาง OECD, ๔.5; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ 17
36. แนวทาง OECD, ๔.6; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ 22
37. ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, มาตรา 2; หลักการ CFS-RAI 3.๒. ดังที่เน้นไว้ในภาควิชา ก. แนวทาง OECD (๕.1.๑) ระบุว่ากิจกรรมต่างๆ ควรได้รับการชี้แจงตลอดการดำเนินงานโดยยึดหลักความเท่าเทียมกันด้านโอกาสและการได้รับการปฏิบัติในการจ้างงานและไม่เลือกปฏิบัติต่อคนงานในเรื่องการจ้างงานหรืออาชีพ เหตุเช่น เชื้อชาติ สีผิว เพศ ศาสนา การเมือง

- ความคิดเห็น รากเหง้า หรือแหล่งกำเนิดทางสังคม หรือสถานะอื่นๆ ความเห็นที่ 54 ระบุว่าคำว่า “สถานะอื่นๆ” สำหรับวัตถุประสงค์ของแนวทางนี้หมายถึง กิจกรรมของสหภาพแรงงานและลักษณะส่วนบุคคล เช่น อายุ ความพิการ การตั้งครกร์ สถานภาพสมรสสนิยมทางเพศ หรือสถานะการคิดเชื้อเอชไอวี
38. แนวปฏิบัติของ OECD, ๕.1-3; หลักการ CFS-RAI 2.๑-๒; ปฏิญญา ILO MNE, ย่อหน้าที่ 8; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ, 12; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 2; หลักการสิทธิเด็กและหลักปฏิบัติทางธุรกิจ 2 สมาชิก ILO ทุกคนต้องเคารพมาตรฐานแรงงานหลักเหล่านี้ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐาน 4 ประการของปฏิญญาของ ILO ว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน ไม่ว่าจะมีการลงนามในอนุสัญญาใดของ ILO
 39. แนวทาง OECD, ๕.4.ข และ ๕.4.ค; หลักการ CFS-RAI 2.๓; ปฏิญญา ILO MNE 37-40; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 2, ย่อหน้า 10, 23, 25, 28-29; หลักการสิทธิเด็กและหลักปฏิบัติทางธุรกิจ 3 และ 4
 40. ปฏิญญา ILO MNE, 16 และ 25-28 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม ดูภาคผนวก ก., 3 เรื่องสภาพการทำงานที่เหมาะสม
 41. คำแนะนำของ ILO 198, มาตรา 7.ก; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 2, ย่อหน้า 11
 42. หลักการ CFS-RAI 3.๔
 43. ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน, มาตรา 23
 44. แนวทาง OECD, ๒. ก. 4; ปฏิญญา ILO MNE, ย่อหน้า 16 และ 19; หลักการ CFS-RAI 2.๓.
 45. หลักการ CFS-RAI 2.๓ และ 4.๒; ปฏิญญา ILO MNE 30-32
 46. อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองความเป็นมารดา ILO, 2000 (ฉบับที่ 183); อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ, มาตรา 11 (2)
 47. หลักการ CFS-RAI 8.๔
 48. แนวทาง OECD, ๘.1, 6-7; หลักการ CFS-RAI 2. ๘ และ 8.๑, ๑ และ ๔; PRAI, 5.2.1
 49. แนวทาง Kon Akwé , 50; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 4
 50. หลักการ CFS-RAI 1 และ 8.๑; VGGT 12.1, 12.4 และ 12.12; หลักการ PRAI 2.2 ดูภาคผนวก ก., 5 องค์ประกอบ 4 ประการของความมั่นคงทางอาหาร ได้แก่ ความพร้อมด้านอาหาร ความสามารถในการเข้าถึง ความมั่นคง และการใช้ประโยชน์ ได้สะท้อนให้เห็นในแผนปฏิบัติการประชุมสุดยอดอาหารโลกปี 1996 ที่นำไปใช้โดยหัวหน้าหรือรองหัวหน้าของรัฐและรัฐบาล 112 รายที่ให้คำมั่นที่จะ 'ดำเนินนโยบายที่มุ่งเป้าไปที่การกำจัดความยากจนและความไม่เท่าเทียมกัน และการปรับปรุงการเข้าถึงทางกายภาพและเศรษฐกิจโดยทุกคนตลอดเวลา เพื่อให้ได้อาหารที่เพียงพอ มีคุณค่าทางโภชนาการ และปลอดภัย และการใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ และปฏิบัติตามนโยบายและแนวทางปฏิบัติด้านอาหาร การเกษตร ประมง ป่าไม้ และการพัฒนาชนบทอย่างมีส่วนร่วมและยั่งยืนในพื้นที่ที่มีศักยภาพสูงและต่ำ ซึ่งจำเป็นต่อการจัดหาอาหารที่เพียงพอและเชื่อถือได้ในระดับครัวเรือน ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก'
 51. VGGT 4.4 กำหนดสิทธิการครอบครองที่ถูกต้องตามกฎหมายดังต่อไปนี้ 'สอดคล้องกับหลักการของการปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วมของแนวทางเหล่านี้ รัฐควรกำหนดประเภทของสิทธิที่ถือว่าถูกต้องตามกฎหมายโดยมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง'

52. VGGT, 2.4, 3.2, 9.1, 11.4 และ 12.3; CFS-RAI หลักการที่ 5 และ 9.๒ และย่อหน้าที่ 51; UN Principles for Responsible Contracts พ่วงด้วย หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ และรับรองโดยคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ หลักการที่ 10
53. VGGT, 9.1, 12.4, 16.1 และ 16.3; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 5, ย่อหน้า 2 และ 8 และมาตรฐาน 7 ย่อหน้า 15; หลักการสิทธิเด็กและหลักปฏิบัติทางธุรกิจ 7 วลี 'การชดเชยที่รวดเร็ว เพียงพอ และมีประสิทธิภาพ' ถือเป็นกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศสำหรับประเภทของการชดเชยนี้เพื่อผลการเวนคืนโดยชอบด้วยกฎหมาย คูภาคผนวก ก., 6 ทั้งนี้ควรทราบว่ามาตรฐานที่ระบุไว้ในแนวปฏิบัตินี้สอดคล้องกับข้อผูกมัดที่จะมีความอดทนเป็นศูนย์กลางสำหรับการแทนที่ที่ดินของสิทธิครอบครองที่ถูกยึดตามกฎหมายใดๆ ที่เพิ่งครอบครองด้วยกิจการอาหารและเครื่องมือที่สำคัญ
54. VGGT, 16.1 และ 16.3; หลักการ PRAI 6.2.1; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 5, ย่อหน้า 9- 10, 12, 19, 27-28 และมาตรฐานประสิทธิภาพ 7, ย่อหน้า 9 และ 14 มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 14, ควรมีการชดเชยที่ดินแทนการชดเชยในรูปแบบของเงินสดในกรณีที่เป็นไปได้ และการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติอย่างต่อเนื่องควรได้รับการรับรองหรือระบุทรัพยากรทดแทนที่เทียบเท่า ในฐานะทางเลือกสุดท้าย ควรมีการชดเชยเป็นเงินสดและควรมีการระบุทางเลือกในการดำรงชีพ
55. หลักการ CFS-RAI 8.๒. คูภาคผนวก ก., 7
56. หลักการพื้นฐานที่พัฒนาโดยองค์การ โลกระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ (OIE) สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดู Farm Animal Welfare Council's Five Freedoms ที่ www.fawc.org.uk/freedoms.htm
57. ข้อบังคับของอังกฤษปี 2000 (SI 2000 เลขที่ 1870) และข้อบังคับ 3(1) ว่าด้วยสวัสดิภาพของสัตว์เลี้ยงในฟาร์ม
58. แนวทาง OECD ๖.1; หลักการ CFS-RAI 10; VGGT 4.3, 11.2, 12.6 และ 12.10; หลักการ PRAI 7; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1.1
59. รายชื่อสารพิษปรากฏอยู่ในรายชื่อสารเคมีอันตรายขององค์การอนามัยโลก (WHO); WHO แนะนำให้จัดประเภทของสารกำจัดศัตรูพืชตามประเภทความเป็นอันตราย ๑a (อันตรายมาก) หรือ ๑b (อันตรายสูง) อนุสัญญาสตอกโฮล์มว่าด้วยสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน (POPs) ปี 2004; อนุสัญญารอดเตอร์ดัมว่าด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้าสำหรับสารเคมีอันตรายและสารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชและสัตว์บางชนิดในการค้าระหว่างประเทศปี 2004 อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัดปี 1992 พิธีสารมอนทรีออลว่าด้วยสารทำลายชั้นบรรยากาศโอโซนปี 1999 และรายชื่อสารเคมี 'ทดแทนทันที' (SIN - Substitute It Now) สำหรับสารกำจัดศัตรูพืช
60. แม้ว่าตราสารส่วนใหญ่ที่ได้รับการรับรองผ่านกระบวนการระหว่างรัฐบาลจะอ้างถึง 'ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร' แต่ย่อหน้าที่ 9 เกี่ยวกับการใช้น้ำของมาตรฐานการดำเนินงาน IFC 3 ก็ยังดำเนินต่อไปโดยกำหนดให้กิจการ 'นำมาตรการที่หลีกเลี่ยงหรือลดการใช้น้ำมาใช้'
61. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 6, ย่อหน้า 20 กำหนดพื้นที่คุ้มครองตามกฎหมายว่าเป็นพื้นที่ที่ตรงตามคำจำกัดความของ *สหภาพระหว่างประเทศเพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN)* 'พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน ได้รับการยอมรับ ห่อมห และจัดการผ่านทางกฎหมายหรือวิธีการอื่นๆ ที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์ธรรมชาติในระยะยาวด้วยบริการระบบนิเวศที่เกี่ยวข้องและคุณค่าทางวัฒนธรรม' ซึ่งรวมถึงพื้นที่ที่รัฐบาลเสนอสำหรับการกำหนดดังกล่าว

62. แนวทาง OECD, VI.6; หลักการ CFS-RAI 1.๑ และ 6; หลักการ PRAI 7; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 3 และ 6; CBD; อนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (ไซเตส - CITES) ปี 1975 คูภาคผนวก ก., 8
63. แนวทาง OECD, ๒.ก.5 & 7, ๒.ก.15 และ ๘; หลักการ CFS-RAI 9.๑; VGGT, 6.9, 9.12 และ 16.6; ข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ 10 คูภาคผนวก ก., 9.1 นอกจากนี้ มาตรฐานสากลด้านการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินและการต่อต้านการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายซึ่งพัฒนาโดยคณะทำงานเฉพาะกิจเพื่อดำเนินมาตรการทางการเงินและรับรองโดย 180 ประเทศในปีพ.ศ. 2546 มีความเกี่ยวข้องกับสถาบันการเงิน มาตรการป้องกันได้แก่ การสอบทานธุรกิจลูกค้า และการเก็บบันทึก ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการต่อต้านการทุจริต
64. แนวทาง OECD, ๑๑.1-2 คูภาคผนวก ก., 9.2
65. แนวทาง OECD, ๑๐.2-3 คูภาคผนวก ก., 9.3
66. หลักการกำกับดูแลกิจการของ G20/OECD เป็นเกณฑ์มาตรฐานการกำกับดูแลกิจการระหว่างประเทศสำหรับผู้กำหนดนโยบาย นักลงทุน บริษัท และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ทั่วโลก พวกเขาได้รับการรับรองให้เป็นหนึ่งในมาตรฐานสำคัญของคณะกรรมการดูแลเสถียรภาพทางการเงิน (FSB) สำหรับระบบการเงินที่ดีและที่กลุ่มธนาคารโลกได้ใช้ในการตรวจสอบมากกว่า 60 ประเทศทั่วโลก ซึ่งใช้เป็นหลักเกณฑ์สำหรับแนวทางการกำกับดูแลกิจการของธนาคารที่ออกโดยคณะกรรมการบาเซิล (Basel) ในการกำกับดูแลการธนาคาร www.oecd.org/corporate/principles-corporate-governance.htm.
67. แนวทาง OECD, ๕; หลักการ CFS-RAI 7, ๔; ปฏิญญา ILO MNE, 19; CBD, มาตรา 16; หลักการข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ 9
68. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 6, ย่อหน้า 26
69. แนวทาง OECD, ๔, ความเห็น 44; หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ, ย่อหน้า 16
70. คณะกรรมาธิการ Codex Alimentarius กำหนดให้การสืบสวนแหล่งที่มาเป็นความสามารถในการติดตามการเคลื่อนที่ของอาหารผ่านขั้นตอนที่กำหนดทั้งการผลิต การแปรรูป และการจำหน่าย
71. การสืบสวนสมมูลมวลสารควบคุมปริมาณที่แน่นอนของวัสดุที่ได้รับการประเมินและรับรองที่เข้าสู่ห่วงโซ่อุปทาน ปริมาณที่เท่ากันของผลิตภัณฑ์ที่ออกจากผู้จำหน่ายสามารถขายหรือรับรองได้ อาจมีการผสมส่วนประกอบที่ผ่านการรับรองและไม่ผ่านการรับรอง การสืบสวนการแบ่งแยกทางกายภาพระบุและติดตามวัสดุและผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองผ่านห่วงโซ่อุปทาน ห่วงโซ่การคุ้มครองพยานหลักฐาน หมายถึง เอกสารตามลำดับเวลาหรือร่องรอยกระดาษที่แสดงการซื้อ การดูแล การควบคุม การถ่ายโอน การวิเคราะห์ และการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางกายภาพ
72. ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ดูได้ในภาคผนวก ก., 1.3
73. สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม อ้างอิงถึง: ภาคผนวก ก., มาตรา 1.5; IFC, 2009; และ OECD Due Diligence Guidance for Meaningful Stakeholder Engagement in the Extractive Sector OECD
74. ตามรายละเอียดในคู่มือ IISD เกี่ยวกับการเจรจาสัญญาการลงทุน (IISD, 2014) ปัจจุบันการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม (EIAs) เป็นแนวทางปฏิบัติที่มั่นคงสำหรับโครงการในภาคเศรษฐกิจที่หลากหลาย ประมาณสองในสามของประเทศกำลังพัฒนาประมาณ 110 ประเทศได้ออกกฎหมาย EIA บางรูปแบบในช่วงกลางทศวรรษ 1990 การประเมินผลกระทบทางสังคมเป็นเรื่องปกติน้อยลงแต่กลายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการและแนวทางปฏิบัติ EIA มากขึ้น หลักการที่ตกลงกันโดยทั่วไปสำหรับการประเมินผลกระทบทางสังคมนั้นขาดไป แต่สมาคมระหว่างประเทศด้านการประเมินผลกระทบได้เผยแพร่ชุดแนวทางที่สอดคล้องกัน ตัวแปรอื่นๆ ได้แก่ การประเมินความยั่งยืน

ที่รวมมุมมองทางสังคมเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม หรือการประเมินผลกระทบสะสม มีแนวทางปฏิบัติสำหรับการดำเนินการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมร่วมกันมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนี้การประเมินผลกระทบอาจครอบคลุมถึงผลกระทบต่อสวัสดิภาพสัตว์ด้วย

75. เครื่องมือวิเคราะห์ความเสี่ยง เช่น ที่พัฒนาโดย กองทุนสัตว์ป่าโลกสากล (WWF) สามารถช่วยระบุความเสี่ยงได้ โดยประกอบด้วยเครื่องมือวิเคราะห์ความเสี่ยงด้านอุปทาน (www.supplyrisk.org) และตัวคัดกรองน้ำที่มีความเสี่ยง (<http://waterriskfilter.panda.org>)
76. ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ดูได้ในภาคผนวก ก., 2 และ 6
77. ตัวอย่างเช่น ไม่ว่าจะให้บริการทางการเงินที่ใช้เป็นหลักในการสร้างความเป็นเจ้าของ การเงินหรือการสนับสนุน *ประสิทธิภาพทั่วไป* ของลูกค้า (เช่น สินเชื่อทั่วไปของธุรกิจขนาดใหญ่ หรือการจัดหาเงินทุน) หรือเฉพาะ *ประสิทธิภาพเฉพาะ* (เช่น การจัดหาเงินทุนโครงการ) โดยอาจแบกรับมากกว่าขอบเขตของการสอบทานธุรกิจที่แนะนำโดยแนวทาง OECD ในกรณีแรก สถาบันการเงินมีแนวโน้มจะตอบสนองต่อผลกระทบเชิงลบทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของลูกค้า ในกรณีสุดท้าย อาจคาดว่าจะเป็นตอบสนองต่อผลกระทบของกิจกรรมทางการเงินหรือการสนับสนุนเท่านั้น
78. ตามสำนักงานสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติของข้าหลวงใหญ่ใน *ความรับผิดชอบขององค์กรในการเคารพสิทธิมนุษยชน คู่มือการตีความ* การเยียวยา ไม่ได้เป็นเพียงกระบวนการของการให้การเยียวยาสำหรับผลกระทบเชิงลบ แต่ยังเป็นผลลัพธ์ที่สำคัญที่สามารถตอบโต้ หรือทำประโยชน์เกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบได้ ผลลัพธ์เหล่านี้อาจอยู่ในรูปแบบต่างๆ เช่น การขอโทษ การชดเชย การฟื้นฟู การชดเชยทางการเงิน หรือที่ไม่ใช่ทางการเงิน และการลงโทษ (ไม่ว่าจะเป็นทางอาญาหรือทางแพ่ง เช่น ค่าปรับ) รวมทั้งการป้องกันอันตรายผ่าน ตัวอย่างเช่น คำสั่ง หรือการกักกันการไม่ทำซ้ำ
79. แผนการที่ดำเนินการโดยโครงการเพื่อความยั่งยืนของแอฟริกาใต้ (SIZA) เป็นตัวอย่างที่ดีของแผนการปฏิบัติตามสังคมท้องถิ่น แผนการการซื้อขายที่มีจริยธรรมนี้ได้รับการพัฒนาโดยสมาคมเกษตรกรในท้องถิ่น โดยได้สร้างชุดมาตรฐานที่เป็นหนึ่งเดียวสำหรับผู้ผลิตผลไม้ของแอฟริกาใต้โดยยึดตามกฎหมายภายในประเทศ รหัสอ้างอิง และกระบวนการตรวจสอบอ้างอิงและระเบียบวิธีของแผนการปฏิบัติตามกฎระเบียบทางสังคมโลก และอนุสัญญา ILO ผู้ค้าปลีกรายใหญ่ทำงานร่วมกับองค์กรท้องถิ่นเพื่อสร้างความสามารถ ด้วยการมอบอำนาจให้กับคู่สัญญาท้องถิ่น ผู้ค้าปลีกพยายามที่จะรับรองว่าการลงทุนในการดำเนินงานทางสังคมของห่วงโซ่อุปทานทางการเกษตรในแอฟริกาใต้นั้นยั่งยืน
80. หลังจากภัยพิบัติ Rana Plaza ศูนย์ NCP ของฝรั่งเศสได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการตรวจสอบที่เป็นอิสระและมีคุณภาพสูงในรายงานต่อไปนี้: NCP report on the Implementation of the OECD Guidelines in the Textile and Clothing Sector following a referral from Nicole Bricq, Minister of Foreign Trade, Recommendation #6 หน้า 57-58, 2 ธันวาคม พ.ศ. 2556 www.tresor.economie.gouv.fr/File/398811
81. ตัวอย่างเช่น SGS ได้พัฒนาแผนการปฏิบัติตามกฎระเบียบทางสังคมโลก เพื่อลดความเหนื่อยล้าในการตรวจสอบ

เอกสารอ้างอิง

- FAO (2014), *Innovation in Family Farming*, The State of Food and Agriculture, Food and Agriculture Organization, Rome.
- FAO (2012), *Investing in Agriculture for a Better Future*, The State of Food and Agriculture, Food and Agriculture Organization, Rome.
- IISD (2014), *Guide to Negotiating Investment Contracts for Farmland and Water*, International Institute for Sustainable Development, Manitoba.
- OECD/FAO (2015), *OECD-FAO Agricultural Outlook 2015*, OECD Publishing, Paris, http://dx.doi.org/10.1787/agr_outlook-2015-en
- OECD (2014), *Due Diligence in the Financial Sector: Adverse Impacts Directly Linked to Operations, Products or Services by a Business Relationship* <http://mneguidelines.oecd.org/global-forum/GFRBC-2014-financial-sector-document-1.pdf>.
- OECD (2013), *OECD Due Diligence Guidance for Responsible Supply Chains of Minerals from Conflict-Affected and High-Risk Areas: Second Edition*, OECD Publishing, Paris, <http://dx.doi.org/10.1787/9789264185050-en>.

ภาคผนวก ก.

มาตรการในการบรรเทาและการป้องกันความเสี่ยง ตามห่วงโซ่อุปทานการเกษตร

ภาคผนวกนี้ระบุถึงความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบที่เกิดขึ้นตามห่วงโซ่อุปทานทางการเกษตรและเสนอมาตรการเพื่อบรรเทาและป้องกันโดยใช้มาตรฐานเดียวกันกับนโยบายกิจการต้นแบบโดยมาตรการที่เสนออาจเสริมซึ่งกันและกัน ตัวอย่างเช่น การเคารพสิทธิแรงงาน รวมถึงการให้ค่าจ้างและสภาพการทำงานที่เหมาะสมสามารถสนับสนุนการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอและช่วยให้มีสุขภาพกายและจิตที่ได้มาตรฐานสูงสุด การดำเนินการตามมาตรการที่เสนอควรได้รับออกแบบให้เหมาะสมกับตำแหน่งและประเภทของการมีส่วนร่วมของแต่ละกิจการในห่วงโซ่อุปทาน บริบทและที่ตั้งของการดำเนินงาน ตลอดจนขนาดและความสามารถ

1. มาตรฐาน RBC แบบเชื่อมโยง

1.1 การเปิดเผยข้อมูล

ความเสี่ยง

การขาดความโปร่งใสสามารถสร้างความไม่ไว้วางใจและกีดกันกิจการต่างๆ จากความเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหาเล็กน้อยก่อนที่จะบานปลายไปสู่ความขัดแย้งขนาดใหญ่ ในขณะที่การแบ่งปันข้อมูลสูงสุดสามารถลดต้นทุนการทำธุรกรรมสำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด (FAO, 2010) เว้นแต่จะมีการให้ข้อมูลในทางภาษาและวัฒนธรรมที่เพียงพอ วัตถุประสงค์ ตรวจสอบได้ และทันทั่วถึง รวมถึงผ่านการประชุมปรึกษาหารือตามปกติและสื่อทั่วไป กิจการต่างๆ จะเสี่ยงต่อการไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่อาจได้รับผลกระทบ หรือไม่สามรถติดต่อฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดได้ (IFC, 2012) ในกรณีที่ไม่มีกฎหมายที่ชัดเจนและมีผลบังคับใช้เกี่ยวกับความโปร่งใสและการเปิดเผยข้อมูล การสอบทานธุรกิจที่ยกระดับจะได้รับการรับรอง (OECD, 2006)

มาตรการลดความเสี่ยง

- ให้ข้อมูลที่ตรงเวลาและแม่นยำต่อสาธารณะ โดยไม่ส่งผลเสียต่อตำแหน่งหรือหน้าที่ในการแข่งขันกับเจ้าของกิจการที่ได้ผลประโยชน์เกี่ยวกับ
 - วัตถุประสงค์ ลักษณะ และขนาดของการดำเนินงาน
 - สัญญาเช่าและ/หรือสัญญาและเงื่อนไข
 - กิจกรรม โครงสร้าง ความเป็นเจ้าของ และการกำกับดูแลสถานการณ์ทางการเงินของกิจการ
 - และผลการดำเนินงานของกิจการ
 - นโยบาย RBC และกระบวนการดำเนินการ รวมถึงกระบวนการทำข้อตกลงของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และความพร้อมของกลไกการร้องเรียนและแก้ไข

- การประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน (ESHRIAs) รวมถึงปัจจัยเสี่ยงที่คาดการณ์ได้ เช่น ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม สิทธิมนุษยชน สุขภาพ และความปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินงานของกิจการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย ตลอดจนในสถานที่หรือที่ดินศักดิ์สิทธิ์ และแหล่งน้ำที่ใช้หรือครอบครองโดยชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่นตามประเพณี
- แผนการจัดการสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน และคุณลักษณะของผลิตภัณฑ์
- **เผยแพร่ข้อมูล**ผ่านวิธีการแจ้งเตือนที่เหมาะสมทั้งหมด (สิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และโซเชียลมีเดีย รวมถึงหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ การส่งจดหมาย การประชุมในพื้นที่ ฯลฯ) โดยคำนึงถึงสถานการณ์ของชุมชนห่างไกลหรือโดดเดี่ยวและส่วนใหญ่ไม่มีผู้รู้หนังสือ และตรวจสอบให้แน่ใจว่าการแจ้งเตือนและการให้คำปรึกษาดังกล่าวเกิดขึ้นในภาษาของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ²
- ในกรณีที่มีภัยคุกคามต่อสุขภาพของมนุษย์หรือสิ่งแวดล้อมใกล้เข้ามา **แบ่งปันทันที**และโดยไม่ชักช้า ข้อมูลทั้งหมดซึ่งจะทำให้เจ้าหน้าที่และประชาชนใช้มาตรการเพื่อป้องกันหรือบรรเทาอันตรายที่เกิดจากภัยคุกคามได้³
- **ปรับแต่งนโยบายการเปิดเผยข้อมูล** ตามลักษณะ ขนาด และที่ตั้ง ของการดำเนินงาน โดยคำนึงถึงค่าใช้จ่าย การรักษาความลับทางธุรกิจ และความกังวลด้านการแข่งขันอื่นๆ⁴

1.2 การปรึกษาหารือ

ความเสี่ยง

การขาดการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานทำให้เกิดการต่างๆ ไม่สามารถประเมินความเป็นไปได้ของโครงการตามความเป็นจริง และจากการระดมมาตรการตอบสนองที่มีประสิทธิภาพและเฉพาะบริบท การปรึกษาหารืออย่างครอบคลุมและโปร่งใสสามารถลดต้นทุนธุรกรรม ลดการต่อต้าน และสร้างความไว้วางใจให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

มาตรการลดความเสี่ยง

- พัฒนาและดำเนินการตาม**แผนการทำข้อตกลงกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย**ที่ปรับให้เหมาะสมกับความเสี่ยง ผลกระทบ และขั้นตอนการพัฒนาของการดำเนินงาน และลักษณะและผลประโยชน์ของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ ในกรณีที่เป็นไปได้ แผนควรมีมาตรการที่แตกต่างกันออกไปเพื่อให้ผู้ที่ระบุว่าเป็นผู้ด้อยโอกาสหรือเปราะบาง ได้มีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ⁵
- **จัดให้มีการปรึกษาหารือกับชุมชนที่อาจได้รับผลกระทบ** ด้วยเจตนาดี มีประสิทธิภาพ และมีความหมายโดยเร็วและต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงมาตรฐานสากลที่อ้างถึงในภาคผนวก ข. ควรจัดให้มีการปรึกษาหารือดังกล่าวสำหรับการปรับเปลี่ยนใดๆ ในการดำเนินงาน⁶
- จัดระเบียบการปรึกษาหารือและกระบวนการตัดสินใจ**โดยไม่มีการข่มขู่** ในบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ ก่อนตัดสินใจ และตอบสนองต่อการมีส่วนร่วม โดยคำนึงถึงความไม่สมดุลของอำนาจที่มีอยู่ระหว่างฝ่ายต่างๆ⁷
- ในกรณีที่จำเป็น พยายามให้**ความช่วยเหลือทางเทคนิคและกฎหมาย**แก่ชุมชนที่ได้รับผลกระทบเพื่อมีส่วนร่วมในการพัฒนาโครงการด้วยวิธีที่ไม่เลือกปฏิบัติร่วมกับสถาบันตัวแทนของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ และร่วมมือกับชุมชนเหล่านี้

- ใช้การพิจารณาอย่างเต็มที่และยุติธรรมสำหรับมุมมองที่แสดงออกระหว่างการปรึกษาหารือ ให้เวลาเพียงพอระหว่างการแจ้งเตือนและการปรึกษาหารือสาธารณะเกี่ยวกับการดำเนินงานที่เสนอสำหรับชุมชนที่ได้รับผลกระทบเพื่อเตรียมการตอบสนองและแจ้งให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบทราบว่าข้อกังวลของพวกเขาได้รับการพิจารณาอย่างไร⁸
- จัดทำเอกสารและปฏิบัติตามข้อตกลงอันเป็นผลมาจากการปรึกษาหารือ รวมถึงการจัดทำกระบวนการที่ชุมชนสามารถบันทึกมุมมองและความกังวลได้อย่างเหมาะสม แม้ว่าข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษรอาจเป็นที่ต้องการแต่มุมมองของสมาชิกในชุมชนอาจถูกบันทึกไว้ในวิดีโอหรือเทปเสียงหรือวิธีอื่นๆ ที่เหมาะสมโดยขึ้นอยู่กับความยินยอมของชุมชน⁹
- ในขอบเขตที่เป็นไปได้ ให้ตรวจสอบว่าตัวแทนชุมชนเป็นตัวแทนของมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ตัวแทนชุมชนเป็นตัวแทนและสามารถพึ่งพาเพื่อสื่อสารผลของการปรึกษาหารือกับประชาชนของคนได้อย่างชัดเจนหรือไม่
- เมื่อดำเนินการประเมินผลกระทบให้สร้างกลไกสำหรับการมีส่วนร่วมของชุมชนรวมถึงกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในการออกแบบและดำเนินการประเมิน ระบุดำเนินการที่รับผิดชอบต่อความรับผิดชอบ การชดเชย การประกันภัย และการชดเชย และสร้างกระบวนการทบทวนและอุทธรณ์¹⁰

1.3 การประเมินผลกระทบ

ความเสี่ยง

กิจการสามารถหลีกเลี่ยง หรือเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ให้ลดผลกระทบเชิงลบที่เกิดขึ้นจริงและที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินงานกระบวนการ สินค้าและบริการของตน โดยการประเมินความเสี่ยงของผลกระทบดังกล่าวตลอดวงจรชีวิตอย่างต่อเนื่อง การประเมินดังกล่าวสามารถช่วยให้กิจการพัฒนาแนวทางที่ครอบคลุมและคาดการณ์ล่วงหน้าในการจัดการความเสี่ยง รวมถึงความเสี่ยงที่เกิดจากการดำเนินงานของพันธมิตรทางธุรกิจ¹¹

มาตรการลดความเสี่ยง

- รวมไปถึงการประเมินผลกระทบ **ขั้นต่อไป**
 1. การคัดกรอง คือ การกำหนดว่าข้อเสนอใดควรอยู่ภายใต้การประเมินผลกระทบ เพื่อแยกข้อเสนอที่ไม่น่าจะมีผลกระทบเชิงลบและเพื่อระบุระดับการประเมินที่จำเป็น
 2. การกำหนดขอบเขต คือ การกำหนดจุดสนใจของการประเมินผลกระทบและประเด็นสำคัญที่จะศึกษา
 3. การวิเคราะห์ผลกระทบ
 4. การระบุมตรการบรรเทาผลกระทบ ได้แก่ การไม่ดำเนินการใดๆ การค้นหาทางเลือกอื่นเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบเชิงลบ การผสมผสานการป้องกันในการออกแบบการปฏิบัติงาน หรือให้ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินและ/หรือ ไม่ใช่ตัวเงินสำหรับผลกระทบเชิงลบ ภายใต้สถานการณ์ตามความเหมาะสม
- ครอบคลุมผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นตามความเหมาะสม ดังต่อไปนี้ (อาจเกี่ยวข้องที่จะครอบคลุมไม่เพียงแต่ผลกระทบในทางลบ แต่ยังรวมถึงผลกระทบเชิงบวกเพื่อปรับปรุงผลกระทบในภายหลัง) เมื่อดำเนินการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน (ESHRIA):
 - ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ดิน น้ำ อากาศ ป่าไม้ และความหลากหลายทางชีวภาพ¹²

- ผลกระทบทางสังคมที่อาจส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ที่ดี พลังชีวิต และความสามารถในการดำรงชีวิตของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงคุณภาพชีวิตที่วัดได้ในแง่ของการกระจายรายได้ ความสมบูรณ์ทางร่างกายและสังคม และการคุ้มครองบุคคลและชุมชน ระดับการจ้างงาน และโอกาส สุขภาพและสวัสดิการ การศึกษา และความพร้อมและมาตรฐานของที่อยู่อาศัยและที่พัก โครงสร้างพื้นฐาน การบริการ
- ผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ การได้รับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม พลเมือง และการเมือง ของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
- ผลกระทบต่อมรดกทางวัฒนธรรม วิถีชีวิต ค่านิยม ระบบความเชื่อ ภาษา ขนบธรรมเนียมเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นและสิ่งมีชีวิตชนิดใดชนิดหนึ่ง การจัดระเบียบทางสังคมและประเพณีของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
- ผลกระทบต่อผู้หญิงโดยคำนึงถึงบทบาทของพวกเขาในฐานะผู้จัดหาอาหาร ผู้ดูแลความหลากหลายทางชีวภาพ และผู้ถือความรู้ดั้งเดิม¹³
- ผลกระทบต่อสวัสดิภาพสัตว์
- **เชิญชุมชนที่ได้รับผลกระทบให้มีส่วนร่วมในการดำเนินการประเมินผลกระทบ** ขอข้อมูลจากชุมชนเหล่านี้ และให้คำติชมอย่างสม่ำเสมอตลอดทุกขั้นตอนของการประเมินผลกระทบ¹⁴
- **ประเมินความเสี่ยงและผลกระทบในบริบทของพื้นที่อิทธิพลของโครงการ** ที่โครงการเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางกายภาพ มุมมอง และสิ่งอำนวยความสะดวกที่น่าจะก่อให้เกิดผลกระทบ¹⁵

1.4 การแบ่งปันผลประโยชน์

ความเสี่ยง

เพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงในการสร้างการต่อต้านในท้องถิ่นและเพื่อลดต้นทุนธุรกรรม กิจกรรมต่างๆ ควรหาวิธีเพิ่มผลกระทบเชิงบวกของการดำเนินงานที่มีต่อชุมชนท้องถิ่น การมีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือเกี่ยวกับประโยชน์ของการดำเนินงานท่ามกลางผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย สามารถสร้างความไว้วางใจให้เกิดการยอมรับในท้องถิ่นและสร้างพันธมิตรระยะยาวระหว่างฝ่ายต่างๆ ในขณะที่ป้องกันความขัดแย้ง การรับรองว่าการดำเนินงานเป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเหล่านี้ยังสามารถอำนวยความสะดวกในการระบุตำแหน่งที่ตั้งที่ยอมรับได้สำหรับการดำเนินงาน และสามารถดึงเอาความรู้ในท้องถิ่นมาใช้เพื่อให้แน่ใจว่ามีการใช้ศักยภาพของระบบนิเวศเกษตรให้เกิดประโยชน์สูงสุด (FAO, 2010; UN, 2009)

การแบ่งผลประโยชน์แยกจากกัน (และอาจมากขึ้น) เพื่อชดเชยผลกระทบเชิงลบที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างกิจการและชนเผ่าพื้นเมืองหรือชุมชนท้องถิ่นเพื่อรับรู้ถึงการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ในบางรูปการณ ชนเผ่าพื้นเมืองหรือชุมชนในท้องถิ่นอาจมีสิทธิ์แบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดจากการดำเนินงานหากกิจการต่างๆ ใช้ที่ดิน ทรัพยากร หรือความรู้ของตน¹⁶ ผลประโยชน์ดังกล่าวอาจเป็นตัวแทนหรือไม่ใช่ตัวแทน¹⁷ ตามที่ตกลงกันระหว่างกิจการและชุมชนที่เกี่ยวข้องโดยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการปรึกษาหารือ ESHRIA สามารถแจ้งการตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของผลประโยชน์ได้¹⁸

อย่างไรก็ตาม ยังมีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งปันผลประโยชน์อยู่ด้วย กิจกรรมต่างๆ ต้องเผชิญกับความเสี่ยงของความขัดแย้งกับชนพื้นเมืองหากหลังจากการเจรจาข้อตกลงแบ่งปันผลประโยชน์แล้วผลประโยชน์ไม่ถูกแบ่งปันกับคนที่ชุมชนตามจริงแต่ถูกยึดครองโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง การแบ่งปันผลประโยชน์อาจทำการตกลงกับชุมชนที่เกี่ยวข้องบางส่วนแต่ไม่ใช่ทั้งหมดซึ่งจะนำไปสู่การกีดกันบางชุมชน ความเสี่ยงดังกล่าวสามารถบรรเทาได้โดยการทำข้อตกลงกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหมายในกระบวนการสอบทานธุรกิจ

มาตรการลดความเสี่ยง

- มุ่งมั่นที่จะระงับโอกาสที่ประโยชน์ในการพัฒนา เช่น ผ่านการสร้างการเชื่อมโยงไปข้างหน้าและข้างหลังในท้องถิ่นและงานในพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัย ผ่านการกระจายโอกาสในการสร้างรายได้ ผ่านการพัฒนาขีดความสามารถผ่านการจัดซื้อจัดจ้างในท้องถิ่น ผ่านการถ่ายทอดเทคโนโลยี ผ่านการปรับปรุง โครงสร้างพื้นฐานระดับท้องถิ่น ผ่านการเข้าถึงสินเชื่อและตลาดได้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจขนาดเล็กลงและขนาดกลาง ผ่านการชำระเงินสำหรับบริการด้านสิ่งแวดล้อมผ่านการจัดสรรรายได้ หรือผ่านการสร้างกองทุนทรัสต์¹⁹
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการดำเนินงานสอดคล้องกับลำดับความสำคัญของการพัฒนาและวัตถุประสงค์ทางสังคมของรัฐบาลเจ้าภาพ²⁰
- แบ่งปันผลประโยชน์ที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงินที่เกิดจากการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับที่ดิน ทรัพยากร และความรู้ของชนเผ่าพื้นเมืองบนพื้นฐานของกระบวนการปรึกษาหารือและ ESHRIA ในทางที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอย่างไม่เป็นธรรม แต่เป็นการส่งเสริมการพัฒนาทางสังคมที่เท่าเทียมและยั่งยืน²¹

1.5 กลไกการเรียนรู้

ความเสี่ยง

กลไกการเรียนรู้เรื่องร้องเรียนระดับปฏิบัติการที่ออกแบบมาให้เป็นระบบการรับรู้ความเสี่ยงโดยมีการเตือนภัยล่วงหน้า นำเสนอวิธีที่ง่ายและเป็นประโยชน์ร่วมกันในท้องถิ่นในการจัดการปัญหาหารือระหว่างกิจการและชุมชนที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงผู้ถือสิทธิ์ในการครอบครอง โดยช่วยแก้ไขข้อพิพาทเล็กน้อยได้อย่างรวดเร็ว ไม่แพง และเป็นธรรม ก่อนที่จะยกระดับไปสู่กลไกการระงับข้อพิพาทอย่างเป็นทางการ ซึ่งรวมถึงศาลยุติธรรม (IFC, 2009) กลไกดังกล่าวสามารถให้ข้อเสนอแนะที่มีคุณค่าแก่กิจการ โดยทำหน้าที่เป็นระบบเตือนภัยล่วงหน้าสำหรับปัญหาที่ใหญ่กว่า การให้ข้อมูลเชิงลึกจากบุคคลที่ชี้ให้เห็นถึงโอกาสในการปรับปรุงการดำเนินงานในบริษัทหรือระบบการจัดการและกระบวนการเปลี่ยนแปลงเชิงระบบที่เป็นไปได้เพื่อให้แน่ใจว่าความไม่พอใจเฉพาะจะไม่เกิดขึ้นอีก (CAO, 2008)

มาตรการลดความเสี่ยง

- ชั่งวัดกลไกการเรียนรู้ตามความเสี่ยงและผลกระทบเชิงลบของการดำเนินงาน โดยมีจุดประสงค์เพื่อหาทางแก้ไขข้อกังวลอย่างทันท่วงที โดยใช้กระบวนการให้คำปรึกษาที่เข้าใจได้ โปร่งใส เหมาะสมทางวัฒนธรรม และเข้าถึงได้ง่ายโดยไม่ต้องลงโทษขั้นรุนแรงแก่ฝ่ายที่เป็นต้นเหตุของปัญหาหรือความกังวล²²
- มีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับการออกแบบกลไกและประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่า เป็นไปตามความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียดังกล่าว และพวกเขาจะเชื่อมั่นในแนวทางปฏิบัติ และมีความสนใจร่วมกันในการสร้างความสำเร็จ²³
- หลีกเลี่ยงการใช้กลไกการเรียนรู้ที่กำหนดโดยกิจการเพื่อสกัดกั้นการเข้าถึงกลไกการเรียนรู้ในกระบวนการยุติธรรมหรือที่ไม่ใช่กระบวนการยุติธรรม รวมถึง NCP ภายใต้แนวทาง OECD หรือเพื่อคอยๆ ลดบทบาทของสหภาพแรงงานในการจัดการข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน²⁴

นอกจากนี้ เกณฑ์ประสิทธิผลสำหรับกลไกการเรียนรู้ที่ไม่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมที่มีอยู่ในหลักการชี้แนะของสหประชาชาติ (หลักการที่ 31) ให้จุดอ้างอิงที่สำคัญอย่าง กลไกการเรียนรู้ที่ไม่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทั้งที่อิงตามรัฐและไม่อิงรัฐควรเป็นไปตามเกณฑ์ที่มีรายละเอียดอยู่ในตารางก. 1 เพื่อให้ได้ผลดี

ตาราง ก. 1. ลักษณะของกลไกการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ถูกต้องตามกฎหมาย	ให้อำนาจความไว้วางใจจากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแก่การใช้งานตามวัตถุประสงค์ และรับผิดชอบต่อการดำเนินกระบวนการเรียนรู้อย่างยุติธรรม
เข้าถึงได้	เป็นที่รู้จักของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดเกี่ยวกับการใช้งานตามวัตถุประสงค์ และให้ความช่วยเหลืออย่างเพียงพอสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุปสรรคในการเข้าถึง
คาดการณ์ได้	จัดเตรียมขั้นตอนที่ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับพร้อมกรอบเวลาที่ชัดเจนสำหรับแต่ละขั้นตอน และให้ความชัดเจนเกี่ยวกับประเภทของกระบวนการและผลลัพธ์ที่มีและวิธีการดำเนินการเฝ้าสังเกต
เที่ยงธรรม	พยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่าฝ่ายที่ได้รับการเดือดร้อนสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลคำแนะนำ และความเชี่ยวชาญที่จำเป็นในการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ตามเงื่อนไขที่เป็นธรรม ให้ข้อมูล และให้ความเคารพ
โปร่งใส	แจ้งให้ฝ่ายเรียนทราบเกี่ยวกับความคืบหน้าและให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพของกลไกเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในประสิทธิผลและตอบสนองผลประโยชน์สาธารณะใดๆ ที่มีความเสี่ยง
สอดคล้องกับสิทธิ	ตรวจสอบให้แน่ใจว่าผลลัพธ์และการเยียวยาสอดคล้องกับสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับในระดับสากลหรือไม่
แหล่งเรียนรู้ต่อเนื่อง	ใช้มาตรการที่เกี่ยวข้องเพื่อระบุหรือเรียนในการปรับปรุงกลไกและป้องกันความไม่พอใจและอันตรายในอนาคต
ขึ้นอยู่กับข้อตกลงและการสนทนา	ปรึกษากลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีจุดมุ่งหมายในการออกแบบและการกระทำของตน และมุ่งเน้นไปที่การสนทนาเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการและแก้ไขความไม่พอใจ

แหล่งที่มา: หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ, หลักการ 31

2. สิทธิมนุษยชน

ความเสี่ยง

กิจการต่างๆ เสี่ยงต่อการไม่เคารพสิทธิมนุษยชนเมื่อก่อให้เกิดหรือมีส่วนก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชนในบริบทของกิจกรรมของตนเอง และไม่สามารถจัดการกับผลกระทบดังกล่าวได้เมื่อเกิดขึ้น ควรป้องกันหรือบรรเทาผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชนที่เชื่อมโยงโดยตรงกับการดำเนินธุรกิจ ผลิตภัณฑ์ หรือบริการ โดยความสัมพันธ์ทางธุรกิจ²⁵ ความรับผิดชอบขององค์กรในการเคารพสิทธิมนุษยชนมีอยู่โดยไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของรัฐและ/หรือความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนของตนเองและไม่ได้ลดภาระหน้าที่เหล่านี้²⁶ หากกฎหมายของประเทศไม่ได้รับการพัฒนาหรือบังคับใช้อย่างเพียงพอ กิจการต่างๆ ควรใช้การสอบทานธุรกิจที่กระชับในการระบุและจัดการกับความเสี่ยงของผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชน

ทั้งนี้เราควรคำนึงถึงการพึ่งพาซึ่งกันและกันของสิทธิมนุษยชนทั้งหมด รวมถึงสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม พลเมือง และการเมือง กิจการควรทบทวนความรับผิดชอบของตนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนอย่างสม่ำเสมอเพื่อทำความเข้าใจในเชิงคุณภาพหากพวกเขาอาจไม่เคารพต่อสิทธิมนุษยชน รวมถึงหน้าที่ที่ไม่ได้กล่าวไว้โดยเฉพาะในแนวทางนี้

มาตรการลดความเสี่ยง

- **ระบุผู้ถือสิทธิ์**ที่อาจได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานของกิจการและพันธมิตรทางธุรกิจ ซึ่งโดยทั่วไปจะนำไปสู่การตรวจสอบหาข้อเท็จจริงเชิงลึกเกี่ยวกับการดำเนินการและความสัมพันธ์ตามจริงและที่อาจเกิดขึ้น จากนั้นจะเป็นการประเมินเชิงคุณภาพการดำเนินการที่ขัดต่อมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อระบุตัวผู้ดำเนินการที่อาจได้รับผลกระทบ การปรึกษาหารือเชิงรุกกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งจำเป็นในการทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้นจากการดำเนินงานและความสัมพันธ์ของกิจการ²⁷
- **ดำเนินการสอบทานธุรกิจด้านสิทธิมนุษยชน** โดยการประเมินผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนตามจริงหรือที่อาจเกิดขึ้น²⁸ โดยการบูรณาการและดำเนินการตามการหาค้นหา การติดตามการตอบสนอง และการสื่อสารถึงวิธีรับมือกับผลกระทบ การสอบทานธุรกิจด้านสิทธิมนุษยชนเป็นแบบฝึกหัดที่ต่อเนื่อง โดยรับรู้ว่าคุณเสี่ยงด้านสิทธิมนุษยชนอาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาเมื่อการดำเนินการและบริบทการดำเนินการมีวิวัฒนาการ²⁹
- **รับรองว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกรายที่เกี่ยวข้องได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม** โดยเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์เปราะบาง เช่น ผู้หญิง เยาวชน และชนกลุ่มน้อย โดยตระหนักถึงสถานการณ์ ข้อจำกัด และความต้องการ ตามลำดับ³⁰
- **ตระหนักถึงบทบาทสำคัญของผู้หญิง**ในภาคการเกษตร และดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อจัดการเสี่ยงปฏิบัติต่อผู้หญิง และรับรองว่าพวกเขาจะได้รับการพัฒนาและความก้าวหน้าทางด้านอาชีพอย่างเต็มที่³¹ รวมถึงการอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงและควบคุมทรัพยากรธรรมชาติ บังคับเบื้องต้น เครื่องมือที่ส่งเสริมการผลิต บริการด้านที่ปรึกษาและการเงิน การฝึกอบรม ตลาดและข้อมูล อย่างเท่าเทียมกัน³²

3. สิทธิแรงงาน

ความเสี่ยง

กิจการต่างๆ สามารถสร้างผลประโยชน์มากมายให้แก่ประเทศและสังคมเจ้าภาพโดยการมีส่วนร่วมในสวัสดิการด้านเศรษฐกิจและสังคมผ่านการปรับปรุงมาตรฐานการดำรงชีวิตและสร้างโอกาสในการจ้างงานที่น่าดึงดูด และโดยการอำนวยความสะดวกในการได้รับสิทธิมนุษยชนและสิทธิแรงงาน นอกเหนือจากการรับรองมาตรฐานแรงงานหลักสำหรับแรงงานของตนเองแล้ว กิจการยังสามารถช่วยปรับปรุงสภาพการทำงานของแรงงานนอกระบบรวมถึงในภาคเกษตรเพื่อการยังชีพได้ด้วย

รัฐภาคีแห่งกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ICESCR) ยอมรับในสิทธิในการได้รับเงื่อนไขในการทำงานที่เป็นธรรมและเอื้ออำนวย (มาตรา 7) และสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงาน (มาตรา 8) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ยังคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงานอีกด้วย นอกจากนี้อนุสัญญาแรงงานระหว่างประเทศ³³ ยังกล่าวถึงสิทธิที่เกี่ยวข้องกับการทำงานด้วย³⁴ แม้ว่าสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน เช่น ICESCR และ ICCPR จะถูกกล่าวถึงต่อรัฐ กิจการต่างๆ อาจส่งผลกระทบต่อสิทธิที่มีอยู่ ดังนั้นพวกเขาจึงมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการทำให้สิทธิเหล่านี้เป็นจริงอย่างก้าวหน้า การเคารพสิทธิแรงงานที่มีอยู่ในอนุสัญญาเหล่านี้รวมถึงอนุสัญญา ILO พื้นฐานแปดประการสามารถช่วยให้กิจการต่างๆ ลดผลกระทบเชิงลบและเพิ่มผลกระทบเชิงบวกได้อย่างสูงสุด ตัวอย่างเช่น การสร้างบทสนทนาที่แท้จริงกับตัวแทนของแรงงานที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างอิสระช่วยให้ทั้งคนงานและนายจ้างเข้าใจความท้าทายของกันและกันได้ดียิ่งขึ้นและช่วยกันหาวิธีแก้ไข (ILO, 2006)

อย่างไรก็ตาม การเคารพสิทธิแรงงานในภาคการเกษตรอาจเป็นเรื่องท้าทาย เนื่องจากทั้งการจ้างงานอิสระและการจ้างงานมักยังคงไม่เป็นทางการ และแรงงานภาคเกษตรกรรมจำนวนมากถูกกีดกันออกจากขอบเขตของกฎหมายแรงงาน (UN, 2009)

60% ของแรงงานเด็กอายุ 5-17 ปีทำงานในภาคเกษตร (ILO, 2011ก) สภาพการทำงานและความเป็นอยู่ของคนงานในไร่ยังเป็นสาเหตุของความกังวลอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดสอบการตั้งครกภาคบังคับ แรงงานชนิดนี้ และความเสี่ยงต่อสุขภาพที่เชื่อมโยงกับการใช้สารกำจัดศัตรูพืชในทางที่ผิดอย่างกว้างขวาง (UN, 2009)

กลุ่มคือยโอกาส เช่น ผู้หญิง เยาวชน และแรงงานพื้นเมืองและแรงงานข้ามชาติ ตลอดจนคนงานที่ทำงานแบบไม่เป็นทางการ ทำงานเป็นชิ้น หรือตามฤดูกาล และแรงงานนอกระบบ มักเผชิญกับสภาพการทำงานที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกสุขลักษณะ (UN, 2009) สถานการณ์ของผู้หญิงก่อให้เกิดความเสี่ยงเฉพาะ 43% ของกำลังแรงงานภาคเกษตรในประเทศกำลังพัฒนาเป็นแรงงานผู้หญิง แต่อุตสาหกรรมเกษตรมีแนวโน้มที่จะกำหนดค่าจ้างของผู้หญิงเป็นงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะ มีแนวโน้มจะจ้างผู้หญิงสำหรับงานที่ต้องใช้แรงงานมากและจ่ายเงินให้น้อยกว่าผู้ชายแต่มีโอกาสในการก้าวหน้าน้อยกว่า (ILO, 2011ข)

การละเมิดสิทธิแรงงานหลักอาจกระตุ้นให้เกิดความตึงเครียดทางสังคมที่รุนแรงซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อผลการดำเนินงานของกิจการ กิจการที่ใช้การจ้างงานและแนวทางปฏิบัติในการประกอบอาชีพจำกัดการเข้าถึงความสามารถจากกลุ่มทักษะและความสามารถที่กว้างขึ้น ความรู้สึกไม่เป็นธรรมและความไม่พอใจที่เกิดจากการเลือกปฏิบัติมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของคนงาน (ILO, 2008)

มาตรการลดความเสี่ยง³⁵

การคุ้มครองคนงาน

- ได้รับคำแนะนำตลอดการดำเนินงานโดยหลักการความเท่าเทียมกันด้านโอกาสและการปฏิบัติในการจ้างงาน และไม่เลือกปฏิบัติต่อคนงานในเรื่องการจ้างงานหรืออาชีพเนื่องจากเชื้อชาติ สีผิว ทัศนียภาพเพศ หรืออัตลักษณ์ทางเพศ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง รากเหง้า หรือแหล่งกำเนิดทางสังคม หรือสถานะอื่นๆ เว้นแต่การคัดเลือกที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของคนงานจะส่งเสริมนโยบายของรัฐบาลที่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันมากขึ้นของโอกาสในการจ้างงานหรือเกี่ยวข้องกับความต้องการโดยธรรมชาติของงานในการกำหนดคุณสมบัติ ทักษะ และประสบการณ์ที่เป็นพื้นฐานสำหรับการสรรหาตำแหน่ง การฝึกอบรม และความก้าวหน้าของพนักงานทุกระดับ³⁶
- เคารพอายุขั้นต่ำในการเข้าทำงานหรือทำงานเพื่อให้การยกเลิกการใช้แรงงานเด็กเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ³⁷
- ละเว้นจากการจ้างงานหรือใช้ประโยชน์จากแรงงานบังคับซึ่งประกอบด้วยงานหรือบริการใดๆ ที่ไม่ได้ดำเนินการโดยสมัครใจซึ่งได้รับการเรียกร้องจากบุคคลภายใต้การข่มขู่บังคับหรือการลงโทษ
- เฝ้าสังเกตห่วงโซ่อุปทานหลักอย่างต่อเนื่องเพื่อระบุการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญหรือความเสี่ยงใหม่ๆ หรือเหตุการณ์เกี่ยวกับเด็กและ/หรือแรงงานบังคับ และทำงานร่วมกับผู้จำหน่ายหลักเพื่อดำเนินการแก้ไขและเยียวยา³⁸

สภาพการทำงานที่มีคุณค่า

- ปฏิบัติตามมาตรฐานการจ้างงานและความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมไม่น้อยไปกว่าที่นายจ้างเทียบเคียงปฏิบัติ ในกรณีที่นายจ้างเทียบเคียงไม่ได้อยู่ในประเทศที่กิจการดำเนินงาน ให้จัดหาค่าจ้าง ผลประโยชน์ และเงื่อนไขการทำงานที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้โครงสร้างนโยบายของรัฐบาล สิ่งเหล่านี้ควรเพียงพอในการตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานของคนงานและครอบครัวเป็นอย่างดี³⁹

- พยายามจัดการจ้างงานที่มั่นคงสำหรับคนงาน และปฏิบัติตามพันธกรณีที่เจรจาไว้อย่างเสรีเกี่ยวกับความมั่นคงในการจ้างงานและความมั่นคงทางสังคม⁴⁰
- ในการพิจารณาการเปลี่ยนแปลงในการดำเนินงานที่จะมีผลกระทบต่อการทำงานที่สำคัญ ให้แจ้งอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวแก่ตัวแทนของคนงานตามความเหมาะสมไปยังหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง และร่วมมือกับหน่วยงานเพื่อบรรเทาผลกระทบเชิงลบที่เป็นไปได้ในระดับสูงสุด⁴¹

การเป็นตัวแทนคนงานและการร่วมเจรจาต่อรอง

- ตระหนักถึงความสำคัญของบรรยากาศของความเข้าใจและความมั่นใจซึ่งกันและกันที่อำนวยความสะดวกความปรารถนาของคนงาน⁴²
- ตระหนักโดยไม่เลือกปฏิบัติใดๆ ว่าคนงานมีสิทธิที่จะจัดตั้งและเข้าร่วมองค์กรจากการเลือกของคนงานเองโดยไม่ต้องขออนุญาตก่อน
- จัดตั้งระบบสำหรับการปรึกษาหารือและร่วมมืออย่างสม่ำเสมอระหว่างนายจ้างและคนงานและตัวแทนของคนงานในเรื่องของความกังวลร่วมกัน เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่อรับรองการยึดมั่นในนโยบายการพัฒนาสังคมแห่งชาติ
- สร้างระบบเพื่อให้ข้อมูลสม่ำเสมอแก่คนงานและตัวแทนเพื่อสนับสนุนการเจรจาที่มีความหมายเกี่ยวกับเงื่อนไขการจ้างงานและเพื่อให้พวกเขาได้รับมุมมองที่เป็นจริงและยุติธรรมเกี่ยวกับประสิทธิภาพการทำงานของกิจการ⁴³
- งดเว้นจากการเลือกปฏิบัติหรือการดำเนินการทางวินัยกับคนงานที่ทำรายงาน โดยชื่อตรงต่อผู้บริหารหรือตามความเหมาะสมแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจในแนวทางปฏิบัติที่ขัดต่อกฎหมาย แนวทาง OECD หรือนโยบายของกิจการ
- ห้ามขู่ว่าจะโอนย้ายหน่วยปฏิบัติการทั้งหมดหรือบางส่วนจากประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือโยกย้ายคนงานจากหน่วยงานส่วนเสริมในประเทศอื่นเพื่อมีอิทธิพลต่อการเจรจาอย่างไม่เป็นธรรมกับตัวแทนของคนงาน หรือขัดขวางการใช้สิทธิของคนงานในการจัดระเบียบ
- ห้ามตอบโต้ แทรกแซง หรือเลือกปฏิบัติต่อ ตัวแทนคนงาน⁴⁴
- ให้สิทธิ์ตัวแทนแรงงานที่ได้รับอนุญาตให้เจรจาในการเจรจาต่อรองร่วมหรือความสัมพันธ์ด้านการจัดการแรงงาน
- รวมบทบัญญัติข้อตกลงร่วมสำหรับการระงับข้อพิพาทที่เกิดจากการตีความและการประยุกต์ใช้ และสำหรับการประกันสิทธิ์และความรับผิดชอบที่เคารพซึ่งกันและกัน⁴⁵

การจ้างงานในท้องถิ่น

- จ้างคนงานในพื้นที่รวมทั้งในตำแหน่งระดับผู้บริหาร และจัดให้มีการฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงระดับทักษะในการร่วมมือกับตัวแทนของคนงานและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องตามความเหมาะสม⁴⁶ ในระดับสูงสุดที่สามารถปฏิบัติได้และไม่มีทางเลือกปฏิบัติ

การฝึกอบรม

- จัดให้มีการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องแก่ผู้ปฏิบัติงานทุกระดับเพื่อตอบสนองความต้องการของการปฏิบัติงานตามความเหมาะสม โดยร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง และองค์กรนายจ้างและคนงาน การฝึกอบรมดังกล่าวควรวางพัฒนาทักษะที่เป็นประโยชน์โดยทั่วไปและส่งเสริมโอกาสในการประกอบอาชีพให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

- เมื่อดำเนินงานในประเทศกำลังพัฒนา ให้เข้าร่วมแผนการที่รัฐบาลสนับสนุนและได้รับการสนับสนุนจากองค์กรนายจ้างและแรงงานที่มุ่งส่งเสริมการสร้างทักษะและการพัฒนาและเพื่อให้แนวปฏิบัติด้านอาชีพ⁴⁷
- จัดแผนการศึกษา การฝึกอบรม การศึกษา และแผนการให้คำปรึกษาที่เหมาะสมสำหรับเยาวชน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถและ/หรือการเข้าถึงงานและการเป็นผู้ประกอบการที่มีคุณค่า และส่งเสริมการเข้าถึงการฝึกอบรมโดยสตรี⁴⁸
- ให้บริการบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ เพื่อช่วยในแผนการฝึกอบรมที่รัฐบาลจัดขึ้นในฐานะส่วนหนึ่งของความร่วมมือในการพัฒนาประเทศ⁴⁹

4. สุขภาพและความปลอดภัย

ความเสี่ยง

กิจกรรมทางการเกษตรมักเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่อันตรายที่สุดสำหรับแรงงาน และคนงานภาคเกษตรจำนวนมากต้องทนทุกข์จากอุบัติเหตุและความเจ็บป่วยจากการทำงาน การสัมผัสกับสภาพอากาศที่เลวร้าย การสัมผัสใกล้ชิดกับสัตว์หรือพืชที่เป็นอันตราย การใช้ผลิตภัณฑ์เคมีอย่างกว้างขวาง ท่าทางการทำงานที่ยากลำบากและการทำงานเป็นเวลานาน และการใช้เครื่องมือและเครื่องจักรที่เป็นอันตราย ล้วนนำไปสู่ปัญหาสุขภาพ (IFPRI, 2006) ตัวอย่างเช่น จำนวนการใช้สารพิษกำจัดแมลงโดยประมาณอยู่ระหว่าง 2 ถึง 5 ล้านครั้งต่อปีซึ่ง 40,000 ครั้งในจำนวนนั้นเป็นอันตรายถึงชีวิต (ILO, 2005 และ 2011ก) การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน การสูญเสียพื้นที่กันชนตามธรรมชาติ เช่น พื้นที่ชุ่มน้ำ ป่าชายเลนและป่าดงดิบที่บรรเทาผลกระทบจากภัยธรรมชาติ (น้ำท่วม ดินถล่ม และไฟไหม้) หรือการลดลงหรือความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติรวมทั้งคุณภาพปริมาณที่ลดลง และความพร้อมใช้งานของแหล่งน้ำจืด อาจส่งผลให้เกิดความเปราะบางและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของชุมชน (IFC, 2012)

สุขภาพของมนุษย์อาจมีความเสี่ยงกับระดับที่ไม่ปลอดภัยของอันตรายด้านชีวภาพ เคมี หรือกายภาพในอาหาร อันตรายเหล่านี้เกิดจากสิ่งแวดล้อม (เช่น โลหะที่เป็นพิษ ไดออกซิน และสารพิษที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ) แนวทางปฏิบัติทางการเกษตร (เช่น การตกค้างของยาฆ่าแมลงและยาฆ่าแมลง) หรือการจัดการผลิตภัณฑ์ที่ไม่ดี (เช่น เชื้อราที่ทำให้เกิดโรค) อันตรายทางกายภาพ ได้แก่ สิ่งสกปรก ศัตรูพืช ผสม หรือพลาสติก ระบบการจัดการความปลอดภัยด้านอาหารนั้นรวมถึงระบบควบคุม 'จากฟาร์มถึงโต๊ะอาหาร' (farm to fork) ที่สมบูรณ์ ซึ่งรวมเอามาตรการรักษาความปลอดภัยทางชีวภาพและการใช้น้ำที่ปลอดภัยสามารถป้องกันความเสี่ยงเหล่านี้ได้

สุขภาพของมนุษย์ยังเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับสุขภาพสัตว์ แนวคิด "สุขภาพหนึ่งเดียว" (One Health) ก่อตั้งขึ้นจากการตระหนักถึงโอกาสสำคัญที่มีอยู่ในการปกป้องสุขภาพของประชาชนผ่านนโยบายที่มุ่งป้องกันและควบคุมเชื้อโรคในระดับประชากรสัตว์ ที่เป็นส่วนต่อระหว่างมนุษย์ สัตว์ และสิ่งแวดล้อม แนวคิดนี้ได้รับการรับรองจากรัฐบาลหลายประเทศและนำไปสู่มาตรการเพื่อป้องกันโรคที่ส่งผลกระทบต่อทั้งคนและสัตว์ และเพื่อให้แน่ใจว่ามีการใช้ยาปฏิชีวนะอย่างมีความรับผิดชอบสำหรับทั้งสองฝ่าย⁵⁰ ของเชื้อโรคที่ทำให้เกิดโรคติดต่อในคนมาจากสัตว์ โรคเหล่านี้รู้จักกันในชื่อของ zoonoses (โรคติดต่อระหว่างคนและสัตว์) สามารถติดต่อได้จากสัตว์เลี้ยงในบ้านหรือสัตว์ป่า โรคจากสัตว์ที่ติดต่อสู่คนได้ทำให้เกิดความเสี่ยงต่อสุขภาพของประชาชนทั่วโลก วิธีแก้ปัญหามีประสิทธิภาพและประหยัดในการปกป้องมนุษย์ คือ การต่อสู้กับเชื้อโรคในสัตว์ทั้งหมดผ่านการควบคุมจากแหล่งที่มาของสัตว์

ICESCR จัดเตรียมเพื่อทำให้สิทธิในการได้รับมาตรฐานสูงสุดของสุขภาพกายและใจกลายเป็นจริงอย่างก้าวหน้า (มาตรา 12) คณะกรรมการด้านสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม⁵¹ ตีความสิทธินี้เป็น 'สิทธิครอบคลุมที่รวมถึงไม่เพียงแต่เพียงการดูแลสุขภาพ

ที่เหมาะสมและทันทั่วทั้งเท่านั้น แต่ยังรวมถึงปัจจัยพื้นฐานด้านสุขภาพด้วย เช่น การเข้าถึงน้ำที่ปลอดภัยและดื่มได้ และการสุขาภิบาลที่เพียงพอ การจัดหาอาหารที่ปลอดภัย โภชนาการ และที่อยู่อาศัยที่เพียงพอ สภาพการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพ และการเข้าถึงการศึกษาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ' คณะกรรมการระบุว่า 'สิทธิด้านสุขภาพ เช่นเดียวกับสิทธิมนุษยชนทั้งหลาย กำหนดพันธกรณี 3 ประเภทหรือระดับต่อรัฐภาคี คือ พันธกรณีในการเคารพ ปกป้อง และปฏิบัติตาม ในทางกลับกันพันธกรณีในการปฏิบัติตามประกอบด้วย พันธกรณีในการอำนวยความสะดวก จัดหา และส่งเสริม'⁵²

ในขณะที่สนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน เช่น ICESCR ที่ถูกกล่าวถึงต่อรัฐต่างๆ กิจกรรมต่างๆ อาจส่งผลกระทบต่อสภาพการทำงาน ทำให้สิทธิในการได้รับมาตรฐานสูงสุดของสุขภาพกายและใจกลายเป็นจริงอย่างก้าวหน้า หรือค่อยๆ ทำลายการดำเนินการของรัฐภาคีเพื่อให้ตระหนักอย่างก้าวหน้า ดังนั้นสนธิสัญญาเหล่านี้จึงมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการทำให้สิทธิเหล่านี้เป็นจริงอย่างก้าวหน้า นอกเหนือจากความเสี่ยงด้านสุขภาพโดยตรงตามรายละเอียดข้างต้น การดำเนินงานด้านการเกษตรและระบบอาหารอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพของแต่ละบุคคลในทางอ้อมมากขึ้น

มาตรการลดความเสี่ยง⁵³

- ประเมินความเสี่ยงและผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัยของชุมชนที่ได้รับผลกระทบตลอดการดำเนินงาน
- กำหนดมาตรการป้องกันและควบคุมที่สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติด้านอุตสาหกรรมระหว่างประเทศที่ดี⁵⁴ และเทียบเท่ากับลักษณะและขนาดของความเสี่ยงและผลกระทบที่ระบุ และหากไม่ประสบความสำเร็จ พยายามหลีกเลี่ยงเพื่อลดความเสี่ยงและผลกระทบ
- หลีกเลี่ยงหรือลดคนงาน บุคคลที่สาม และชุมชนที่จะสัมผัสกับวัสดุและสารอันตรายที่อาจถูกปล่อยออกมาจากการปฏิบัติงาน รวมถึงการปรับเปลี่ยน ทดแทน หรือกำจัดสภาพหรือวัสดุที่อาจก่อให้เกิดอันตราย และใช้ความพยายามตามสมควรเพื่อควบคุมความปลอดภัยในการนำส่ง การขนส่ง และการกำจัดวัสดุและของเสียอันตราย
- หลีกเลี่ยงหรือลดโอกาสที่ชุมชนจะสัมผัสกับโรคทางน้ำ ที่เกิดจากน้ำ ที่เกี่ยวกับน้ำ ที่มีสัตว์เป็นพาหะ และโรคติดต่อ ที่อาจเป็นผลมาจากการดำเนินงาน โดยคำนึงถึงการสัมผัสที่แตกต่างและมีความอ่อนไหวที่สูงของกลุ่มผู้ด้อยโอกาส
- ช่วยเหลือและร่วมมือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ หน่วยงานรัฐบาลท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ในการเตรียมการเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉินอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจำเป็นต้องมีส่วนร่วมและทำงานร่วมกันเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉินดังกล่าว⁵⁵
- พิจารณาการปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัยด้านอาหารระดับโลก เช่น Codex Alimentarius⁵⁶ และมาตรฐานสุขภาพสัตว์ระดับโลก เช่น มาตรฐาน OIE⁵⁷
- ส่งเสริมการสืบสวนแหล่งที่มาเพื่อรับรองความปลอดภัยด้านอาหารและเอื้อต่อการจัดการสังคมและสิ่งแวดล้อมและเพิ่มความไว้วางใจ⁵⁸

5. ความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

ความเสี่ยง

ภายใต้ ICESCR (มาตรา 11) อาหารที่เพียงพอเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิในมาตรฐานที่เพียงพอในการครองชีพ⁵⁹ ภารกิจของ ICESCR ดำเนินการเพื่อให้ตระหนักถึงสิทธิในมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพออย่างต่อเนื่องรวมถึงอาหารที่เพียงพอ

ICESCR ยังตระหนักถึงสิทธิขั้นพื้นฐานของทุกคนที่อยู่อย่างปราศจากความหิวโหย เมื่อตระหนักถึงสิทธินี้ รัฐบาลก็ควรพิจารณาการดำเนินมาตรการที่จำเป็นในการปรับปรุงวิธีการผลิต การถนอม และการจำหน่ายอาหาร และคำนึงถึงปัญหาของทั้งประเทศที่นำเข้าอาหารและประเทศที่ส่งออกอาหาร คณะกรรมการสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมได้ตีความว่าสิทธิเหล่านี้จะต้องตระหนัก 'เมื่อชาย หญิง และเด็ก ทุกคนเพียงลำพังหรือในชุมชนร่วมกับผู้อื่น สามารถเข้าถึงอาหารหรือวิธีการที่เพียงพอทางกายภาพและเศรษฐกิจตลอดเวลาเพื่อจัดหาอาหาร' โดยระบุว่า 'สิทธิในการได้รับอาหารอย่างเพียงพอ เช่นเดียวกับสิทธิมนุษยชนอื่นๆ กำหนดพันธกรณี 3 ประเภทหรือระดับของรัฐบาลคือ พันธกรณีที่ต้องเคารพ ปกป้อง และปฏิบัติตาม' และ 'เป็นส่วนหนึ่งของพันธกรณีในการปกป้องฐานทรัพยากรอาหารของผู้คน รัฐบาลก็ควรดำเนินการตามขั้นตอนที่เหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมของภาครัฐกิจ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมสอดคล้องกับสิทธิด้านอาหาร'⁶⁰

แนวทางโดยสมัครใจของ FAO เพื่อสนับสนุนการทำให้สิทธิในการได้รับอาหารที่เพียงพอในบริบทของความมั่นคงทางอาหารของประเทศเป็นจริงอย่างก้าวหน้าให้แนวปฏิบัติแก่รัฐบาลในการตระหนักถึงสิทธิในการได้รับอาหารที่เพียงพอ ซึ่งอาจรวมถึงการส่งเสริมการมีอาหารในปริมาณและคุณภาพที่เพียงพอ เพื่อตอบสนองความต้องการด้านอาหารของแต่ละบุคคล ตลอดจนความสามารถในการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอทั้งทางกายภาพและทางเศรษฐกิจ โดยปราศจากสารที่ไม่ปลอดภัยและเป็นที่ยอมรับภายในวัฒนธรรมที่กำหนดหรือวิธีการจัดหา แนวทางนี้สนับสนุนให้รัฐบาลดำเนินมาตรการเพื่อให้แน่ใจว่าอาหารทั้งหมด ไม่ว่าจะผลิตในประเทศหรือนำเข้า มีอยู่หรือมีจำหน่ายในตลาดอย่างเสรี มีความปลอดภัย และสอดคล้องกับมาตรฐานความปลอดภัยด้านอาหารแห่งชาติ นอกจากนี้ยังแนะนำให้รัฐบาลจัดตั้งระบบควบคุมอาหารที่ครอบคลุมและมีเหตุผลที่ช่วยลดความเสี่ยงของโรคที่เกิดจากอาหาร โดยใช้การวิเคราะห์ความเสี่ยงและกลไกการกำกับดูแลเพื่อรับรองความปลอดภัยด้านอาหารในห่วงโซ่อาหารทั้งหมดรวมถึงอาหารสัตว์

แม้ว่าแนวทางโดยสมัครใจของ FAO จะกล่าวถึงรัฐ แต่กิจกรรมต่างๆ ก็มีบทบาทสำคัญที่ต้องดำเนินการลงทุนทางการเกษตรเพิ่มขึ้นตามการขึ้นราคาอาหารในปี.ศ. 2551 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อตอบสนองต่อความต้องการอาหารที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้คาดว่าผลผลิตอาหารทั่วโลกจะต้องเพิ่มขึ้น 60% ภายในปี.ศ. 2593 เพื่อให้เพียงพอกับความความต้องการที่คาดการณ์ไว้ ในขณะที่การลงทุนดังกล่าวถือเป็นคำมั่นสัญญาในการเพิ่มการผลิต ลดความยากจน และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ แต่ก็อาจทำลายการเข้าถึงอาหารในรูปแบบต่างๆ ที่ละน้อย ผลกระทบเชิงลบที่โดดเด่นที่สุดประการหนึ่งอาจเกิดจากการได้มาซึ่งผืนดินขนาดใหญ่ และในกระบวนการนี้คือการย้ายชุมชนออกจากพื้นที่หรือการขัดขวางการเข้าถึง (FAO, 2010)

มาตรการลดความเสี่ยง

- ในขอบเขตที่เป็นไปได้ พิจารณาผลกระทบของการดำเนินงานต่อการมีอยู่และการเข้าถึงอาหาร การจ้างงานในท้องถิ่น ความชอบด้านอาหาร และความมั่นคงของการจัดหาอาหาร รวมถึงการเกี่ยวข้องกับรัฐบาลท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
- เมื่อเห็นว่าเหมาะสม ระบุข้อกังวลเกี่ยวกับอาหารของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ และประเมินกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การลงทุน โดยเคารพข้อกังวลเกี่ยวกับอาหารของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ผ่านการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง
- ในขอบเขตที่เป็นไปได้ ปรับการออกแบบโครงการเพื่อจัดการกับข้อกังวลเกี่ยวกับผลกระทบด้านลบต่อความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ ตัวอย่างเช่น การพิจารณาการลงทุนทางเลือกที่เป็นไปได้หากการลงทุนที่เสนอนำไปสู่การเคลื่อนย้ายทางกายภาพและ/หรือทางเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่น การเรียกคืนที่ดินที่เสื่อมโทรมหรือการเลือกที่ดินที่ไม่เคยใช้เพื่อการเกษตรมาก่อนแต่ไม่อ่อนไหวต่อสิ่งแวดล้อม หรือการปรับปรุงผลผลิตทางการเกษตรผ่านการเพิ่มพูนอย่างยั่งยืนเพื่อนำไปสู่การมีส่วนช่วยในเรื่องความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ

- ในขอบเขตที่เป็นไปได้ พิจารณาการมีส่วนร่วมช่วยในการปรับปรุงการเข้าถึงอาหาร และการฟื้นตัวและโภชนาการ⁶¹ ของประชากรในท้องถิ่น โดยเพิ่มการผลิตอาหารที่ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการ และมีความหลากหลาย และการส่งเสริมคุณค่าทางโภชนาการของอาหารและผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร การอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงปัจจัยเบื้องต้น เทคโนโลยี และตลาด การสร้างการจ้างงานในกิจกรรมปลายน้ำ หรือการตั้งสถานที่จัดเก็บของชุมชนเพื่อลดการสูญเสียหลังการเก็บเกี่ยวและความผันผวนของราคา⁶²

6. สิทธิในการครอบครองและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ

ความเสี่ยง

ความเสี่ยงในการครอบครองที่ดินที่เกิดขึ้นเมื่อการอ้างสิทธิ์ในที่ดินหลายแห่งทับซ้อนกันแสดงถึงความเสี่ยงในทางสถิติในการลงทุนสัมปทานในเศรษฐกิจเกิดใหม่ (Munden Project, 2013) อันที่จริงแล้วในบรรดาการลงทุนทางธุรกิจเกษตรขนาดใหญ่ 39 แห่งที่วิเคราะห์โดยธนาคารโลกและองค์กรการครอบครองที่ดินถูกระบุว่าเป็นสาเหตุที่พบบ่อยที่สุดของความไม่พอใจของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากข้อพิพาทเรื่องที่ดินซึ่งชุมชนมีสิทธิในการใช้ที่ดินอย่างไม่เป็นทางการ และเนื่องจากขาดความโปร่งใส โดยเฉพาะในเรื่องเงื่อนไขและขั้นตอนการจัดหาที่ดิน (WB, 2014) ในปีพ.ศ. 2556 ปัญหาครึ่งหนึ่งของปัญหาที่เกิดขึ้นในจดหมายร้องเรียนที่ปรึกษาด้านการกำกับดูแลผู้ตรวจการแผ่นดิน (CAO) ของ IFC และ MIGA ได้รับ⁶³ นั้นเกี่ยวข้องกับที่ดิน นอกจากนี้ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2543 เกือบหนึ่งในสี่ของทุกกรณีจัดการโดย CAO มีทั้งที่ดินและส่วนประกอบของน้ำ แรงกดดันที่เพิ่มขึ้นในทรัพยากรเหล่านี้นำไปสู่ความกังวลเกี่ยวกับการเข้าถึง ปริมาณ และการจัดการทรัพยากร โดยทั้งที่ดินและน้ำมักจะเกี่ยวพันกับความยุติธรรมด้านวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ ในข้อร้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับที่ดิน CAO ข้อร้องเรียนโดดเด่นที่มาจากรายบุคคลคือ การเช่าซื้อกิจการ (22%) ค่าตอบแทน (33%) และการตั้งถิ่นฐานใหม่ (32%) (CAO, 2013)

อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มเป็นรองต่ออุตสาหกรรมเชิงสกัดเท่านั้นในการเป็นผู้รับข้อกล่าวหาจากองค์กรประชาสังคมสำหรับความล้มเหลวที่จะให้การพิจารณาอย่างเพียงพอต่อสิทธิที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงที่ดินและน้ำ (EC, 2011)⁶⁴ “ไม่ควรนับแต่ที่ดินเป็นสินทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพ บทบาทของสิ่งแวดล้อมและสังคมและวัฒนธรรมควรถูกนับรวมด้วยเช่นกัน ที่ดินสามารถเป็นแหล่งของบริการระบบนิเวศที่หลากหลาย รวมทั้งน้ำดื่มและชลประทาน และระบบกักเก็บและการประกันชราภาพสำหรับเกษตรกร นอกจากนี้ที่ดินยังสามารถมีบทบาทสำคัญในแนวทางปฏิบัติด้านสังคม วัฒนธรรม หรือศาสนาของชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่นได้อีกด้วย

แม้ว่ารัฐมีความรับผิดชอบหลักในการปกป้องสิทธิการครอบครอง กิจการควรสันนิษฐานว่าโครงสร้างกฎหมายนั้นอาจไม่เพียงพอเสมอ แต่จริงแล้วประมาณ 70% ของเจ้าของที่ดินในประเทศกำลังพัฒนาไม่ได้ลงทะเบียนอย่างเป็นทางการ (UN HABITAT, 2015; McDermott *et al.*, 2015) ดังนั้นกิจการควรตรวจสอบให้แน่ใจในเชิงรุกว่าคนเคารพสิทธิการครอบครองที่ถูกต้องหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเสี่ยงต่อไปนี้ที่ควรได้รับการพิจารณา

- ความเสี่ยงเกิดขึ้นเมื่อกฎหมายแห่งชาติไม่สะท้อนถึงสิทธิการครอบครองตามกฎหมายหรือเมื่อกฎหมายดังกล่าวไม่ได้ดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น ระบบการถือกรรมสิทธิ์ที่ดินแห่งชาติและการลงทะเบียนอาจไม่เพียงพอ การล้มเหลวในการปกป้องสิทธิการครอบครองของผู้ใช้ที่ดิน โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิง และการให้ข้อมูลที่ไม่มีสมบูรณ์เกี่ยวกับการอ้างสิทธิ์ที่ดินที่เกี่ยวข้องแก่กิจการ สิทธิการครอบครองที่ดินอาจซับซ้อนขึ้นเมื่อที่ดินถูกนำมาใช้เฉพาะฤดูกาลและอาจปรากฏว่าไม่ได้ใช้ เช่น หากที่ดินถูกละทิ้งโดยผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ หรือหากถูกใช้สำหรับเลี้ยงสัตว์ เป็นอาหารสัตว์ หรือการเกษตรแบบเลื่อนลอย กิจการอาจแยกจากการให้คำปรึกษาผู้ถือสิทธิบางอย่าง (ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายหรือประเพณีหลักหรือรอง กลุ่มอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการหรือบุคคล) ที่อาจได้รับผลกระทบจากกิจกรรมของพวกเขา (OECD, 2011)

- ความเสี่ยงอาจเพิ่มขึ้นหากรัฐไม่ได้ให้กฎระเบียบที่ชัดเจนและโปร่งใสสำหรับการปรึกษาหารือระหว่างกิจการและผู้มีส่วนได้เสีย หรือป้องกันเพื่อปกป้องสิทธิการครอบครองที่มีอยู่จากความเสี่ยงที่เกิดจากการทำธุรกรรมขนาดใหญ่ในสิทธิการครอบครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจการอาจมีความเสี่ยงถ้ากฎระเบียบของชาติไม่ได้ดำเนินการหรือไม่เพียงพอที่จะ (๑) รับรองข้อตกลงที่เหมาะสมด้วยเจตนาดีและในลักษณะที่เหมาะสมทางวัฒนธรรมกับผู้ถือสิทธิครอบครอง และ (๒) ระบุวิธีที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ จะถูกโอนและใช้ รวมถึงการใช้การประเมินผลกระทบก่อนดำเนินการและหลังดำเนินการ ทั้งแบบอิสระและแบบมีส่วนร่วม และ/หรือวิธีที่จะได้รับการชดเชย/แก้ไข (UN, 2009) การขาดความครอบคลุมในการปรึกษาหารือเกี่ยวกับการเข้าซื้อกิจการที่ดินอาจทำให้เกิดความตึงเครียดและความขัดแย้งระหว่างกิจการและชุมชนซึ่งอาจรู้สึกถูกกีดกันจากกระบวนการและสิทธิของการประกวดกิจการ (FAO, 2013)
- ในขณะที่รัฐบาลมีความรับผิดชอบหลักในการจัดหาผลตอบแทนที่รวดเร็ว เพียงพอ และมีประสิทธิภาพให้กับผู้ถือสิทธิการครอบครองที่ดินเดิมที่ถูกต้องตามกฎหมายเมื่อทำการเวนคืนที่ดิน กิจการต่างๆ มีหน้าที่รับผิดชอบในการรับรองว่าการดำเนินงานของพวกเขาจะไม่นำไปสู่การตั้งถิ่นฐานใหม่ของผู้ชุมชนท้องถิ่นโดยปราศจากการปรึกษาหารือที่มีความหมายหรือการบังคับขับไล่โดยไม่มีค่าตอบแทนที่เหมาะสม ตาม VGGT รัฐบาลควรเน้นเฉพาะในกรณีที่จะต้องมีสิทธิที่ดินเพื่อวัตถุประสงค์สาธารณะและควรกำหนดแนวคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์สาธารณะอย่างชัดเจนในกฎหมายเพื่อให้สามารถพิจารณาได้ อย่างไรก็ตาม ในประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศ คำจำกัดความที่ไม่ชัดเจนและ/หรือกว้างๆ เกี่ยวกับวัตถุประสงค์สาธารณะ การขาดแผนการใช้ที่ดิน การทุจริตในการจัดการที่ดิน และการแก่งแย่งที่ดินในระดับสูงส่วนนำไปสู่การเวนคืนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การเวนคืนดังกล่าวอาจทำให้เกิดการสูญเสียการดำรงชีพของชุมชนในท้องถิ่น หรือการเข้าถึงที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญอื่นๆ ที่จำกัดมากขึ้น จึงส่งผลให้เกิดภาวะขาดโภชนาการ การแบ่งขั้วทางสังคม ความยากจนที่ฝังรากลึก หรือความไม่มั่นคงทางการเมือง^{๑๖} ซึ่งอาจขัดขวางการเข้าถึงอาหารที่เพียงพอ การเวนคืนดังกล่าวอาจยังละเมิดสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองตามที่กำหนดไว้ในปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองอีกด้วย กิจการอาจได้รับผลกระทบในทางลบในด้านชื่อเสียงและการดำเนินงานหากเกี่ยวข้องกับการเวนคืนซึ่งรัฐบาลไม่ได้ดำเนินการปรึกษาหารืออย่างเหมาะสมกับชุมชนในพื้นที่หรือได้รับลัทธิอนุมิตินี้ที่ได้รับการรับรู้บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระของชนเผ่าพื้นเมือง แล้วไม่ได้ให้ค่าตอบแทนตามสมควร สิ่งนี้มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความตึงเครียดและความขัดแย้งระหว่างกิจการและชุมชนที่รู้สึกว่าคุณถูกกีดกันหรือได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม (FAO, 2013) ในกรณีเช่นนี้ กิจการควรพิจารณาทางเลือกในการถอนตัวจากการดำเนินงานตามแผน

ระดับความเสี่ยงในการครอบครองที่ดินขึ้นอยู่กับประเภทของการลงทุน สำหรับการลงทุนในโครงการใหม่ควรมีการสอบทานธุรกิจอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้แน่ใจว่าชุมชนไม่ได้ถูกเวนคืนเพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัวและปราศจากการชดเชยที่ยุติธรรมและรวดเร็ว ในกรณีของการลงทุนในโครงการต่อ ยอด การร่วมทุน และการรวบรวมกิจการ และการเข้าซื้อกิจการ ผู้ประกอบการก่อนหน้านี้อาจได้รับสิทธิในการครอบครองที่ดินและอาจได้รับมรดกกรรมสิทธิ์ที่ดิน ดังนั้นการสอบทานธุรกิจควรทำให้แน่ใจว่าการได้มาซึ่งสิทธิเหล่านี้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในแนวปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ VGGT ได้รับการรับรองในปีพ.ศ. 2555 เท่านั้น การลงทุนในโครงการที่มีอยู่แล้วช่วยให้กิจการมีโอกาสในการตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้มาซึ่งสิทธิในการครอบครองที่ดินอย่างเหมาะสม และหากไม่มีสิทธิ์ดังกล่าว ก็มีโอกาสในการหาวิธีชดเชยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบ และมีโอกาสกลับเข้ามามีส่วนร่วมร่วมกับชุมชนท้องถิ่นเพื่อสำรวจรูปแบบความร่วมมือใหม่ๆ

มาตรการลดความเสี่ยง

- **ระบุผู้ถือสิทธิ์** ซึ่งไม่เพียงแต่ประกอบด้วยผู้ถือสิทธิ์การครอบครองที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสิทธิในการครอบครองของรัฐ เอกชน ชุมชน ส่วนรวม ชนเผ่าพื้นเมือง และตามประเพณีที่อาจไม่ได้รับการจดทะเบียนอย่างเป็นทางการและมีกรรมสิทธิ์ รวมถึงสิทธิในการครอบครองของผู้หญิง นอกจากการระบุผู้ถือสิทธิ์แล้ว ยังควรระบุผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการปรึกษาหารือในพื้นที่และแบบเปิด⁶⁶
- **จัดตั้งคณะกรรมการ** ตัวแทนของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องเพื่อให้คำแนะนำในการประเมินผลกระทบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเริ่มต้น (การคัดกรองและกำหนดขอบเขต) และการจัดการ การเฝ้าสังเกต และแผนฉุกเฉิน ควรพิจารณาเป็นพิเศษเพื่อให้แน่ใจว่ามีการเป็นตัวแทนของชนเผ่าพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และกลุ่มด้อยโอกาสอย่างเพียงพอ⁶⁷
- **พิจารณาการลงทุนทางเลือกที่เป็นไปได้** หากการลงทุนที่เสนอนำไปสู่การเคลื่อนย้ายทางกายภาพและ/หรือทางเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่น โดยตระหนักว่ารัฐควรเวนคืนเฉพาะในกรณีที่ต้องมีสิทธิในที่ดิน การประมง หรือป่าไม้ เพื่อวัตถุประสงค์สาธารณะและควรกำหนดแนวคิดของวัตถุประสงค์สาธารณะในทางกฎหมายให้ชัดเจน⁶⁸
- **เมื่อผู้ถือสิทธิ์การครอบครองได้รับผลกระทบ** ในทางลบจากการดำเนินงาน ให้ทำงานร่วมกับรัฐบาลเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ถือสิทธิ์การครอบครองจะได้รับ **ค่าตอบแทน** ที่ยุติธรรม รวดเร็ว และเหมาะสม สำหรับสิทธิในการดำรงตำแหน่งที่ได้รับผลกระทบในทางลบจากการดำเนินงานโดย
 - ให้คำปรึกษาด้วยเจตนาดี มีประสิทธิผล และมีความหมาย เกี่ยวกับค่าตอบแทนที่เสนอและรับรองการใช้มาตรฐานการชดเชยที่สม่ำเสมอและโปร่งใส
 - ให้ความสำคัญกับการชดเชยโดยใช้ที่ดิน ซึ่งเทียบเท่าในแง่คุณภาพ ขนาด และมูลค่า หรือไม่เช่นนั้นให้การชดเชยในมูลค่าทดแทนเต็มจำนวนสำหรับทรัพย์สินที่สูญเสีย รวมถึงทรัพย์สินอื่นๆ ที่ไม่ใช่ที่ดิน (พืชผล แหล่งน้ำ โครงสร้างพื้นฐานด้านการชลประทาน และการปรับปรุงที่ดิน) และความช่วยเหลืออื่นๆ เพื่อช่วยปรับปรุงหรือฟื้นฟูมาตรฐานการใช้ชีวิตหรือการดำรงชีพ
 - เฝ้าสังเกตการดำเนินการจัดการชดเชย⁶⁹
- **ในกรณีที่ความสามารถของรัฐบาลมีจำกัด** ให้สวมบทบาทอย่างแข็งขันในการวางแผนการตั้งถิ่นฐานใหม่ การดำเนินการ และการเฝ้าสังเกต⁷⁰

7. สวัสดิภาพสัตว์

ความเสี่ยง

ความเสี่ยงด้านสวัสดิภาพสัตว์ที่สำคัญอาจเกิดขึ้นในห่วงโซ่อุปทานการเกษตร โดยอาจเกี่ยวข้องกับข้อจำกัดด้านพื้นที่ในแต่ละลोकซึ่งจำกัดการเคลื่อนไหวของสัตว์ การปล่อยให้มีความหนาแน่นสูงในกลุ่มซึ่งอาจเพิ่มโอกาสในการแพร่กระจายของโรคและการสัมผัสกับผู้อื่นอย่างเป็นอันตราย สภาพแวดล้อมที่แห้งแล้ง/ไม่เปลี่ยนแปลงซึ่งนำไปสู่ปัญหาพฤติกรรม การให้อาหารที่ไม่ตอบสนองต่อความหิว ขั้นตอนการเลี้ยงที่เป็นอันตรายซึ่งก่อให้เกิดความเจ็บปวดและการผสมพันธุ์เพื่อการผลิตที่เพิ่มความผิดปกติทางกายวิภาคหรือการเผาผลาญ ปัจจัยเบื้องต้นที่ไม่เพียงพอกจากผู้ดูแลปศุสัตว์ที่มีความรู้และทักษะอาจเพิ่มความเสียหายเหล่านี้ (IFC, 2014)

การปรับปรุงสวัสดิภาพสัตว์สามารถทำให้เกิดความเจ็บปวดทางธุรกิจ โรคเป็นตัวอย่างที่ดีของภัยคุกคามร่วมกันต่อสวัสดิภาพสัตว์และความยั่งยืนของธุรกิจ ทั้งนี้ OIE ประเมินว่าการเจ็บป่วยและการเสียชีวิตด้วยโรคในสัตว์ทำให้อุตสาหกรรมผลิตปศุสัตว์อย่างน้อย 20% ทั่วโลกซึ่งคิดเป็นเนื้อสัตว์อย่างน้อย 60 ล้านตันและนม 150 ล้านตัน โดยคิดเป็นมูลค่าประมาณ 3 แสนล้านเหรียญสหรัฐต่อปี

นอกจากนี้ความมั่งคั่งในหลายส่วนของโลกได้เพิ่มทางเลือกของผู้บริโภคและเพิ่มความคาดหวังเกี่ยวกับมาตรฐานการผลิตอาหาร จากผลสำรวจในยุโรปและอเมริกาเหนือพบว่าผู้บริโภคส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับสวัสดิภาพสัตว์และรายงานว่าเต็มใจที่จะจ่ายมากขึ้นสำหรับผลิตภัณฑ์จากสัตว์ที่พวกเขาคิดว่ามาจากสัตว์เลี้ยงในฟาร์มที่มีการเลี้ยงอย่างมีมนุษยธรรม (IFC, 2014)

การอ้างอิงถึงสวัสดิภาพสัตว์ในมาตรฐานและหลักการระหว่างประเทศนั้นหาได้ยาก แนวทางที่ครอบคลุมที่สุดได้รับการพัฒนาโดยองค์การโรคระบาดสัตว์ระหว่างประเทศ (OIE) ในปี.ศ. 2551 สมาชิกของ OIE ได้นำคำจำกัดความของสวัสดิภาพสัตว์มาใช้เพื่อชี้แจงในระดับสากลว่าเกี่ยวข้องกับอะไรตามจริง⁷¹ สวัสดิภาพสัตว์สามารถประเมินได้ในฟาร์มทุกขนาดเมื่อเงื่อนไขและ/หรือการจัดการ ไม่เพียงพอ (RSPCA, 2014)

มาตรฐาน OIE ทั้ง 9 ฉบับระบุถึงความท้าทายด้านสวัสดิภาพที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งรวมถึงการขนส่งและการฆ่าสัตว์ ระบบการผลิตโคและสัตว์ปีก การควบคุมประชากรสุนัขจรจัด และการใช้สัตว์ในการวิจัย มาตรฐานเหล่านี้ตั้งอยู่บนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์และหลักการพื้นฐานสำหรับสวัสดิภาพสัตว์เรียกว่า 'หลักอิสรภาพ 5 ประการ' ได้แก่ การเป็นอิสระจากความหิวกระหายและการขาดสารอาหาร ความไม่สะดวกสบายกาย ความเจ็บปวด บาดเจ็บและโรคภัย ความกลัวและความทุกข์ทรมาน และอิสระในการแสดงพฤติกรรมตามธรรมชาติ⁷² กรมสิ่งแวดล้อม อาหาร และกิจการในชนบทแห่งสหราชอาณาจักร (DEFRA) นำเสนอตัวอย่างของแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยการกำหนดหลักอิสรภาพ 5 ประการนี้ ดังที่เน้นไว้ในคำนำหลักข้อเสนอแนะด้านสวัสดิภาพของปศุสัตว์ของ DEFRA กิจการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสัตว์ควรแสดงให้เห็นถึงการวางแผนและการจัดการที่เอาใจใส่และรับผิดชอบ ความชำนาญด้านปศุสัตว์ที่มีทักษะ ความรู้ และความรอบคอบ การออกแบบสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม รวมถึงการจัดการ การขนส่ง และการฆ่าสัตว์ด้วยมนุษยธรรมอย่างระมัดระวัง (DEFRA, 2003)

นอกเหนือจากมาตรฐาน OIE แล้วสหภาพยุโรป (EU) ยังได้ใช้ชุดกฎหมายสวัสดิภาพสัตว์โดยละเอียด และมาตรา 13 ของสนธิสัญญาว่าด้วยการทำงานของสหภาพยุโรปยอมรับว่าสัตว์เป็น 'สิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึก'⁷³ แม้ว่ากฎระเบียบด้านสวัสดิภาพสัตว์ของสหภาพยุโรปส่วนใหญ่จะใช้กับผู้ผลิตในสหภาพยุโรปเท่านั้น แต่ประเทศที่สามที่ต้องการส่งออกเนื้อสัตว์ไปยังสหภาพยุโรปจะต้องสร้างมาตรฐานที่เทียบเท่ากับมาตรฐานของสหภาพยุโรปในเรื่องสวัสดิภาพในขณะที่ทำการฆ่าสัตว์ นอกจากนี้สหภาพยุโรปกำลังดำเนินการเพื่อให้เกิดการบรรจบกันของมาตรฐานระดับโลกด้านสวัสดิภาพสัตว์ผ่านข้อตกลงการค้าระหว่างประเทศ มาตรฐานเพิ่มเติมและรูปแบบแผนการรับรองสวัสดิภาพสัตว์ได้รับการพัฒนาโดยกิจการเอกชนรัฐบาล และองค์กรภาคประชาสังคม⁷⁴

มาตรการลดความเสี่ยง

- ประเมินผลกระทบตามจริงและที่อาจเกิดขึ้นต่อสวัสดิภาพสัตว์โดยใช้โครงสร้างของ 'หลักอิสรภาพ 5 ประการ'
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ให้การพักผ่อนที่สบาย ให้การเคลื่อนไหวที่ปลอดภัยและสะดวกสบาย รวมถึงการเปลี่ยนท่าทางตามปกติ และโอกาสในการแสดงพฤติกรรมตามธรรมชาติประเภทต่างๆ ที่สัตว์ได้รับแรงจูงใจให้ทำ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสัตว์มีการเข้าถึงอาหารและน้ำอย่างเพียงพอเหมาะสมกับอายุและความต้องการ เพื่อรักษาสุขภาพและความสามารถในการผลิตให้เป็นปกติ และป้องกันไม่ให้เกิดความหิว ความกระหาย การขาดสารอาหาร หรือขาดน้ำเป็นเวลานาน

- เมื่อไม่สามารถหลีกเลี่ยงขั้นตอนที่เจ็บปวดได้ ให้จัดการความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในขอบเขตวิธีการที่สามารถใช้ได้
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการจัดการสัตว์ส่งเสริมความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างมนุษย์และสัตว์และไม่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บ ตื่นตระหนก ความกลัวที่ยาวนาน หรือความเครียดที่หลีกเลี่ยงได้
- ใช้สายพันธุ์สัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและรูปการณเพื่อให้สัตว์ได้รับการเลี้ยงดูได้โดยปราศจากโรคจากการผลิตและปัญหาภายในอื่น ๆ⁷⁵

8. การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

ความเสี่ยง

กิจกรรมทางการเกษตรสามารถปรับใช้แนวทางปฏิบัติที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมซึ่งสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการบริการระบบนิเวศได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เทคนิคการจัดการที่ดินเพื่อรักษาดินและความชื้น ปกป้องดินน้ำ พื้นฟูพืชพันธุ์และที่อยู่อาศัย และรักษาความหลากหลายทางชีวภาพ อย่างไรก็ตามการลงทุนทางการเกษตรเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรในระยะสั้นอาจนำไปสู่ความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศในระยะยาว เช่น ความเสื่อมโทรมของที่ดิน การพร่องของทรัพยากรน้ำ และการสูญเสียป่าไม้ดั้งเดิมและความหลากหลายทางชีวภาพ ประมาณ 55-80% ของการสูญเสียป่าไม้ทั่วโลกเกิดจากการแปลงที่ดินเพื่อใช้ในการเกษตร (UNEP, 2015) ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยที่สุดในบรรดาการลงทุน 39 รายการที่วิเคราะห์โดยธนาคารโลกและองค์กรอื่นในปี พ.ศ. 2557 เกี่ยวข้องกับการใช้เคมีเกษตร เช่น การปนเปื้อนในน้ำ การปล่อยของสารเคมีและการฉีดพ่นทางอากาศ นอกจากนี้กิจกรรมทางการเกษตรยังสามารถก่อให้เกิดผลกระทบต่อภายนอก ได้แก่ การปล่อยก๊าซเรือนกระจก ผลกระทบต่อแหล่งดินน้ำ หรือการตัดไม้ทำลายป่าที่เกิดขึ้นห่างไกลจากที่ตั้งของการดำเนินงานแต่เชื่อมโยงโดยตรงกับสิ่งเหล่านี้ (FAO, 2010)

ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้านสิ่งแวดล้อมอาจเกิดจากการขาดการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมก่อนการลงทุน และการไม่มีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพในระหว่างการดำเนินการ (FAO, 2011) คุณภาพ ความครอบคลุม และความพร้อมของสาธารณะของการประเมินเหล่านี้มักเป็นเป้าหมายของการวิพากษ์วิจารณ์การลงทุนขนาดใหญ่ (FAO, 2010) ความเสี่ยงจะสูงขึ้นเมื่อมีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ไม่เพียงพอที่จะประเมินผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ได้อย่างสมบูรณ์ ความเสี่ยงสำหรับกิจการยังพัฒนาไปอย่างรวดเร็วตามมาตรฐานสากลในเรื่องการใช้ทรัพยากรและการรีไซเคิลอย่างมีประสิทธิภาพ การลดการปล่อยมลพิษ การทดแทนหรือการลดการใช้สารพิษ และความก้าวหน้าในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ (OECD, 2011; IFC, 2012)

มาตรการลดความเสี่ยง

- จัดทำและบำรุงรักษาระบบของการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับลักษณะของกิจการรวมถึง การรวบรวมและประเมินข้อมูลที่เกี่ยวข้องและทันทั่วถึงเกี่ยวกับผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัยของกิจกรรม การจัดตั้งวัตถุประสงค์ที่สามารถวัดผลได้และเป้าหมายในการปรับปรุงการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรตามความเหมาะสม รวมถึงการพัฒนาแผนการจัดการศัตรูพืชและ/หรือปุ๋ยแบบผสมผสาน⁷⁶ และเฝ้าสังเกตและตรวจสอบความคืบหน้าของวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายด้านสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัยอย่างสม่ำเสมอ⁷⁷
- กำหนดขั้นตอนในการเฝ้าสังเกตและวัดประสิทธิผลของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ในกรณีที่มีรัฐบาลหรือบุคคลภายนอกมีความรับผิดชอบในการจัดการความเสี่ยงและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เฉพาะเจาะจงและมาตรการบรรเทาที่เกี่ยวข้อง ให้ร่วมมือกันในการจัดตั้งและเฝ้าสังเกตมาตรการบรรเทาผลกระทบดังกล่าว ให้พิจารณาให้ตัวแทนจากชุมชนที่ได้รับผลกระทบมีส่วนร่วมในการเฝ้าสังเกตกิจกรรมตามความเหมาะสม⁷⁸

- **รับมือผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัยที่คาดการณ์ได้** ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการ สินค้า และบริการของกิจกรรมตลอดวงจรชีวิตทั้งหมด โดยให้หลีกเลี่ยง หรือเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ ให้บรรเทาผลกระทบเหล่านี้ ในกรณีที่กิจกรรมที่เสนออาจมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ หรือความปลอดภัยอย่างมีนัยสำคัญ และในกรณีที่กิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอยู่กับคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของหน่วยงานที่มีอำนาจ ให้จัดเตรียมการประเมินผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม⁷⁹
- ในกรณีที่มีความเสี่ยงที่จะเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม หลีกเลี่ยงการอ้างอิงถึงเหตุผล**ที่ไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ครบถ้วน** ในการเลื่อนมาตรการที่คุ้มทุนเพื่อป้องกันหรือลดความเสี่ยงดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับความเข้าใจทางวิทยาศาสตร์และทางเทคนิคเกี่ยวกับความเสี่ยงให้คำนึงถึงความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัยของมนุษย์⁸⁰
- **รักษาแผนฉุกเฉิน** เพื่อป้องกัน บรรเทา และควบคุมความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพที่ร้ายแรงจากการปฏิบัติงานรวมทั้งอุบัติเหตุและเหตุฉุกเฉิน และให้ความช่วยเหลือและร่วมมือกับชุมชนที่อาจได้รับผลกระทบและหน่วยงานของรัฐในพื้นที่เพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพหากทำได้ รวมทั้งการตั้งค่ากลไกสำหรับการรายงานทันทีต่อหน่วยงานที่มีอำนาจ⁸¹
- **คำนึงถึงความกังวลเกี่ยวกับต้นทุน การรักษาความลับทางธุรกิจ และการปกป้องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา** ให้ข้อมูลแก่สาธารณชนและคนงานที่เพียงพอ วัตถุประสงค์ และทันเวลา เกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัย ที่อาจเกิดขึ้นจากกิจกรรมของกิจการ และมีส่วนร่วมในการสื่อสารและปรึกษาหารืออย่างเพียงพอและทันทั่วถึงกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัยของกิจการและจากการดำเนินการของกิจการ⁸²
- พยายามหลีกเลี่ยงผลกระทบและสนับสนุนการอนุรักษ์ **ความหลากหลายทางชีวภาพ ทรัพยากรพันธุกรรม และบริการระบบนิเวศ** และเมื่อไม่สามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบดังกล่าวได้ ให้ใช้มาตรการเพื่อลดผลกระทบและฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพและบริการระบบนิเวศโดยใช้แนวทางการจัดการแบบปรับตัวได้⁸³
- **เลือกระบบการผลิตที่เหมาะสมที่สุด** โดยร่วมมือกับรัฐบาลตามความเหมาะสมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร ในขณะที่รักษาความพร้อมใช้งานในอนาคตของทรัพยากรปัจจุบัน⁸⁴ ซึ่งหมายถึงการมุ่งมั่นที่จะ
 - ปรับปรุงการอนุรักษ์น้ำ การบำบัดน้ำเสีย และประสิทธิภาพการใช้น้ำ และลงทุนและใช้เทคโนโลยีเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นี้⁸⁵
 - ปรับปรุงการจัดการ**ปัจจัยการผลิตและผลผลิตทางการเกษตร** เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดภัยคุกคามต่อสิ่งแวดล้อม และสุขภาพของพืช สัตว์ และมนุษย์⁸⁶
 - **ลดของเสียและการสูญเสีย**ในการผลิตและการดำเนินการหลังการเก็บเกี่ยว และเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำของเสียและ/หรือผลผลิตพลอยได้⁸⁷
 - ใช้มาตรการที่เป็นไปได้ทั้งทางเทคนิคและทางการเงินและคุ้มค่าสำหรับการปรับปรุงประสิทธิภาพในการใช้พลังงาน⁸⁸
 - ดำเนินมาตรการตามความเหมาะสมเพื่อลดและ/หรือลบการปล่อยก๊าซเรือนกระจก⁸⁹

9. การกำกับดูแล

9.1 การทุจริต

ความเสี่ยง

หากรัฐบาลไม่มีกฎหมายที่ชัดเจนและบังคับใช้ในเรื่องความโปร่งใสและการต่อต้านการทุจริต จะมีความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลสำหรับกิจการสูง (OECD, 2006) หน่วยงานของรัฐที่ดูแลภาคที่ดินเป็นหนึ่งในหน่วยงานสาธารณะที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการตัดสินใจในระดับบริการ โดยมีเพียงตำรวจและฝ่ายตุลาการเท่านั้นที่มีการตัดสินใจในระดับที่สูงกว่า (TI, 2011) กิจการต่างๆ อาจต้องเสนอประโยชน์ที่เกินควรเพื่อที่จะสามารถเข้าถึงพื้นที่ดินขนาดใหญ่เพื่อสร้างความเสียหายให้กับชุมชนท้องถิ่นที่ถือสิทธิ์ในที่ดินตามธรรมเนียมประเพณี การทุจริตอาจส่งผลกระทบต่อการจัดสรรเงินเชื่อที่รัฐบาลอุดหนุน โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่ไม่จำเป็นเมื่อให้สินเชื่อ การทุจริตยังสามารถเพิ่มราคาของปัจจัยการผลิตทางการเกษตร เนื่องจากบริษัทปัจจัยการผลิตทางการเกษตรสามารถขายผลิตภัณฑ์ของตนให้กับหน่วยงานของรัฐในราคาที่สูงเพื่อให้ส่วนแบ่งกำไรแก่บรรดาเจ้าหน้าที่รัฐ

ข้อกล่าวหาเรื่องการทุจริตอาจลดผลประโยชน์ของการลงทุนทางการเกษตรหรือป้องกันไม่ให้รับรู้โดยการเพิ่มต้นทุนในการเข้าถึงทรัพยากร ลดการทำงานร่วมกันกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในปัจจุบันและอนาคต และเพิ่มโอกาสในการเกิดความขัดแย้ง (FAO, 2010) ข้อกล่าวหาดังกล่าวสามารถทำลายความเชื่อมั่นและความไว้วางใจของชุมชนท้องถิ่นต่อกิจการซึ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาความสัมพันธ์เชิงบวกในระยะยาว

มาตรการลดความเสี่ยง

- ละเว้นการแสวงหาหรือยอมรับการยกเว้นที่ไม่ได้ใคร่ตรงไว้ใน โครงร่างกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน สิ่งแวดล้อม สุขภาพ ความปลอดภัย แรงงาน ภาษีอากร หรือประเด็นอื่นๆ
- หลีกเลี่ยงทั้งทางตรงหรือทางอ้อม (ผ่านบุคคลที่สาม) การเสนอ การสัญญา การให้ หรือการเรียกร้องสินบนหรือประโยชน์เกินควรอื่นๆ ที่ไม่เหมาะสมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ คนงานของพันธมิตรทางธุรกิจ หรือญาติหรือผู้ร่วมธุรกิจของพันธมิตรทางธุรกิจ เพื่อให้ได้มาหรือรักษาธุรกิจหรือผลประโยชน์ใดๆ ที่ไม่เหมาะสม
- พัฒนาและนำแผนการหรือมาตรการการควบคุมภายใน แผนการหรือมาตรการด้านจริยธรรมและการปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เพียงพอมาใช้เพื่อป้องกันและตรวจจับการให้สินบน
- ในการควบคุมภายในของบริษัท ห้ามหรือกีดกันแผนการหรือมาตรการด้านจริยธรรมและการปฏิบัติตามกฎระเบียบ การใช้ การจ่ายเงินเพื่ออำนวยความสะดวกเล็กน้อย ซึ่งโดยทั่วไปจะผิดกฎหมายในประเทศที่มีการชำระเงิน และหากมีการชำระเงินดังกล่าวให้บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ในสมุดและบันทึกทางการเงินอย่างแม่นยำ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีเอกสารการสอบทานธุรกิจที่เหมาะสมเกี่ยวกับการว่าจ้างตัวแทน ตรวจสอบการเฝ้าดูแลที่เหมาะสมและสม่ำเสมอ และตรวจสอบให้แน่ใจว่าค่าตอบแทนของตัวแทนมีความเหมาะสมและเป็นไปเพื่อบริการที่ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น
- งดเว้นการมีส่วนร่วมอย่างไม่เหมาะสมในกิจกรรมทางการเมืองท้องถิ่น⁹⁰
- ใช้คุณค่าที่ประเมิน กระบวนการและบริการที่โปร่งใสและกระจายอำนาจ และสิทธิในการอุทธรณ์อย่างเป็นทางการ เพื่อป้องกันการทุจริตเกี่ยวกับสิทธิในการครอบครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการครอบครองตามจารีตประเพณีของชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น⁹¹

- ให้ความร่วมมือกับความพยายามของรัฐบาลในการดำเนินการตามอนุสัญญา OECD ว่าด้วยการต่อต้านการคิดสินบนของเจ้าหน้าที่รัฐต่างชาติในการติดต่อธุรกิจระหว่างประเทศ (อนุสัญญาต่อต้านการคิดสินบนของ OECD)⁹²

9.2 ภัยอาหาร

ความเสี่ยง

กิจการสามารถมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเจ้าภาพได้โดยการชำระหนี้สินภายในของตนตามเวลาอันควร การกำกับดูแลด้านภาษีและการปฏิบัติตามระบบการจัดการความเสี่ยงสามารถทำให้มั่นใจได้ว่าความเสี่ยงทางการเงิน กฎระเบียบ และชื่อเสียงที่เกี่ยวข้องกับภาษีอากรได้รับการระบุและประเมินอย่างครบถ้วน (OECD, 2011) ดังที่แสดงให้เห็นจากบรรดาแคมเปญล่าสุดที่กำหนดเป้าหมายไปที่กิจการขนาดใหญ่ การหลีกเลี่ยงภาษีสามารถเพิ่มความเสี่ยงด้านชื่อเสียงได้

มาตรการลดความเสี่ยง

- ให้ข้อมูลอย่างทันทั่วถึงแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหรือตามที่กฎหมายกำหนดเพื่อวัตถุประสงค์ในการกำหนดภาษีที่ถูกต้องที่ จะต้องประเมินซึ่งเกี่ยวข้องกับภาระงาน
- ปรับแนวทางปฏิบัติราคาโอนตามหลักการหาหรือพิสูจน์ราคาตลาด
- ใช้กลยุทธ์การบริหารความเสี่ยง เพื่อให้แน่ใจว่าความเสี่ยงทางการเงิน กฎระเบียบ และชื่อเสียงที่เกี่ยวข้องกับภาษีอากรได้รับการระบุและประเมินอย่างครบถ้วน⁹³

9.3 การแข่งขัน

ความเสี่ยง

แนวทางปฏิบัติต่อต้านการแข่งขันอาจไม่เพียงแต่ส่งผลเสียต่อผู้บริโภคโลกเท่านั้น แต่ยังทำให้อำนาจต่อรองของผู้ถือครองรายย่อยลดลงด้วยหากไม่มีมาตรการตรวจสอบอำนาจของผู้ซื้อมากเกินไปซึ่งจะส่งผลต่อความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการ (UN, 2009) ในทำนองเดียวกัน การทุ่มตลาดโดยกิจการขนาดใหญ่ที่ขายผลิตภัณฑ์ที่ขาดทุนในตลาดที่มีการแข่งขันสามารถบีบให้คู่แข่งรวมถึงกิจการขนาดเล็กและขนาดกลางออกจากตลาดได้ ในประเทศที่กฎหมายและข้อบังคับด้านการแข่งขันไม่ได้รับการพัฒนาหรือบังคับใช้อย่างเพียงพอกิจการต่างๆ จะเสี่ยงต่อการละเมิดมาตรฐานการแข่งขันหากพวกเขาไม่ใส่ใจในการบริหารจัดการที่สูงขึ้นในการละเว้นจากแนวทางปฏิบัติที่เป็นการใช้อำนาจของผู้ซื้อที่ไม่เหมาะสม เช่น การลดราคาย้อนหลังโดยไม่มี การแจ้งเตือนที่สมเหตุสมผล หรือการจ่ายเงินที่ไม่ยุติธรรมที่กำหนดให้ผู้จำหน่ายสำหรับการร้องเรียนของผู้บริโภค (OECD, 2006)

มาตรการลดความเสี่ยง

- ละเว้นจากการเข้าทำหรือดำเนินการขัดขวางต่อการแข่งขันระหว่างคู่แข่ง
- ร่วมมือกับหน่วยงานตรวจสอบการแข่งขัน รวมถึงการขึ้นอยู่กับกฎหมายที่บังคับใช้และการป้องกันที่เหมาะสม การให้การตอบสนองอย่างรวดเร็วและครบถ้วนเท่าที่จะทำได้ในการร้องขอข้อมูล และการพิจารณาการใช้ตราสารที่มีอยู่ เช่น การละเว้นการรักษาความลับตามความเหมาะสม เพื่อส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลระหว่างเจ้าหน้าที่สืบสวน⁹⁴

10. เทคโนโลยีและนวัตกรรม

ความเสี่ยง

การส่งเสริมและแบ่งปันเทคโนโลยีอาจมีส่วนในการสร้างสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการได้รับสิทธิมนุษยชนและยกระดับการปกป้องสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม การศึกษาเชิงประจักษ์ชี้ให้เห็นว่าการถ่ายทอดเทคโนโลยีตามจริงในภาคเกษตรกรรมแทบจะไม่ถึงระดับที่ประกาศไว้โดยกิจการ (UNCTAD, 2009)

ในส่วนของสารพันธุกรรมและความรู้ดั้งเดิมของชนเผ่าพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และเกษตรกร รัฐภาคีของ CBD สนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยทรัพยากรพันธุกรรมพืชเพื่ออาหารและการเกษตรและพิธีสารนาโงยาว่าด้วยการเข้าถึงและแบ่งปันผลประโยชน์ไปยัง CBD มีพันธกรณีเฉพาะระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรมและความรู้ดั้งเดิมที่เกี่ยวข้องกัน กิจการอาจร่วมมือกับรัฐบาลเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศเหล่านี้หรืออย่างน้อยที่สุดก็ไม่ทำลายรัฐบาล โดยคำนึงถึงกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้อง

มาตรการลดความเสี่ยง

- พยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่ากิจกรรมต่างๆ สอดคล้องกับนโยบายและแผนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของ**บรรดาประเทศเจ้าภาพ** และมีส่วนช่วยในการพัฒนาขีดความสามารถทางนวัตกรรมในระดับท้องถิ่นและระดับชาติตามความเหมาะสม
- ปรับใช้แนวทางปฏิบัติที่อนุญาตการโอนและการแพร่กระจายที่รวดเร็วของเทคโนโลยีที่ดัดแปลงให้เข้ากับท้องถิ่นและมีความสร้างสรรค์ของความรู้เชิงปฏิบัติการและแนวทางปฏิบัติ โดยคำนึงถึงการปกป้องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา⁹⁵ ในแนวทางในการดำเนินงานเมื่อทำได้
- เคารพ**สิทธิของเกษตรกร**เพื่อรักษา ใช้อย่างปลอดภัย และขายทรัพยากรพันธุกรรมอย่างมีเสถียรภาพ และรับรู้ถึงผลประโยชน์ของผู้เพาะพันธุ์⁹⁶ ภายใต้กฎหมายระดับชาติและตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง
- ดำเนินงานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในประเทศกำลังพัฒนาที่มุ่งตอบสนองความต้องการของ**ตลาดท้องถิ่น** โดยการจ้างบุคลากรท้องถิ่นและส่งเสริมการฝึกอบรมโดยคำนึงถึงความต้องการทางการค้าเมื่อเห็นว่าเหมาะสม
- เมื่อให้ใบอนุญาตสำหรับการ**ใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา**หรือเมื่อมีการถ่ายโอนเทคโนโลยี ให้ดำเนินการตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่สมเหตุสมผลและในลักษณะที่ก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาวของประเทศเจ้าภาพ
- ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ทางการค้า ให้พัฒนาความสัมพันธ์กับ**มหาวิทยาลัยท้องถิ่น** สถาบันวิจัยสาธารณะ และเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ร่วมมือกับอุตสาหกรรมท้องถิ่นหรือสมาคมอุตสาหกรรม⁹⁷

หมายเหตุภาคผนวก ก.

1. แนวทาง OECD, ๓.1-3, ๘.2; หลักการ CFS-RAI 9.๒; VGGT, 12.3; Akwé: แนวทาง Kon, 10-11; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, 29; UN Principles for Responsible Contracts พ่วงด้วย หลักการชี้แนะของสหประชาชาติ และรับรองโดยคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ หลักการที่ 10 นอกจากนี้ยังอาจสนับสนุนการปฏิบัติตามอนุสัญญาออร์ซูส, มาตรา 5.6 ข้อมูลเกี่ยวกับ 'คุณลักษณะของผลิตภัณฑ์' ความมีข้อมูลที่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้บริโภคสามารถตัดสินใจได้อย่างชาญฉลาด รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับราคา และเนื้อหา การใช้งานที่ปลอดภัย คุณลักษณะด้านสิ่งแวดล้อม การบำรุงรักษา การจัดเก็บ และการกำจัดผลิตภัณฑ์ตามความเหมาะสม (แนวทาง MNE, ๘.2)
2. Akwé: แนวทาง Kon, 10-11
3. อนุสัญญาออร์ซูส, มาตรา 5.1.ก.
4. แนวทาง OECD, ๓.1
5. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 27
6. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 13-17; Akwé: แนวทาง Kon, 29, 52-53, 60; VGGT, 3ข.6, 9.9; CFS-RAI หลักการ 9.๓; ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง, มาตรา 10 ตามมาตรฐานการดำเนินงานของ IFC 1, ย่อหน้า 33 ซึ่งการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นหน้าที่หลักของรัฐบาล กิจกรรมต่างๆ ควรร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบตามขอบเขตที่หน่วยงานอนุญาต ในกรณีที่ความสามารถของรัฐบาลมีจำกัด รัฐบาลควรมีบทบาทอย่างแข็งขันในระหว่างการวางแผนการทำข้อตกลงกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การนำไปใช้ และการเฝ้าสังเกต หากกระบวนการที่ดำเนินการโดยรัฐบาลไม่เป็นไปตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องสำหรับการทำข้อตกลงที่มีความหมาย พวกเขาควรดำเนินกระบวนการเสริมและระบุการดำเนินการเพิ่มเติมตามความเหมาะสม
7. VGGT, 3ข.6; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, 30
8. VGGT, 9.9 และ 4.10; Akwé: แนวทาง Kon, 14-17; หลักการ PRAI 1 และ 4; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, 26-27 และ 30
9. Akwé: แนวทาง Kon, 17; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, 30-31
10. Akwé: แนวทาง Kon, 7-8; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, 27
11. แนวทาง OECD, ๖.3 และ ๖.67
12. สามารถใช้เครื่องมือ เช่น การประเมินค่าด้านการอนุรักษ์ และการประเมินการกักเก็บคาร์บอนได้ สามารถดูหัวข้อย่อที่ 8 เรื่อง 'การปกป้องสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน' สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้น
13. หลักการ CFS-RAI 10; Akwé: แนวทาง Kon, 6, 37 และ 48
14. หลักการ CFS-RAI 10.๑; Akwé: แนวทาง Kon, 14
15. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 8 และ 10
16. CBD มาตรา 8 (j) และ 10; ITPGR มาตรา 9.2; พิธีสารนาโงยา มาตรา 5; อนุสัญญา ILO 169, มาตรา 15
17. รายการบ่งชี้ที่สามารถพบได้ในภาคผนวกของพิธีสารนาโงยา
18. Akwé: แนวทาง Kon, 46

19. หลักการ CFS-RAI 1.๓ และ 2, ๔-๗; หลักการ PRAI 6; ปฏิญญา ILO MNE, ย่อหน้า 20; Akwé: แนวทาง Kon, 46; มาตรฐานการดำเนินงาน 7, ย่อหน้า 18-20
20. ปฏิญญา ILO MNE, ย่อหน้า 10, หลักการ PRAI 5
21. หลักการ PRAI 6; แนวทาง Akwé Kon, 46; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 18-20
22. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 35
23. หลักการชั้นนำของสหประชาชาติ 31, ความเห็น
24. แนวทาง OECD, ๔.46
25. แนวทาง OECD, ๔.1-3
26. แนวทาง OECD, ๔.37
27. Akwé: แนวทาง Kon 13; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 8
28. ดูหัวข้อด้านบนเกี่ยวกับการประเมินผลกระทบต่อสำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม
29. แนวทาง OECD, ๒.2 และ ๔.5 และ 45
30. หลักการ CFS-RAI 3 และ 4
31. หลักการ CFS-RAI 3; อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW)
32. หลักการ CFS-RAI 3.๓
33. อนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการรวมตัวปี 1948 (ฉบับที่ 87); อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการร่วมเจรจาต่อรองปี 1949 (ฉบับที่ 98); อนุสัญญาแรงงานบังคับปี 1930 (ฉบับที่ 29); การยกเลิกอนุสัญญาแรงงานบังคับปี 1957 (ฉบับที่ 105); อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำปี 1973 (ฉบับที่ 138); อนุสัญญาว่าด้วยการห้ามและการดำเนินการโดยทันที เพื่อขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ปี 1999 (ฉบับที่ 182); อนุสัญญาว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่ากันปี 1951 (ฉบับที่ 100); อนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและอาชีพ) ปี 1958 (ฉบับที่ 111)
34. นอกจากนี้สิทธิในการเข้าร่วมและจัดตั้งสหภาพแรงงานได้รับความคุ้มครองโดยอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (มาตรา 11) สิทธิในการเข้าร่วมสหภาพแรงงานได้รับการคุ้มครองโดยสิทธิเสรีภาพในการสมาคมที่มีอยู่ในอนุสัญญาอเมริกาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (มาตรา 16) และกฎบัตรแอฟริกันว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและสิทธิของประชาชน (มาตรา 10)
35. CFS-RAI หลักการที่ 2 ครอบคลุมถึงสิทธิแรงงาน
36. ประกาศ ILO MNE 21; แนวทาง OECD, ๕.1.จ ความเห็นที่ 54 ของแนวทาง OECD ระบุว่าคำว่า “สถานะอื่นๆ” สำหรับวัตถุประสงค์ของแนวทางนี้หมายถึง กิจกรรมของสหภาพแรงงานและลักษณะส่วนบุคคล เช่น อายุ ความพิการ การตั้งครุภ สหภาพสมรส รสนิยมทางเพศ หรือสถานะการคิดเชื้อเอชไอวี เป็นที่น่าสังเกตว่าอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD) ห้ามการเลือกปฏิบัติในการจ้างงานบนพื้นฐานของความพิการ
37. ปฏิญญา ILO MNE 36; แนวทาง OECD, ๕.1.ค; หลักการสิทธิเด็กและหลักปฏิบัติทางธุรกิจ 2 หลักการสิทธิเด็กและหลักปฏิบัติทางธุรกิจไม่ก่อให้เกิดภาระผูกพันทางกฎหมายระหว่างประเทศใหม่ โดยก่อตั้งขึ้นจากสิทธิที่ระบุไว้ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและพิธีสารเลือกรับ อนุสัญญานี้เป็นสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนที่ให้สัตยาบันอย่างกว้างขวางที่สุด โดยรัฐบาล 193 ประเทศได้ลงนามและให้สัตยาบันในอนุสัญญานี้ หลักการเหล่านี้ยังอ้างอิงตามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 182 ว่าด้วยการห้ามและการดำเนินการโดยทันที เพื่อขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก และฉบับที่ 138 ว่าด้วยอายุขั้นต่ำ หลักการเหล่านี้ ยังอธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับมาตรฐานที่มีอยู่

- สำหรับธุรกิจซึ่งรวมถึงข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ '10 ประการ' และหลักการชั้นนำของสหประชาชาติ
38. แนวทาง OECD, ๕.1.๖; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 2, ย่อหน้า 13, 15, 21, 22 และ 27
 39. ปฏิญญา ILO MNE, 34; แนวทาง OECD ๕.4.ก และ ข.
 40. ปฏิญญา ILO MNE, 25
 41. ปฏิญญา ILO MNE 26; แนวทาง OECD, ๕.6
 42. การสื่อสารของ ILO ภายใต้อธิษฐานและการดำเนินการ ปี 1967 (ฉบับที่ 129) ย่อหน้า 2
 43. ระบบความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมรวมถึงการเจรจาต่อรองร่วมกันในระดับบริษัทและภาคส่วนสามารถมีบทบาทสำคัญในการป้องกันและรับมือกับการร้องเรียนได้
 44. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 2, 14; ปฏิญญา ILO MNE, 17, 52-53
 45. แนวทาง OECD, ๒.9, ๕.1-3, ๕.6-8; ปฏิญญา ILO MNE, 41, 44, 47, 51-56
 46. แนวทาง OECD, ๕.4-5; ปฏิญญา ILO MNE, ย่อหน้า 18
 47. ปฏิญญา ILO MNE, 16-18, 30-34
 48. หลักการ CFS-RAI 3.๓ และ 4.๒
 49. ปฏิญญา ILO MNE, 31
 50. ประเทศและองค์กรต่อไปนี้ให้การรับรองแนวทางนี้: คณะกรรมาธิการยุโรป, กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ, กระทรวงเกษตรสหรัฐฯ, ศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคของสหรัฐฯ (CDC), ธนาคารโลก, องค์การอนามัยโลก (WHO), FAO, OIE และการประสานงานเรื่องไข้หวัดใหญ่ภายใต้ระบบแห่งสหประชาชาติ (UNSIC) สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดูที่ www.onehealthglobal.net
 51. ความเห็นทั่วไปของคณะกรรมการสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมนั้นไม่มีผลผูกพันแต่เป็นการตีความที่เชื่อถือได้ของ ICESCR
 52. คณะกรรมการสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม, ความเห็นทั่วไปที่ 14 ปี 2000 แม้ว่า ICESCR จะเป็นตราสารระหว่างประเทศที่ได้รับการรับรองอย่างกว้างขวางซึ่งรัฐภาคีรับรองสิทธิในการได้รับมาตรฐานด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจที่มีมาตรฐานสูงสุด แต่สิทธิที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพยังพบได้ในตราสารอื่นๆ รวมถึงอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบ (CEDAW) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (CERD) และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD)
 53. สำหรับคำแนะนำเฉพาะเกี่ยวกับผลประโยชน์ของผู้บริโภค ดูแนวทาง OECD, ๘
 54. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 3 กำหนด 'แนวทางปฏิบัติที่ดีระหว่างประเทศ' เป็น 'การฝึกฝนด้านทักษะอาชีพ ความซื่อสัตย์ รอบคอบ และมองการณ์ไกลที่จะถูกคาดหวังอย่างสมเหตุสมผลจากผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะและมีประสบการณ์ในงานประเภทเดียวกันของการดำเนินการภายใต้สถานการณ์เดียวกันหรือคล้ายกันในระดับโลกหรือภูมิภาค ผลการใช้สิทธิ์ดังกล่าวควรเป็นโครงการที่ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมที่สุดในรูปการเฉพาะโครงการ'
 55. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 4
 56. หลักการ PRAI 5 คณะกรรมาธิการ Codex Alimentarius จัดตั้งขึ้นโดย FAO และองค์การอนามัยโลก (WHO) ในปี พ.ศ. 2506 เสนอมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ แนวทาง และหลักแนวทางปฏิบัติเพื่อปกป้องสุขภาพของผู้บริโภค

และรับรองความเป็นธรรมแนวทางปฏิบัติในการค้าอาหาร คณะกรรมการยังส่งเสริมการประสานงานระหว่างมาตรฐานอาหารต่างๆ ที่พัฒนาโดยองค์กรภาครัฐและองค์กรนอกภาครัฐระหว่างประเทศ หลักการ HACCP เป็นส่วนหนึ่งของ Codex หลักการนี้เป็นระบบวิธีการป้องกันความปลอดภัยด้านอาหารและอันตรายทางชีวภาพ เคมิ และกายภาพในกระบวนการผลิตที่อาจก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปที่ไม่ปลอดภัย โดยหลักการจะออกแบบมาตรการเพื่อลดความเสี่ยงเหล่านี้ให้อยู่ในระดับที่ปลอดภัย ทั้งนี้หลักการ 7 ประการมีดังนี้ (1) ดำเนินการวิเคราะห์อันตราย (2) ระบุจุดควบคุมที่สำคัญ (3) กำหนดขีดจำกัดที่สำคัญ (4) เฝ้าสังเกตจุดควบคุมที่สำคัญ (5) ดำเนินการแก้ไข (6) ตรวจสอบ และ (7) เก็บบันทึก ระบบ HACCP สามารถใช้ได้ในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อาหาร ตั้งแต่กระบวนการผลิตและการเตรียมอาหารรวมถึงการบรรจุและการจัดจำหน่าย

57. ตัวอย่างเช่น แผนการที่ก่อตั้งโดยองค์กรความปลอดภัยด้านอาหารโลก (GFSI) ได้แก่ SSC 22000 ระบบความปลอดภัยด้านอาหาร และมาตรฐานสากล BRC (British Retail Consortium Global Standards) และมาตรฐานสากล IFS (International Featured Standards) นอกจากนี้หน่วยงานความปลอดภัยด้านอาหารแห่งยุโรปยังเสนอมาตรฐานความปลอดภัยด้านอาหารอีกด้วย
58. ตามคำนิยามของคณะกรรมการ Codex Alimentarius ปี 2006 การสืบสวนแหล่งที่มาหมายถึง ความสามารถในการติดตามการเคลื่อนที่ของอาหารผ่านขั้นตอนที่กำหนด ทั้งการผลิต การแปรรูป และการจำหน่าย เครื่องมือสืบสวนแหล่งที่มาควรสามารถระบุได้ในขั้นตอนใดๆ ของห่วงโซ่อุปทานอาหาร ถึงที่มาของอาหาร (ย้อนกลับไปที่หนึ่งขั้นตอน) และที่ไปของอาหาร (ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งขั้นตอน) ตามความเหมาะสมต่อวัตถุประสงค์ของระบบตรวจสอบและรับรองอาหาร
59. สิทธิที่เกี่ยวข้องกับอาหารยังได้รับการคุ้มครองในตราสารระหว่างประเทศและภูมิภาคอื่นๆ เช่นอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD)
60. คณะกรรมการสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม, ความเห็นทั่วไปที่ 12 (1999) ย่อหน้า 6, 15 และ 27
61. สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดูการเข้าถึงดัชนีโภชนาการที่ www.accesstonutrition.org
62. หลักการ CFS-RAI 1.๑ และ ๓, 2.๓ และ ๔, และ 8.๑; 3.๑ และ ๓; VGGT, 12.4; หลักการไพร์ 2
63. CAO เป็นกลไกการโต้แย้งที่เป็นอิสระของ IFC และสถาบันประกันการลงทุนพหุภาคี (MIGA) ตอบสนองต่อข้อร้องเรียนจากชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากโครงการ โดยมีเป้าหมายในการเพิ่มผลลัพธ์ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่
64. แม้ว่าสิทธิในการครอบครองที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ จะไม่ใช่สิทธิมนุษยชน แต่ก็อาจมีผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนต่างๆ และสะท้อนให้เห็นในมาตรฐาน RBC ข้อยกเว้นที่สำคัญประการหนึ่งคือสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองในการเป็นเจ้าของและการครอบครองดินแดนที่พวกเขาครอบครองตามประเพณี ซึ่งได้รับการประมวลไว้ในอนุสัญญา ILO 169 และได้รับการส่งเสริมในปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองอย่างไม่ผูกมัดแต่อ้างอิงอย่างกว้างขวาง (ดูภาคผนวก ข.)
65. การตั้งถิ่นฐานใหม่โดยไม่สมัครใจ หมายถึง การเคลื่อนย้ายทางกายภาพ (การย้ายจากหรือการสูญเสียที่ดิน) และทางเศรษฐกิจ (การสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติหรือการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติที่น้อยลงอันนำไปสู่การสูญเสียการดำรงชีพ) อันเป็นผลมาจากการเข้าซื้อกิจการที่ดินและ/หรือข้อจำกัดในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ การตั้งถิ่นฐานใหม่ถือเป็นความไม่สมัครใจเมื่อบุคคลที่ได้รับผลกระทบไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธการเข้าซื้อกิจการที่ดินและ/หรือข้อจำกัดในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ (มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 5)

66. VGGT, 2.4; หลักการ PRAI 1; Akwé: แนวทาง Kon 13; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 8
67. Akwé: แนวทาง Kon 13
68. VGGT, 12.4 และ 16.1; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 5, ย่อหน้า 8; อนุสัญญา ILO ว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่าปี 1989 (ฉบับที่ 169), มาตรา 16 โปรดทราบว่ามาตรฐานเหล่านี้ยังอ้างถึงในข้อผูกมัดล่าสุดของบริษัทเกษตรและอาหารรายใหญ่เกี่ยวกับการฉกฉวยที่ดิน
69. PRAI, 6.2.1; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 5, ย่อหน้า 9-10, 19, 27-28 และมาตรฐานการดำเนินงาน IFC 7, ย่อหน้า 9 และ 14
70. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 5, ย่อหน้า 30 นอกจากนี้ย่อหน้าที่ 31 ของมาตรฐานนี้กำหนดให้กิจการต่างๆ ต้องเตรียมแผนฟื้นฟูการตั้งถิ่นฐานใหม่และการฟื้นฟูการดำรงชีพเพิ่มเติม
71. ตามคำจำกัดความของ OIE ที่ยอมรับในกว่า 170 ประเทศ สวัสดิภาพสัตว์หมายถึง วิธีที่สัตว์รับมือกับสภาพที่สัตว์อาศัยอยู่ สัตว์อยู่ในสถานะสวัสดิภาพที่ดีหาก (ตามที่ระบุโดยหลักฐานทางวิทยาศาสตร์) สัตว์มีสุขภาพดีสบายตัว ได้รับการบำรุงอย่างดี ปลอดภัย สามารถแสดงพฤติกรรมโดยธรรมชาติ และไม่ได้รับความทุกข์ทรมานจากสภาวะที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ความเจ็บปวด ความกลัว และความทุกข์ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดูที่ www.defra.gov.uk/fawc
72. หลักอิสรภาพ 5 ประการได้รับการยอมรับในการแนะนำของ OIE เรื่องสวัสดิภาพสัตว์ กล่าวคือในมาตรา 7.1.2 ของข้อกำหนดสุขภาพสัตว์บก สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม ดู Farm Animal Welfare Council's Five Freedoms ที่ www.fawc.org.uk/freedoms.htm
73. ดู <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:12012E/TXT>
74. มาตรฐานเหล่านี้ ได้แก่ บันทึกแนวทางปฏิบัติที่ดีของ IFC เกี่ยวกับสวัสดิภาพสัตว์ในการดำเนินงานปศุสัตว์ อาหารเสริมแห่งราชสมาคมเพื่อป้องกันการทำุณกรรมสัตว์ (RSPCA) ฉลากแดง (Label Rouge) GAP 5 ขั้นตอน และมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของสมาคมดิน
75. OIE, Terrestrial Animal Health Code 2015, มาตรา 7.1.4 มาตรการลดความเสี่ยงเหล่านี้สอดคล้องกับเกณฑ์สำคัญของเกณฑ์มาตรฐานธุรกิจด้านสวัสดิภาพสัตว์ในฟาร์ม (www.bbfa.com)
76. แผนการจัดการศัตรูพืชควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดการพัฒนาศัตรูพืชโดยการผสมผสานเทคนิคที่หลากหลาย เช่น การควบคุมทางชีวภาพ โดยใช้แมลงหรือจุลินทรีย์ที่เป็นประโยชน์ พันธุ์พืชที่ต้านทานศัตรูพืช และแนวทางปฏิบัติด้านเกษตรทางเลือก เช่น การฉีดพ่น หรือการตัดแต่งกิ่ง
77. แนวปฏิบัติ OECD, ๖.1.
78. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 5 และ 21-22
79. แนวปฏิบัติ OECD, ๖.2-3
80. แนวปฏิบัติ OECD, ๖.1, 4-5; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, 5 และ 21-22; หลักการข้อตกลงโลกแห่งสหประชาชาติ 7-8; โครงร่างอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ, มาตรา 3
81. แนวทาง OECD, ๖.1, 4 และ 5; มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 1, ย่อหน้า 5 และ 21-22

82. แนวทาง OECD, ๖.2-3
83. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 6, ย่อหน้า 7; CBD มาตรา 8 และ 9; หลักการ CFS-RAI 6.๒ มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 6, ย่อหน้า 26 ยังระบุว่า 'ในกรณีที่เป็นไปได้ ผู้ให้บริการจะค้นหาโครงการธุรกิจเกษตรและป่าไม้บนที่ดินที่ไม่ได้ปลูกป่าหรือที่ดินที่แปลงแล้ว' Forest Policy Proposals of the International Commission on Land Use Change and Ecosystems (October 2009) กฎระเบียบพลังงานทดแทนของสหภาพยุโรป ฉบับที่ 2009/28 / EG (เมษายน พ.ศ. 2552) กฎระเบียบว่าด้วย ไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ของสหภาพยุโรป ฉบับที่ 995/2010 (ตุลาคม พ.ศ. 2553) และปฏิญญานิวยอร์กว่าด้วยป่าไม้ที่นำมาใช้ในการประชุมสุดยอดว่าด้วยสภาพภูมิอากาศ ปี 2014 อ้างถึงการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน
84. หลักการ PRAI 7 ตัวอย่างเช่น ความอุดมสมบูรณ์ของดินสามารถรักษาได้โดยการปลูกพืชหมุนเวียนที่เหมาะสม การใช้ปุ๋ยคอก การจัดการทุ่งเลี้ยงสัตว์ และการไถพรวนเชิงกลหรือการอนุรักษ์ตามเหตุผล
85. CEO Water Mandate เป็นโครงการริเริ่มระหว่างภาครัฐและเอกชนที่เปิดตัวโดยเลขาธิการสหประชาชาติในปีพ.ศ. 2550 ซึ่งออกแบบมาเพื่อช่วยเหลือบริษัทต่างๆ ในการพัฒนา ดำเนินการและเปิดเผยนโยบายและแนวทางปฏิบัติด้านความยั่งยืนของน้ำ โดยกำหนดให้มีการกำหนดเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์น้ำ การบำบัดน้ำเสีย และการลดปริมาณการใช้น้ำ อย่างไรก็ตามเอกสารผลลัพธ์ปฏิญญา Rio +20 'The Future We Want (อนาคตที่เราต้องการ)' ก่อนข้างมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำและลดการสูญเสีย
86. หลักการ CFS-RAI 8.๓
87. หลักการ CFS-RAI 6.๓ อาหารเหลือทิ้งควรได้รับการประเมินโดยรวมถึงการวัดด้วย เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ควรลดของเสียให้น้อยที่สุด เช่น โดยการถ่ายทอดเทคโนโลยีไปยังบุคคลที่สามหรือสร้างความตระหนักในเรื่องอาหารเหลือทิ้งและผลที่ตามมา เมื่อไม่สามารถหลีกเลี่ยงของเสียได้ ควรลดปริมาณอาหารที่ส่งไปยังหลุมฝังกลบ เช่น นำไปใช้เป็นอาหารสัตว์หรือเปลี่ยนเป็นพลังงานตามความเหมาะสม
88. มาตรฐานการดำเนินงาน IFC 3.6
89. หลักการ CFS-RAI 6.๕
90. แนวทาง OECD, ๒.ก.5 & 15 และ ๑
91. VGGT, 6.9, 8.9, 9.12, 16.6, 17.5
92. สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีที่รัฐต่างๆ สามารถใช้มาตรการที่มีประสิทธิภาพในการยับยั้ง ป้องกัน และต่อสู้กับการให้สินบนของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับธุรกรรมทางธุรกิจระหว่างประเทศ ดู OECD Recommendation of the Council for Further Combating Bribery of Foreign Public Officials in International Business Transactions เพิ่มเติมที่ www.oecd.org/daf/anti-bribery/44176910.pdf
93. แนวทาง OECD, ๑๑.1-2
94. แนวทาง OECD, ๑๐.2-3
95. แนวทาง OECD, ๕.1-2; หลักการ CFS-RAI 7.๔
96. หลักการ CFS-RAI 7.๒; สนธิสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยทรัพยากรพันธุกรรมพืชเพื่ออาหารและการเกษตร, มาตรา 9.3
97. แนวทาง OECD, ๕

ภาคผนวก ก. เอกสารอ้างอิง

- CAO (2013), *Annual Report*, Compliance Advisor Ombudsman, Washington DC.
- CAO (2008), *A Guide to Designing and Implementing Grievance Mechanisms for Development Projects*, Advisory Note, Compliance Advisor Ombudsman, Washington DC.
- DEFRA (2003), “Preface”, in *The Code of Recommendations for the Welfare of Livestock*, United Kingdom Department of Environment, Food and Rural Affairs, London.
- EC (2011), *Report - A Sectoral Approach to CSR to Tackle Societal Issues in the Food Supply Chain*, High Level Forum for a Better Functioning Food Supply Chain, Expert Platform on the Competitiveness of the Agro-food Industry, European Commission, Brussels.
- FAO (2013), *Trends and Impacts of Foreign Agricultural Investment in Developing Country Agriculture: Evidence from Case Studies*, Food and Agriculture Organization, Rome.
- FAO (2011), *Report of Expert Meeting on International Investment in the Agricultural Sector of Developing Countries*, 22-23 November 2011, Food and Agriculture Organization, Rome.
- FAO (2010), *Principles for Responsible Agricultural Investment that Respects Rights, Livelihoods and Resources*, Discussion Note Prepared by FAO, IFAD, UNCTAD and the World Bank Group, Food and Agriculture Organization, Rome.
- IFC (2014), *Improving Animal Welfare in Livestock Operations*, Good Practice Note, International Finance Corporation, Washington DC.
- IFC (2012), *IFC Performance Standards*, International Finance Corporation, Washington DC.
- IFC (2009), *Addressing Grievances from Project-affected Communities - Guide for Projects and Companies Designing Grievance Mechanisms*, Good Practice Note No. 7, International Finance Corporation, Washington DC.
- IFPRI (2006), *Occupational Health Hazards of Agriculture - Understanding the Links between Agriculture and Health*, Brief 13(8), International Food Policy Research Institute, Washington DC.
- ILO (2011a), “Unleashing rural development through productive employment and decent work: Building on 40 years of ILO work in rural areas”, *Paper to the Governing Body’s Committee on Employment and Social Policy*, International Labour Organization, Geneva.
- ILO (2011b), *Safety and Health in Agriculture, Code of Practice*, International Labour Organization, Geneva.
- ILO (2008), *The Labour Principles of the United Nations Global Compact: A Guide for Business*, International Labour Organization, Geneva.
- ILO (2006), *Tripartite Declaration of Principles concerning Multinational Enterprises and Social Policy*, International Labour Organization, Geneva.

- ILO (2005), *Safety and Health in Agriculture*, International Labour Organization, Geneva.
- McDermott, M. *et al.* (2015), *Towards the Valuation of Unregistered Land*, Paper Prepared for a Presentation at the 2015 World Bank Conference on Land and Poverty by McDermott, M., Selebalo, C. and Boydell, S., World Bank, Washington DC.
- Munden Project (2013), *Global Capital, Local Concessions: A Data-Driven Examination of Land Tenure Risk and Industrial Concessions in Emerging Market Economies*, The Munden Project Ltd.
- OECD (2011), *OECD Guidelines for Multinational Enterprises, 2011 Edition*, OECD Publishing, Paris. <http://dx.doi.org/10.1787/9789264115415-en>.
- OECD (2006), "OECD Risk Awareness Tool for Multinational Enterprises in Weak Governance Zones", in *Annual Report on the OECD Guidelines for Multinational Enterprises 2006: Conducting Business in Weak Governance Zones*, OECD Publishing, Paris. <http://dx.doi.org/10.1787/mne-2006-4-en>.
- RSPCA (2014), *Large-scale Farming, A Briefing Paper with an Emphasis on Dairy Farming*, Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals, Southwater.
- TI (2011), "Corruption in the land sector", Working Paper 04/2011, Transparency International.
- UN (2009), *Large-scale land acquisitions and leases - A set of minimum principles and measures to address the human rights challenge*, UN Special Rapporteur on the Right to Food, United Nations document A/HRC/13/33/3/Add.2, www.srfood.org/images/stories/pdf/officialreports/20100305_a-hrc-13-33-add2_land-principles_en.pdf.
- UNCTAD (2009), *Transnational Corporations, Agricultural Production and Development*, World Investment Report, United Nations Conference on Trade and Development, New York and Geneva.
- UNEP (2015), *Bank and Investor Risk Policies on Soft Commodities, A Framework to Evaluate Deforestation and Forest Degradation Risk in the Agricultural Value Chain*, United Nations Environment Programme.
- UN HABITAT (2015), *Issue Papers and Policy Units of the Habitat III Conference*, United Nations Conference on Housing and Sustainable Urban Development, Nairobi.
- WB and UNCTAD (2014), *The Practice of Responsible Investment in Larger-Scale Agricultural Investments – Implications for Corporate Performance and Impacts on Local Communities*, World Bank Report Number 86175-GLB, Agriculture and Environmental Services Discussion Paper 08, World Bank and United Nations Conference on Trade and Development, Washington DC.

ภาคผนวก ข.

การทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมือง

ตามที่ระบุไว้ในนโยบายกิจการต้นแบบ ควรดำเนินการปรึกษาหารือด้วยเจตนาดี มีประสิทธิภาพและมีความหมายกับชุมชนก่อนที่จะเริ่มดำเนินการใดๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อพวกเขาตลอดจนระหว่างและเมื่อสิ้นสุดการดำเนินงาน นอกจากนี้ มาตรการและมาตรฐานสากลบางอย่างยังแสดงถึงความมุ่งมั่นของรัฐที่จะมีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือเพื่อให้ได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ บอกแจ้งล่วงหน้า และเป็นอิสระ (FPIC) ของชนเผ่าพื้นเมืองก่อนที่จะมีการอนุมัติโครงการใดๆ ที่ส่งผลกระทบต่อดินแดนหรือดินแดนของคนและทรัพยากรอื่นๆ¹ ตามหน่วยงานสิทธิมนุษยชนและชนเผ่าพื้นเมือง แนวคิดของ FPIC มีที่มาจากหลักการของตนเอง สิทธิในดินแดนและวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมือง และเป็นแนวคิดที่จำเป็นต่อการตระหนักถึงสิทธิเหล่านั้น บางประเทศมีกฎหมายระดับประเทศที่สอดคล้องกับความมุ่งมั่นที่จะปรึกษาและร่วมมือเพื่อให้ได้มาซึ่ง FPIC²

หลักการ CFS-RAI และ VGGT เรียกร้องให้มีการปรึกษาหารือที่มีความหมายเพื่อให้ได้รับ FPIC ของชนเผ่าพื้นเมือง นอกจากนี้ บริษัทเกษตรและอาหารรายใหญ่บางแห่งและการประชุมโต๊ะกลมสินค้าโภคภัณฑ์จำเป็นต้องได้รับ FPIC ในเงื่อนไขบางประการ ตัวอย่างเช่น Round Table on Sustainable Palm Oil (RSPO) กำหนดให้ FPIC ของกลุ่มที่ได้รับผลกระทบในการใช้ที่ดินเพื่อปลูกปาล์มน้ำมัน³ แนวทางของ OECD อ้างอิงถึงตราสารของสหประชาชาติเกี่ยวกับสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองในบริบทของผลกระทบเชิงลบด้านสิทธิมนุษยชน แต่ไม่รวมภาษาใดๆ ใน FPIC⁴

คำนิยามของชนเผ่าพื้นเมือง

ไม่มีคำนิยามเพียงหนึ่งเดียวของชนเผ่าพื้นเมือง และกลุ่มชนเผ่าพื้นเมืองไม่ใช่อัตลักษณ์ที่เป็นเนื้อเดียวกัน อย่างไรก็ตาม องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ซึ่งร่างมาจากอนุสัญญาฉบับที่ 169 ได้กำหนดให้ชนเผ่าพื้นเมืองเป็นกลุ่มทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้ในระดับที่แตกต่างกัน

- การระบุตัวตนในฐานะสมาชิกของกลุ่มวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
- วิถีชีวิตแบบดั้งเดิม
- วัฒนธรรมและวิถีชีวิตแตกต่างจากประชากรระดับชาติส่วนอื่นๆ เช่น ในวิธีการในการดำรงชีวิตภาษา ขนบธรรมเนียม ฯลฯ
- มุ่งมั่นทางสังคมของตนเอง ซึ่งอาจรวมถึงขนบธรรมเนียมและ/หรือกฎหมายแบบดั้งเดิม⁵

การแสดงตนเป็นชนเผ่าพื้นเมืองควรถือเป็นเกณฑ์พื้นฐานสำหรับการกำหนดชนเผ่าพื้นเมือง⁶

ชนเผ่าพื้นเมืองอาจประสบกับผลกระทบเชิงลบอย่างแตกต่างหรือรุนแรงกว่ากลุ่มผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของชนเผ่าพื้นเมืองกับที่ดินที่มักจะมีบทบาทสำคัญด้านสังคม วัฒนธรรม และแนวทางปฏิบัติด้านศาสนา วัฒนธรรมและสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของชนเผ่าพื้นเมือง โดยพวกเขาจะอยู่ในกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาสและเปราะบางที่สุด ชนเผ่าพื้นเมืองอาจเผชิญกับการเลือกปฏิบัติและประสบการณ์ความยากจนระดับสูง จึงมีความเปราะบางมากขึ้นและมีความยืดหยุ่นน้อยลงต่อผลกระทบเชิงลบ โดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างกฎหมายในการดำเนินการ ชนเผ่าพื้นเมืองมักมีสิทธิตามขนบธรรมเนียมหรือประเพณีตามความสัมพันธ์กับดินแดน วัฒนธรรม และสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมในด้านต่อไปนี้

- **ที่ดิน** ชนเผ่าพื้นเมืองมักมีความเชื่อมโยงพิเศษและ/หรือสิทธิตามขนบธรรมเนียมในดินแดนของบรรพบุรุษ ความสัมพันธ์กับที่ดินนี้เป็นลักษณะเด่นของชนเผ่าพื้นเมืองดังนั้นผลกระทบต่อเกี่ยวข้องกับที่ดิน เช่น การลดลงหรือสูญเสียการเข้าถึงที่ดินหรือความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม อาจส่งผลกระทบต่อชนเผ่าพื้นเมือง การดำรงชีพ และวัฒนธรรมของพวกเขาอย่างรุนแรงมากกว่ากลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชนเผ่าพื้นเมือง นอกจากนี้สิทธิในที่ดินตามขนบธรรมเนียมของชนเผ่าพื้นเมืองอาจไม่ได้รับการยอมรับจากกฎหมายของประเทศ การปรึกษาหารือควรรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นไม่ได้ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์หรือพื้นที่ที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรม
- **วัฒนธรรม** ชนเผ่าพื้นเมืองอาจมีคุณค่าและคุณลักษณะทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งควรได้รับการพิจารณาและเคารพเมื่อเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย ตัวอย่างเช่น ปัญหาด้านความเป็นส่วนตัวอาจมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อชนเผ่าพื้นเมือง เนื่องจากมรดกของการเลือกปฏิบัติทางสังคมหรือวัฒนธรรม และการไม่ให้ความสำคัญ หรือความอ่อนไหวเนื่องจากขาดการติดต่อกับวัฒนธรรมกระแสหลัก ในกรณีเช่นนี้ แนวทางปฏิบัติในการทำข้อตกลงที่เหมาะสมอาจรวมถึงการขอความยินยอมเมื่อบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับพิธีทางศาสนา พิธีการ และพิธีกรรมสำคัญเพื่อป้องกันการหยุดชะงักของวิถีชีวิตเชิงวัฒนธรรม สิ่งนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งเมื่อการดำเนินการส่งผลให้เกิดการตั้งถิ่นฐานใหม่และ/หรือการเคลื่อนย้าย เนื่องจากวิถีชีวิตดั้งเดิมของชนเผ่าพื้นเมืองมักเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับดินแดนที่เฉพาะเจาะจง การตั้งถิ่นฐานใหม่อาจนำไปสู่การสูญเสียเครือข่ายทางสังคม การถูกร่อนทางวัฒนธรรม และการสูญเสียภาษาและอัตลักษณ์ที่โดดเด่นไป การจ้างงานในกิจกรรมทางธุรกิจขนาดใหญ่อาจถูกมองว่าเป็นอันตรายต่อกิจกรรมดั้งเดิมของชนเผ่าพื้นเมืองบางส่วน การนำเศรษฐกิจเงินสดมาใช้อาจไม่เข้ากันกับความสัมพันธ์ของการแลกเปลี่ยนที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ การทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมืองสามารถระบุวิธีบรรเทาผลกระทบเหล่านี้และสะท้อนถึงแรงบันดาลใจและลำดับความสำคัญของชนเผ่าพื้นเมือง
- **สถานะทางเศรษฐกิจและสังคม** ในหลายๆ ส่วนของโลก ชนเผ่าพื้นเมืองเป็นกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาสและเปราะบางที่สุด พวกเขามักเผชิญกับการเลือกปฏิบัติ และประสบปัญหาความยากจน และการเสียเปรียบทางสังคมในระดับสูง บ่อยครั้งที่พวกเขาได้รับข้อมูลน้อยและไม่สามารถปกป้องสิทธิและมรดกทางวัฒนธรรมของตนได้ ซึ่งหมายความว่าชนเผ่าพื้นเมืองอาจมีความยืดหยุ่นน้อยกว่าต่อเรื่องสะเทือนใจและผลกระทบเชิงลบ และเปราะบางต่อผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่ร้ายแรงกว่า ทั้งนี้ชนเผ่าพื้นเมืองอาจพูดภาษาถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์หรืออาศัยมุขปาฐะในการสื่อสารข้อมูล ซึ่งอาจนำไปสู่ความยากลำบากในการสื่อสารข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ และอาจต้องใช้วิธีการใหม่ๆ ในการปรึกษาหารือและทำข้อตกลง นอกจากนี้สิ่งสำคัญคือต้องพิจารณาว่าการศึกษาในอดีตอาจมีอยู่และอาจทำให้กิจกรรมซับซ้อนได้

กลุ่มชนเผ่าพื้นเมืองประกอบด้วยปัจเจกบุคคลที่ได้รับผลกระทบเชิงลบที่แตกต่างกันและรวมถึงกลุ่มที่เปราะบางมากขึ้น เช่น ผู้หญิงและเด็ก ที่คาดว่าจะได้รับความสนใจเป็นพิเศษในระหว่างกระบวนการทำข้อตกลง

การใช้ FPIC

กิจการควรปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศเสมอ ตลอดจนเคารพสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยไม่คำนึงถึงข้อกำหนดด้านกฎระเบียบหรือการปฏิบัติงานและตลอดการวางแผน โครงการ กิจการควรคาดการณ์ว่าชนเผ่าพื้นเมืองอาจคาดหวังการปรึกษาหารือเพื่อแสวงหา FPIC และอาจเกิดความเสียหายหากไม่ปฏิบัติตามความคาดหวังดังกล่าว ในประเทศที่ไม่ได้รับคำสั่ง FPIC กิจการต่างๆ ควรคำนึงถึงความคาดหวังในท้องถิ่น ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับชนเผ่าพื้นเมือง⁹ และการดำเนินงานอันเป็นผลมาจากการต่อต้านในท้องถิ่น กิจการควรดำเนินกลยุทธ์การทำข้อตกลงที่เป็นไปตามความคาดหวังอันชอบธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองในขอบเขตที่พวกเขาจะไม่ละเมิดกฎหมายภายในประเทศ

ในเรื่องนี้ ขั้นตอนสำคัญต่อไปนี้อาจเป็นประโยชน์ในการทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมืองเมื่อต้องการใช้ FPIC

- เห็นด้วยกับชนเผ่าพื้นเมืองที่ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับกระบวนการปรึกษาหารือในการทำงานเพื่อแสวงหา FPIC สิ่งนี้ควรระบุกิจกรรมเฉพาะในปัจจุบันและอนาคตที่ควรขอความยินยอม¹⁰ ในบางกรณีอาจเป็นการเหมาะสมที่จะยอมรับกระบวนการนี้ผ่านข้อตกลงอย่างเป็นทางการหรือตามกฎหมาย¹⁰ ทั้งนี้กระบวนการควรอยู่บนพื้นฐานของการเจรจาโดยสุจริต ปราศจากการบีบบังคับ ข่มขู่หรือบงการ
- ปรึกษาและตกลงเกี่ยวกับสิ่งที่ถือเป็นความยินยอมที่เหมาะสมสำหรับชนเผ่าพื้นเมืองที่ได้รับผลกระทบกับสถาบันการกำกับดูแล กฎหมายจารีต ประเพณี และแนวปฏิบัติของชนเผ่าพื้นเมือง เช่น ว่าเป็นการลงคะแนนเสียงข้างมากจากชุมชนหรือความเห็นชอบของสภาผู้สูงอายุ ชนเผ่าพื้นเมืองควรจะสามารถเข้าร่วมผ่านตัวแทนและธรรมเนียม หรือสถาบันอื่นๆ ที่ตัวเองเลือกได้อย่างเสรี
- มีส่วนร่วมในกระบวนการแสวงหาความยินยอมโดยเร็วที่สุดในระหว่างการวางแผนโครงการ ก่อนดำเนินกิจกรรมที่ควรขอความยินยอมสำหรับการเริ่มต้นหรือได้รับอนุญาต
- ตระหนักถึงกระบวนการของการแสวงหา FPIC เป็นการใคร่ครวญซ้ำๆ มากกว่าการพิจารณาครั้งเดียว การหารือกับชุมชนท้องถิ่นอย่างต่อเนื่องจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ไว้วางใจกันและข้อตกลงที่สมดุลซึ่งจะได้รับประโยชน์จากการลงทุนในทุกขั้นตอนของโครงการ
- ให้ข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมแก่ชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองในลักษณะที่ทันเวลา ยุติธรรม แม่นยำ และเข้าใจได้
- เอกสารภาวะข้อผูกพัน/ข้อตกลงที่เข้าถึง เช่น ข้อกำหนดของกิจกรรมที่ได้รับความยินยอมได้รับอนุญาตหรือถูกระงับ ไม่ว่าจะด้วยเงื่อนไขใดๆ ของความยินยอม และพื้นที่ของการเจรจาต่อรองที่เป็นไปอย่างต่อเนื่อง และแบ่งปันเงื่อนไขนี้ให้แก่ชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองในรูปแบบและภาษาที่พวกเขาสามารถเข้าใจและในเวลาที่เหมาะสม
- พิจารณาว่าจะดำเนินการอย่างไรในกรณีที่ ก) ชนเผ่าพื้นเมืองปฏิเสธที่จะเข้าร่วมการเจรจา และ ข) ชนเผ่าพื้นเมืองไม่ยินยอมให้ทำกิจกรรมในดินแดนของตน

การตอบสนองต่อการขาดความยินยอมหรือปฏิเสธที่จะเข้าร่วม

เมื่อความยินยอมถูกระงับโดยชุมชนของชนเผ่าพื้นเมือง กิจการควรปรึกษากับชุมชนเพื่อทำความเข้าใจเหตุผลเบื้องหลังของการไม่ได้รับความยินยอมและสามารถจัดการหรือโอนอ่อนผ่อนปรนข้อกังวลที่เป็นไปอย่างต่อเนื่องได้หรือไม่ ความยินยอมที่เคยให้ไว้ก่อนหน้านี้ภายใต้เงื่อนไขที่ได้รับการรับรู้ บอกแจ้งล่วงหน้าและเป็นอิสระนั้นไม่ควรถอดถอนโดยพลการ

ในกรณีที่ไม่ได้รับความยินยอมหรือในกรณีที่ชนเผ่าพื้นเมืองปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญต่อกิจการและผลกระทบต่อชนเผ่าพื้นเมือง ในสถานการณ์ที่การดำเนินโครงการจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อชนเผ่าพื้นเมือง กิจการควรดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็นเพื่อยุติหรือป้องกันผลกระทบดังกล่าว¹¹

หากผ่านการสอบสวนธุรกิจ¹² กิจการสรุปว่าต้องได้รับความยินยอมในการดำเนินกิจกรรมและกระบวนการที่ตกลงกันยังไม่ได้รับความยินยอม กิจกรรมต่างๆ ก็ไม่ควรดำเนินการเว้นแต่ FPIC จะจัดขึ้นตามลำดับในภายหลัง ตัวอย่างเช่น โครงการที่ได้รับทุนจาก IFC ไม่ควรดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงการอนุญาตใดๆ จากรัฐ หากจำเป็นต้องมีการย้ายประชากรพื้นเมืองและหากไม่ได้รับ FPIC จากคนกลุ่มนี้

ข้อความที่คัดลอกมาจากตราสารและมาตรฐานที่มีอยู่

มาตรฐาน	ข้อความที่เกี่ยวข้องกับ FPIC
ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (UNDRIP) [*]	จะไม่มี การย้ายถิ่นฐานหากไม่มี FPIC ของชนเผ่าพื้นเมืองที่เกี่ยวข้อง (มาตรา 10) รัฐจะจัดให้มีการแก้ไขโดยใช้กลไกที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจรวมถึงการชดเชยความเสียหายที่พัฒนาร่วมกับชนเผ่าพื้นเมืองในแง่ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ปัญญา ศาสนา และจิตวิญญาณของพวกเขาที่ได้มาโดยไม่มี FPIC หรือได้มาจากการละเมิดกฎหมายประเพณีและขนบธรรมเนียมของพวกเขาดั้งเดิม (มาตรา 11) รัฐจะปรึกษาและร่วมมือโดยสุจริตกับชนเผ่าพื้นเมืองที่เกี่ยวข้อง ผ่านสถาบันตัวแทนของชนเผ่าพื้นเมืองเพื่อให้ได้รับ FPIC ของพวกเขาก่อนที่จะมีการอนุมัติโครงการใดๆ ที่มีผลกระทบต่อที่ดินหรือดินแดนของตนและทรัพยากรอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการใช้ประโยชน์หรือ การแสวงหาประโยชน์จากแร่ธาตุ น้ำ และทรัพยากรอื่นๆ (มาตรา 32) การอ้างอิงเพิ่มเติมเกี่ยวกับ FPIC รวมอยู่ในบทความ 19, 29 และ 30
อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 169 ว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่า**	เมื่อการย้ายถิ่นฐานของคนเหล่านี้ถือเป็นการจำเป็นในฐานะมาตรการพิเศษ การย้ายดังกล่าวจะเกิดขึ้นเฉพาะต่อเมื่อมีความยินยอมที่เป็นอิสระและได้รับการรับรู้ของพวกเขา หากไม่ได้รับความยินยอม การย้ายถิ่นฐานดังกล่าวจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการปฏิบัติตามขั้นตอนที่เหมาะสมที่กำหนดโดยกฎหมายและข้อบังคับของประเทศ รวมถึงการสอบสวนของประชาชนตามความเหมาะสม ซึ่งจะให้ออกาสในการเป็นตัวแทนของประชาชนที่เกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพ (มาตรา 16)
CFS-RAI หลักการ	การลงทุนอย่างมีความรับผิดชอบในระบบการเกษตร และอาหารควร... รวมโครงสร้างการกำกับดูแลกระบวนการ การตัดสินใจ ที่ครอบคลุมและโปร่งใส...ผ่าน ...การปรึกษาหารือที่มีประสิทธิภาพ และมีความหมายกับชนพื้นเมืองผ่านสถาบันตัวแทนของพวกเขาเพื่อที่จะได้รับ FPIC ของพวกเขาภายใต้ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองและเกี่ยวกับเรื่องสำหรับตำแหน่งเฉพาะและความเข้าใจของแต่ละรัฐ (หลักการ 9)

มาตรฐาน	ข้อความที่เกี่ยวข้องกับ FPIC
VGGT	<p>รัฐและฝ่ายอื่นๆ ควรปรึกษาหารือด้วยเจตนาดีกับชนเผ่าพื้นเมืองก่อนที่จะเริ่มโครงการใดๆ หรือก่อนการเลือกใช้และดำเนินมาตรการทางกฎหมายหรือการบริหารที่มีผลกระทบต่อทรัพยากรที่ชุมชนถือสิทธิ์ โครงการดังกล่าวควรอยู่บนพื้นฐานของการปรึกษาหารือกับชนเผ่าพื้นเมืองที่มีความหมายผ่านสถาบันตัวแทนของพวกเขาเพื่อที่จะได้รับ FPIC ของพวกเขาภายใต้ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองและเกี่ยวกับเรื่องสำหรับตำแหน่งเฉพาะและความเข้าใจของแต่ละรัฐ (ย่อหน้า 9.9)</p> <p>ในกรณีของชนพื้นเมืองและชุมชนของพวกเขา รัฐควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าการดำเนินการทั้งหมดสอดคล้องกับพันธกรณีที่มีอยู่ภายใต้กฎหมายในประเทศและระหว่างประเทศและโดยคำนึงถึงข้อผูกมัดโดยสมัครใจภายใต้ตราสารระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องรวมทั้งตามความเหมาะสมจากอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 169 เกี่ยวกับชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่าในประเทศเอกราชและปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (ย่อหน้า 12.7)</p>
Akwe: แนวทาง Kon	<p>ในการดำเนินการประเมินผลกระทบทางวัฒนธรรมควรพิจารณาความรู้ นวัตกรรม และแนวทางปฏิบัติแบบดั้งเดิมด้วย... ในกรณีที่มีการเปิดเผยความลับและหรือความรู้อันศักดิ์สิทธิ์ ควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าการประเมินผลกระทบนี้ได้รับความยินยอมล่วงหน้าและมีมาตรการป้องกันที่เหมาะสม (ย่อหน้า 29)</p> <p>ข้อควรพิจารณาทั่วไปต่อไปนี้เป็นที่น่าพิจารณาเมื่อดำเนินการประเมินผลกระทบสำหรับการพัฒนาที่เสนอใช้หรือที่มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และบนดินแดนและน่านน้ำที่ชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองและท้องถิ่นครอบครองหรือใช้ตามประเพณี</p> <ul style="list-style-type: none"> • ความยินยอมที่รับรู้อล่วงหน้าของชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบ: ในกรณีที่ระบอบการปกครองทางกฎหมายของประเทศต้องได้รับความยินยอมที่รับรู้อล่วงหน้าจากชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น ขั้นตอนการประเมินควรพิจารณาว่าได้รับความยินยอมที่รับรู้อล่วงหน้าแล้วหรือไม่ ความยินยอมที่ได้รับแจ้งล่วงหน้าซึ่งสอดคล้องกับขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการประเมินผลกระทบควรคำนึงถึงสิทธิ ความรู้ นวัตกรรม และแนวปฏิบัติของชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น การใช้ภาษาและกระบวนการที่เหมาะสม การจัดสรรเวลาที่เพียงพอ และการให้ข้อมูลที่แม่นยำ เป็นจริง และถูกต้องตามกฎหมาย การแก้ไขข้อเสนอก่อนการพัฒนาแรกเริ่มจะต้องได้รับความยินยอมที่ได้รับแจ้งล่วงหน้าเพิ่มเติมจากชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบ (ย่อหน้า 53) • การเป็นเจ้าของ การปกป้องและควบคุมความรู้ดั้งเดิม นวัตกรรม และแนวทางปฏิบัติและเทคโนโลยีที่ใช้ในกระบวนการประเมินผลกระทบด้านวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และสังคม... ควรใช้ความรู้ดังกล่าวโดยได้รับความยินยอมที่ได้รับแจ้งล่วงหน้าจากเจ้าของความรู้ดั้งเดิมนั้นก่อนเท่านั้น (ย่อหน้า 60)

มาตรฐาน	ข้อความที่เกี่ยวข้องกับ FPIC
IFC มาตรฐานการ ปฏิบัติงาน	<p>ไม่มีคำจำกัดความของ <i>FPIC</i> ที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล (...) <i>FPIC</i> สร้างและขยายกระบวนการของการให้คำปรึกษาและการมีส่วนร่วมที่ได้รับข้อมูลตามที่อธิบายไว้ในมาตรฐานการปฏิบัติงาน 1 และจะจัดตั้งขึ้นโดยการเจรจาโดยสุจริตระหว่างผู้ใช้บริการและชุมชนที่ได้รับผลกระทบของชนเผ่าพื้นเมือง ผู้ให้บริการจะบันทึก (๑) กระบวนการที่ยอมรับร่วมกันระหว่างลูกค้าและชุมชนที่ได้รับผลกระทบของชนเผ่าพื้นเมืองและ (๒) หลักฐานข้อตกลงระหว่างทั้งสองฝ่ายอันเป็นผลของการเจรจา <i>FPIC</i> ไม่จำเป็นต้องมีความเป็นเอกฉันท์และอาจทำได้แม้ในขณะที่บุคคลหรือกลุ่มในชุมชนไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน ชุมชนของชนเผ่าพื้นเมืองที่ได้รับผลกระทบอาจมีความเปราะบางอย่างยิ่งต่อการสูญเสียความแปลกแยกหรือการแสวงหาผลประโยชน์จากที่ดินของตนและการเข้าถึงทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ในการรับรู้ถึงความเปราะบางนี้ ผู้ให้บริการจะได้รับ <i>FPIC</i> ของชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองที่ได้รับผลกระทบในสถานการณ์ต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ● ผลกระทบต่อที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติขึ้นอยู่กับความเป็นเจ้าของดั้งเดิมหรือภายใต้การใช้งานตามประเพณี ● การย้ายถิ่นฐานของชนเผ่าพื้นเมืองออกจากที่ดินและแหล่งทรัพยากรธรรมชาติขึ้นอยู่กับกรรมสิทธิ์ดั้งเดิมหรือภายใต้การใช้งานตามประเพณี โดยผู้ให้บริการจะพิจารณาการออกแบบโครงการทางเลือกที่เป็นไปได้เพื่อหลีกเลี่ยงการย้ายถิ่นฐานของชนเผ่าพื้นเมืองจากที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นของชุมชน โดยขึ้นอยู่กับกรรมสิทธิ์ดั้งเดิมหรือภายใต้การใช้งานตามประเพณี หากไม่สามารถหลีกเลี่ยงการย้ายถิ่นฐานดังกล่าวได้ ผู้ให้บริการจะไม่ดำเนินการกับโครงการเว้นแต่จะได้รับ <i>FPIC</i> ● มรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญ โดยในกรณีที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบของโครงการที่สำคัญต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญได้ ผู้ให้บริการจะได้รับ <i>FPIC</i> ของชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองที่ได้รับผลกระทบ ในกรณีที่โครงการเสนอให้ใช้มรดกทางวัฒนธรรมรวมถึงความรู้ นวัตกรรม หรือแนวทางปฏิบัติของชนเผ่าพื้นเมืองเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ผู้ให้บริการจะ... ได้รับ <i>FPIC</i> ของชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองที่ได้รับผลกระทบ

* ปฏิญญาปี 2007 เป็นเอกสารที่ไม่มีผลผูกพันทางกฎหมายซึ่งได้รับการรับรองโดยสมาชิกใหญ่แห่งสหประชาชาติโดยมี 143 ประเทศที่เห็นด้วย 4 ประเทศที่ต่อต้านและ 11 ประเทศออกเสียง อันเป็นการแสดงเจตนาทางการเมืองของพวกเขา

** อนุสัญญาปี 1989 นี้มีผลผูกพันกับ 22 ประเทศที่ให้สัตยาบัน การนำไปใช้ภายใน ILO แสดงถึงความเห็นพ้องกันระหว่างภาคส่วนองค์กรไตรภาคของ ILO เกี่ยวกับสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่า และความรับผิดชอบของรัฐบาลในการปกป้องสิทธิเหล่านี้ รากฐานของอนุสัญญานี้ ได้แก่ การเคารพวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชนเผ่าพื้นเมือง การยอมรับสิทธิในที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ และสิทธิของพวกเขาในการกำหนดการลำดับความสำคัญของการพัฒนาของตนเอง โดยมีหลักการสำคัญคือการปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วม

สำหรับแนวปฏิบัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับ FPIC

- Expert Mechanism on the Rights of Indigenous Peoples (2011), Expert Mechanism advice No. 2: indigenous peoples and the right to participate in decision-making. Geneva.
- Foley-Hoag (2010), Implementing a corporate free, prior, and informed consent policy: benefits and challenges, by Lehr, A. and Smith, G.
www.foleyhoag.com/publications/ebooks-and-white-papers/2010/may/implementing-a-corporate-free-prior-and-informed-consent-policy.
- FAO (2014), Respecting free, prior and informed consent - Practical guidance for governments, companies, NGOs, indigenous peoples and local communities in relation to land acquisition, Governance of tenure technical guide 3.
- ILO (2013), Understanding the Indigenous and Tribal Peoples Convention, 1989 (No.169), Handbook for ILO Tripartite Constituents, International Labour Standards Department, International Labour Organisation, Geneva.
- OECD (2016), *OECD Due Diligence Guidance for Meaningful Stakeholder Engagement in the Extractive Sector*, forthcoming, OECD Publishing, Paris.
- Oxfam Australia (2005), Guide to free, prior and informed consent, by Hill, C., Lillywhite, S. and Simon, S., Carlton, Victoria, Australia.
- RSB (2011), RSB guidelines for land rights: respecting rights, identifying risks, avoiding and resolving disputes and acquiring lands through free, prior and informed consent, Roundtable on Sustainable Biofuels, Geneva.
- UN Permanent Forum on Indigenous Issues (2005), Report of the International Workshop on Methodologies Regarding Free, Prior and Informed Consent and Indigenous Peoples. Document E/C.19/2005/3, submitted to the Fourth Session of the UNPFII, 16-17 May.
- World Bank (2005), Operational Policy 4.10: Indigenous Peoples. Washington, DC.

หมายเหตุภาคผนวก ข.

1. ตราสารระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับชนเผ่าพื้นเมือง ได้แก่ UNDRIP และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 169 UNDRIP แนะนำให้รัฐปรึกษาและร่วมมือกับชนเผ่าพื้นเมืองที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้มาซึ่ง FPIC ของคนในหลาย ๆ สถานการณ์ รวมถึงโครงการที่ส่งผลกระทบต่อที่ดินและดินแดนหรือทรัพยากรอื่นๆ (มาตรา 19 และ 32) อนุสัญญา ILO หมายเลข 169 ซึ่งมีผลผูกพันตามกฎหมายสำหรับประเทศต่างๆ ที่ได้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญา ต้องมีฝ่ายรัฐเพื่อปรึกษาหารือกับชนเผ่าพื้นเมืองด้วยวัตถุประสงค์ในการเข้าถึงข้อตกลงหรือการยินยอมในมาตรการที่เสนอ (มาตรา 6) สำหรับแนวปฏิบัติเกี่ยวกับบทบัญญัติของอนุสัญญาเกี่ยวกับความยินยอม คู่คู่มือ ILO สำหรับ ILO Tripartite Constituents - Understanding the Indigenous and Tribal Peoples Convention, 1989 (No. 169) (2013) หน่วยงานอื่นๆ ของสหประชาชาติได้แย้งว่ามาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับ FPIC ใช้กับผู้ดำเนินการที่ไม่ใช่รัฐอย่างเท่าเทียมกัน โดยหน่วยงานเหล่านี้รวมถึงเวทีถาวรของสหประชาชาติเกี่ยวกับปัญหาชนเผ่าพื้นเมือง คณะทำงานของสหประชาชาติเกี่ยวกับปัญหาสิทธิมนุษยชนและบริษัทข้ามชาติ และกิจการธุรกิจอื่นๆ ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง กลไกผู้เชี่ยวชาญของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง และสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติหลายส่วน
2. FAO, “Respecting free, prior and informed consent – practical guidance for governments, companies, NGOs, indigenous peoples and local communities in relation to land acquisition” (2014), น. 7, www.fao.org/3/a-i3496e.pdf
3. ‘Principles and criteria for the production of sustainable palm oil’ ซึ่งรับรองโดยคณะกรรมการบริหาร RSPO และได้รับการยอมรับในที่ประชุมวิสามัญโดยสมาชิก RSPO เมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2556 ระบุว่าการใช้ที่ดินเพื่อปาล์มน้ำมันไม่ได้ทำให้กฎหมายจารีตประเพณีเสื่อมลง หรือสิทธิของผู้ใช้ของผู้ใช้รายอื่นโดยไม่ได้รับฉันทานุมัติที่ได้รับการรับรู้ บอกร่างล่วงหน้าและเป็นอิสระ (หลักการ 2.3.) ในฐานะตัวบ่งชี้ ควรมีสำเนาของข้อตกลงการเจรจาที่มีรายละเอียดครบถ้วนของการของ FPIC และรวมถึง ก) หลักฐานที่แสดงว่าแผนได้รับการพัฒนาผ่านการปรึกษาหารือและการพูดคุยกับกลุ่มที่ได้รับผลกระทบทั้งหมดในชุมชน และข้อมูลดังกล่าวได้ถูกจัดเตรียมให้กับทุกกลุ่มที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนที่จะต้องนำไปใช้ในการตัดสินใจ ข) หลักฐานที่แสดงว่า บริษัทได้เคารพการตัดสินใจของชุมชนในการให้หรือระงับความยินยอมในการดำเนินการในเวลาที่มีการตัดสินใจครั้งนี้ ค) หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าผลกระทบทางกฎหมาย เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมในการอนุญาตให้ดำเนินการบนที่ดินของพวกเขาได้รับการเข้าใจและยอมรับโดยชุมชนที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงผลกระทบต่อสถานะทางกฎหมายของที่ดินของพวกเขาเมื่อสิ้นสุดของกรรมสิทธิ์สัมปทานหรือสัญญาเช่าของบริษัท
4. ดูแนวทาง OECD, ๔.40: ‘[...]’ องค์การต่างๆ ควรเคารพสิทธิมนุษยชนของบุคคลที่อยู่ในกลุ่มหรือประชากรเฉพาะที่ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งอาจมีผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนในทางลบต่อพวกเขา ในการเชื่อมต่อนี้ ตราสารของสหประชาชาติได้อธิบายเพิ่มเติมอย่างละเอียดเกี่ยวกับสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง [...]
5. อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 169 กำหนดคำจำกัดความของชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่าดั้งต่อไปนี้ *ชนเผ่า*: สภาพทางสังคมวัฒนธรรม และเศรษฐกิจของพวกเขาทำให้พวกเขาแตกต่างจากส่วนอื่นๆ ของชุมชนแห่งชาติ และสถานะของพวกเขาถูกควบคุมทั้งหมดหรือบางส่วนโดยขนบธรรมเนียมหรือประเพณีของพวกเขาเองหรือโดยกฎหมายหรือข้อบังคับพิเศษ *ชนเผ่าพื้นเมือง*: พวกเขาถูกมองว่าเป็นชนเผ่าพื้นเมืองโดยพิจารณาจากเชื้อสายของพวกเขาจากประชากรที่อาศัยอยู่ในประเทศหรือภูมิภาคทางภูมิศาสตร์ที่เป็นของประเทศในช่วงเวลาแห่งการพิชิตหรือการล่าอาณานิคมหรือการกำหนดขอบเขตของรัฐ ในปัจจุบัน และโดยไม่คำนึงถึงสถานะทางกฎหมาย จะลงไว้ซึ่งสถาบันทางสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และการเมืองของตนเองไว้บางส่วนหรือทั้งหมด

6. คูณสัญญา ILO ฉบับที่ 169, มาตรา 1.2
7. แนวทาง OECD, ๑.2 และ ๔.1.
8. แหล่งข้อมูลต่อไปนี้นำให้รายละเอียดเกี่ยวกับความคาดหวังของชุมชนที่เกี่ยวข้องกับ FPIC: คำแนะนำเกี่ยวกับขั้นตอนปฏิบัติที่ได้รับการรับรู้ บอกแจ้งล่วงหน้าและเป็นอิสระ http://resources.oxfam.org.au/pages/view.php?ref=588&search=mining&order_by=relevance&sort=DESC&offset=48&archive=0&k=&curpos=54, Oxfam Australia (2014) Making Free Prior and Informed Consent a Reality: Indigenous Peoples and the Extractive Industries, Doyle C. and Carino J., Middlesex University, PIPLinks & ECCR (2013), www.ecojesuit.com/wp-content/uploads/2014/09/Making-FPIC-a-Reality-Report.pdf.
9. ตราสารสากลที่อ้างถึงในตารางด้านล่างระบุสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ FPIC เช่น ในกรณีที่ต้องมีการตั้งถิ่นฐาน
10. มีการแนะนำว่า FPIC สามารถนับได้ว่าเป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มีความสำคัญและเป็นทางการมากขึ้นด้วยเหตุนี้ ในบางกรณีบริษัทอาจได้รับแรงจูงใจให้เข้าสู่กระบวนการปรึกษาหารืออย่างเป็นทางการมากขึ้นเมื่อพัฒนาโครงการในหรือใกล้กับดินแดนของชนเผ่าพื้นเมืองที่อาจส่งผลกระทบต่อเชิงลบอย่างมีนัยสำคัญ ดู Lehr & Smith, *Implementing a Corporate Free Prior Informed Consent Policy*, www.foleyhoag.com/publications/ebooks-and-white-papers/2010/may/implementing-a-corporate-free-prior-and-informed-consent-policy, Foley Hoag (2010), น. 8. สถาบันทรัพยากรโลกให้คำแนะนำแก่บริษัทต่างๆ ที่พยายามเอาชนะความท้าทายในการดำเนินงานตามขั้นตอนของ FPIC ผ่านการยอมรับกระบวนการทางกฎหมาย เช่น ข้อตกลงอย่างเป็นทางการร่วมกับแนวทางปฏิบัติในการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่อื่น ๆ ดู *Development without Conflict: The Business Case for Community Consent*, *Development without Conflict: The Business Case for Community Consent*, World Resources Institute (2007), http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:KBxXOS9628IJ:pdf.wri.org/development_without_conflict_fpic.pdf+&cd=1&hl=th&ct=clnk&gl=fr
11. แนวทาง OECD, ๒.๖.18-19 และ ๔.40 & 42
12. ควรแสวงหาความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายเพื่อชี้แจงข้อผูกพันทางกฎหมายเกี่ยวกับการทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมือง

แนวปฏิบัติ OECD-FAO สำหรับห้องโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน

OECD และ FAO ได้พัฒนาแนวปฏิบัตินี้เพื่อช่วยให้กิจการต่างๆ ปฏิบัติตามมาตรฐานการดำเนินงานธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบและดำเนินการสอบทานธุรกิจตามห้องโซ่อุปทานการเกษตรเพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินงานของพวกเขามีส่วนช่วยในการพัฒนาที่ยั่งยืน แนวปฏิบัติประกอบด้วย

- นโยบายกิจการต้นแบบร่างภาพมาตรฐานที่กิจการควรสังเกตเพื่อสร้างห้องโซ่อุปทานการเกษตรที่ยั่งยืน
- โครงร่างสำหรับการตรวจสอบความเสี่ยงตามการสอบทานธุรกิจอธิบาย 5 ขั้นตอนที่กิจการควรปฏิบัติตามเพื่อระบุ ประเมิน บรรเทา และพิจารณาวิธีรับมือกับผลกระทบเชิงลบจากกิจกรรมของตน
- คำอธิบายเรื่องความเสี่ยงสำคัญที่บรรดากิจการต้องเผชิญ และมาตรการเพื่อลดความเสี่ยงเหล่านี้
- แนวปฏิบัติสำหรับการทำข้อตกลงกับชนเผ่าพื้นเมือง

ดูสิ่งพิมพ์นี้ทางออนไลน์ที่ <http://dx.doi.org/10.1787/9789264251052-en>.

ผลงานนี้เผยแพร่ใน OECD iLibrary ซึ่งรวบรวมหนังสือ วารสารและฐานข้อมูลสถิติของ OECD ทั้งหมด เยี่ยมชม www.oecd-ilibrary.org สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม

